KELLY MORAN

FERICIREA ÎN BRAȚELE TALE

El nu este erou, așa cum crede ea...

LITERPRESS
PUBLISHING

Un cer care pare infinit, munți ale căror vârfuri înzăpezite strălucesc în soare, flori sălbatice care se leagănă în vânt.
Aceasta este ceea ce îl așteaptă pe Nate Roldan când ajunge la ferma Flori sălbatice.
În același moment își dă seama că locul lui nu e aici. Cu motocicleta și tatuajele sale, iese în evidență ca o pată urâtă de ulei în acest loc frumos și liniștit.
Asta pare că pur și simplu nu o deranjează pe Olivia Cattenach.
Din cauza ei este aici Nate. El a jurat fratelui ei pe moarte să aibă grijă de ea.
Dar această sarcină amenință să-l sfâșie. Pentru că o dorește din primul moment cu o intensitate care îl sperie. Și îi ascunde ceva care ar putea să o distrugă.
Frumoasă, spirituală și dulce, Olivia este tot ceea ce el nu merită.
Mai mult, e îngrijorat că are nevoie de ea. Ea încearcă să-l salveze, dar când va afla adevărul, el va pierde singura fericire pe care ar fi putut să o cunoască vreodată.

"Personajele autentic creionate, emoțiile realiste și o frumoasă poveste de dragoste fac imposibil de lăsat deoparte această carte emoționantă."

- Library Journal

Kelly Moran este scriitoare de cărţi romantice. Se află în topurile de vânzări şi a câştigat premii importante cum ar fi Catherine- Award, finalistă la Readers' Choice, Holt Medallion şi finalistă la Award of Excellence prin Romantic Writers Award. Romanele ei se află între cele mai bune 10 romane pe lista USA Today.

KELLY MORAN

Fericirea
în *brațele tale*

- Traducere din limba engleză: Cristina Radu -

LITERPRESS, 2021

Kelly Moran
Fericirea în brațele tale

Original title:«Redemption»
German title: Wildflower Summer - In deinen Armen

Copyright © 2020 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg
Copyright © 2017 by Kelly Moran
Copyright © 2021 Literpress Publishing

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Literpress Publishing

LITERPRESS PUBLISHING
Str. Brebu, nr.3, sector 2, București
Email: **Literpress@gmail.com**
Magazin virtual: **www.literpress.ro**

Editori: **Coman Iasmina, Drăgan Milica**
Traducere: **Cristina Radu**
Redactor corector: **prof. Andreea Oana Duduman**
Tehnoredactare: **Rodica Teişi**
Grafică copertă: **Ciprian Tănăsescu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MORAN, KELLY
Fericirea în braţele tale / Kelly Moran ; trad. din lb. engleză: Cristina Radu. - Bucureşti : Literpress, 2021-

2 vol.

Vol. 1. - 2021. -

I. Radu, Cristina (trad.)

Pentru toți bărbații și toate femeile
care își slujesc țara.

Mulțumiri!

Capitolul Unu

În cimitirul privat al ranch-ului familiei sale, Olivia Cattenach îngenunche la mormântul fratelui ei şi înlătură cu mâna resturile de iarbă de pe piatra funerară. Trecuseră şase luni de când Justin fusese ucis la datorie. Greu de crezut. Pierderea era la fel de proaspătă ca în ziua în care doi soldaţi apăruseră la uşa ei cu plăcuţa lui de identificare şi condoleanţe.

Mai rea decât să-şi piardă fratele, cel mai bun prieten al ei, era realitatea unei vieţi curmate la doar douăzeci şi opt de ani. Tragedie era puţin zis. Un dispozitiv exploziv, un pas greşit şi el nu mai era. Dispărut de parcă nici n-ar fi fost acolo.

Ştiind că mătuşa Mae stătea în spatele ei la poarta de fier forjat, aşteptând să-şi înceapă ziua, Olivia oftă, sorbi din cana de voiaj şi încercă să-şi scurteze vizita de dimineaţă. Dar, la naiba. Durerea ascuţită a singurătăţii îi străpunse stomacul.

Se uită peste mormântul lui şi cel al părinţilor ei, spre păşunea îndepărtată dinspre nord, plină cât vedeai cu ochii de lungi tulpini aurii.

- Peste o lună putem să culegem grâul de toamnă şi să-l însămânţăm pe cel de primăvară.

Deşi cultura acoperea doar o sută din cele două mii de acri ai lor şi nu aducea nici pe departe aceleaşi profituri ca celelalte investiţii, fusese partea preferată din ranch a lui Jus-

tin. Mâinile adânc băgate în pământ, spaţii vaste neîngrădite şi linişte.

Ultimele lui zile nu avuseseră nimic din toate aceste elemente. În schimb, făcuse parte dintr-o unitate în deşertul arid, înconjurat de betoane sfărâmate. Arme, explozii, urlete... .

Îşi scutură capul şi se uită la stânga spre casa lor, dincolo de culmea unde era cimitirul. Doar la un pas de locul unde se afla. Justin obişnuia să se întreacă cu ea de la plopul aflat lângă gardul de fier, în josul pantei, prin grădina cu flori sălbatice, spre cabana de lemn pe trei etaje care era casa lor. Cum era sora mai mare cu doi ani, fireşte că-l lăsa să câştige. Până când la adolescenţă începuse brusc să crească şi deveni cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ea. Numai picioare, fratele ăsta al ei.

Un vânt ascuţit bătea pe câmp, aducând un vag miros de zăpadă dinspre munţii Laramie de la sud. La dreapta, soarele îşi arunca săgeţile pe iarba preeriei, peste trecătorile estice şi sudice. Pentru mijlocul lui aprilie în estul statului Wyoming, ziua se dovedea a fi caldă. Peste noapte, temperatura coborâse la patru grade, dar probabil că pe la prânz va ajunge la cincisprezece. Nu era un început prea rău pentru o zi de luni.

Din spate se auzi fâşâit de picioare, amintindu-i că nu putea sta acolo prea mult degeaba, să vorbească cu o fantomă. Se mai uită o dată la mormântul lui Justin şi schiţă un zâmbet.

- Te iubesc. Salută-i pe mama şi pe tata. Ne vedem mâine.

Era un fel de-a spune, dar îşi simţi gâtul arzând, în timp ce se ridică şi se întoarse spre poartă. Pentru că mâine n-o să-l

vadă. Din cauza unui comandant care luase o decizie greșită, n-o să-și mai vadă niciodată fratele.

Mătușa Mae aștepta răbdătoare cu o mână sprijinită de stâlp și o cană de cafea pentru drum în cealaltă. Soarele îi lumina șuvițele de păr de un alb pur, tuns bob deasupra umerilor. Fața zbârcită văzuse multe ierni aspre, ridurile fine erau o dovadă a voinței ei, dar ochii albaștri pătrunzători erau la fel de blânzi cum îi era și sufletul.

Crescuse la ranch și cu douăzeci de ani în urmă preluase responsabilitatea când mama și tatăl Oliviei muriseră. Ea abia dacă își amintea de părinții ei, păstrând doar niște fragmente disparate de amintiri, dar mătușa Mae semăna cu tatăl Oliviei chiar și la bărbia pătrată și statura robustă.

Olivia își potrivi cămașa de flanelă roșie strânsă pe corp pe sub jacheta de pânză și se lăsă îmbrățișată scurt de mătușa Mae. Fâșâitul hainelor lor zgârie aerul când se despărțiră, apoi merseră spre casă, mătușa Mae ținând-o de după umeri pe Olivia.

Ea respiră aerul rece de munte cu iz de îngheț și pământ.

- Frumoasă dimineață.

- Așa e. Mătușa se uită spre ea pe când cizmele lor scârțâiau pe poteca presărată cu pietriș. Totuși e o plimbare cam lungă în fiecare dimineață.

- Nu trebuie să vii cu mine. Adesea n-o însoțea pe Olivia pe drumul obișnuit și acelea era zilele când găsea că e mai greu să plece și să se apuce de treburile care o așteptau.

- Nu mă deranjează. Oasele astea bătrâne au nevoie de mișcare. Mătușa Mae își lăsă jos brațul, întrerupând legătura și privi în față. Pariez pe rețeta mea de tocană de bizon că un anume supraveghetor te așteaptă în fața hambarului.

Olivia avea mai multă minte încât să nu accepte pariul ăsta.

- Fără îndoială. Dis-de-dimineaţă, Nakos o aştepta întotdeauna să se apropie venind de pe drumul dinspre cimitir. De obicei, petrecea o oră împărţind sarcini înainte chiar ca ea să coboare de pe veranda din faţă.

- N-ar fi un soţ rău, fetiţo.

Adevărat. Olivia putea găsi pe cineva mai rău decât Nakos Hunt. Cu tenul închis şi părul negru al tribului său nativ Arapaho[1], combinat cu o osatură solidă şi o faţă arătoasă, fusese categoric zămislit din străfundul bazei genetice. Mai era şi foarte muncitor, amabil şi ocrotitor. Exagerat de ocrotitor, dar ea lăsa deoparte aspectul ăsta.

Treaba era că nu existau scântei. Apreciere, da. Chimie? Nu. Cu toate astea, avea treizeci de ani, locuia la marginea oraşului, unde existau puţine perspective şi, dacă voia să ducă mai departe moştenirea familiei, trebuia să se gândească serios să se aşeze la casa ei cu cineva. Se împăca bine cu supraveghetorul lor. Fusese aproape cel mai bun prieten pe care-l avusese de când murise Justin.

- O să mă gândesc la asta. Luă o gură de cafea.

- Te gândeşti de luni de zile. Mătuşa Mae se încruntă. Băiatul te place încă de când aveaţi şaisprezece ani. Cât îl mai laşi să aştepte?

Încă ceva de adăugat la grămada de vinovăţii.

- Nu-i chiar atât de mult.

- Ai dreptate. Probabil că te place de când familia lui a venit să muncească pentru a noastră. Aş zice că undeva cam de pe la nouă ani.

1 Populaţie amerindiană ce trăieste pe câmpiile din Colorado şi Wyoming.(n.tr.)

Olivia râse.

- În regulă, încetează. Îi dădu un ghiont cu umărul mătuşii ei. N-a făcut chiar primul pas. Nu că ar şti ce să facă, dacă el ar spune ceva. Nakos îşi avusese mereu locul pe pagina cu *ce-ar fi dacă* în dosarul mental de *într-o bună zi*. Lăsând la o parte ceasul biologic, ezita să scoată dosarul şi să-l şteargă de praf.

- Cine spune că bărbatul trebuie să facă toată munca? Dă dovadă de ceva inițiativă.

Da, da.

Restul drumului îl parcurseră în linişte şi, chiar înainte de a se despărți de mătuşa ei, apăru Nakos din al treilea hambar cu un clipboard în mână.

- Surpriză. Mătuşa Mae făcu cu ochiul. Pune-te pe treabă, fetițo. Şi vreau să zic... la pielea goală.

Râzând, Olivia îi făcu cu mâna, uitându-se cum mătuşa o apucă pe cărarea lungă şi şerpuită spre casă. Se întoarse şi văzu cum ochii negri ai lui Nakos o urmăreau în timp ce se apropia.

- Bună dimineața.

El dădu din cap şi vântul îi prinse scurta coadă de cal de la ceafă.

- *Hebe*[2], Olivia.

În fiecare dimineață, o saluta în limba lui maternă, Arapaho, şi ceva legat de acest aspect îi linişti tumultul din piept. Nu că ar fi deranjat-o schimbarea, dar prefera ca anumite lucruri valoroase să rămână la fel.

Un colț al gurii lui se arcui.

- Îți stă bine zâmbind. A trecut ceva timp de când te-am văzut aşa.

2 Bună, în limba arapaho în original (n.tr.)

- Mulţumesc. Ce avem azi?

- Tu şi cu mine avem tunsul de primăvară în săptămâna asta. Furnizorul de lână vine vineri să preia lâna. Am pus patru băieţi să numere şi să mişte juncanii mai departe spre păşunea de est, doi călare să verifice gardurile de la sud şi încă trei la marginea de nord. Am avut nişte necazuri cu antilopele ce mâncau semănăturile.

Aceştia erau toţi oamenii ei. Cu Nakos erau zece. Angajau sezonieri în plus la nevoie, dar până la recoltare erau asiguraţi.

Cât timp Nakos se uită la clipboard, ea îl studie. Ca şi ea, avea jeanşi şi o cămaşă de flanelă, dar jacheta era din lână groasă şi purta o pălărie neagră de cowboy. La înălţimea lui de peste un metru optzeci, trebuia să-şi ferească ochii de soare şi să-şi lungească gâtul ca să se uite la el. Proaspăt ras, cu gât gros şi umeri bine conturaţi, piept lat şi talie îngustă. Încerca să-şi imagineze ceva romantic între ei doi. Tot ce putu reuşi fu... poate.

Dar, de ce naiba nu? N-avea să ştie niciodată, dacă nu lua taurul de coarne.

- Mătuşa Mae spune să mă pun pe treabă.

El se uită la ea.

- Mă rog, am putea sări peste oi şi curăţatul şoproanelor. Dar, pe de altă parte, tunsul e muncă de năduşeală.

Oftat.

- Ea zice la pielea goală. Nu-l putea învinovăţi ca nu se prinsese de aluzie. Nu era ca şi cum mai flirtase cu el până acum. În orice caz, nu era sigură că măcar ştia cum. Prin locurile astea, abordarea directă când îi făceai cinste unuia cu o bere la singura cârciumă din oraş era echivalentul unei oferte.

El rămase ciudat de nemişcat şi, ca într-o mişcare cu

încetinitorul, privirea lui alunecă de la clipboard la ea. O ţintui locului cu o privire a ochilor negri şi aspri şi o cercetă de parcă ar fi căutat Sfântul Graal al înţelesului.

Descurajată şi simţindu-se mai mult decât prost, îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

- Te-ai gândit la asta vreodată? Eu, tu, hainele pe podea? Pfui. Nu putea fi mai clară de atât. O s-o omoare mai târziu pe mătuşa Mae.

O respiraţie aspră şi el îşi întoarse capul, uitându-se spre munţii din depărtare. Mărul lui Adam i se mişcă în timp ce înghiţea şi îşi închise ochii pentru o clipă, înainte de a se uita din nou la ea. În ochi îi sclipi interesul, dar nesiguranţa câştigă teren.

În cele din urmă, mută clipboardul în cealaltă mână şi catadicsi să răspundă.

- De unde ai scos asta, roşcăţel?

Ii spunea „roşcăţel" - aluzie la înălţime şi culoarea părului - doar când era supărat sau dacă făcuse ceva ce după părerea lui era adorabil. Nu putea spune de care din extremele astea era mai aproape şi expresia lui nu îi oferea niciun indiciu.

Ea ridică din umeri.

- Nu întinerim niciunul dintre noi şi suntem amândoi singuri. Drăguţ. Ar putea să moară de o supradoză de romantism.

- Nu-i chiar un motiv să te întâlneşti cu cineva.

Dumnezeule. Îşi dori să nu fi adus niciodată vorba. Enervarea o făcu să-i zvâcnească ochiul.

- N-am spus nimic despre întâlniri. Când el doar clipi, ea oftă. Las-o baltă. Oile au fost ţinute la adăpost toată noaptea? Nu puteau tunde dacă oile erau plouate.

El își băgă clipboardul sub braț și puse o mână pe șold.

- Da.

- Și nu au mâncat de ieri? Făceau asta pentru a evita ca gunoiul în exces să murdărească lâna și podeaua și mai mult, să minimalizeze disconfortul oilor când erau rostogolite pe spate.

Nu că Nakos nu știa toate aceste lucruri, dar o schimbare de subiect era extrem de necesară. Ea începuse să se întrebe dacă instinctele și declarația mătușii Mae despre sentimentele lui Nakos erau corecte. Dacă așa stătea treaba, s-ar putea ca Olivia să fi făcut lucrurile să fie foarte, foarte jenante între ea și supraveghetor.

- Da. El se uită la ea cu un amestec de confuzie și frustrare. Primul sfert din turmă e adunat și se află în țarc. Nu-i primul meu rodeo.

- Știu. Mare parte din zile habar n-avea ce s-ar face fără el. Fusese întotdeauna sprijinul ei - tăcut, puternic și neobosit. Faci o treabă grozavă, Nakos. Îmi pare rău. Am o zi proastă. Sau un an. Nu contează.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare, plină de îngrijorare. Ea îl ocoli și se îndreptă spre șopron, dar el o apucă cu blândețe de braț ca să-i oprească retragerea.

Cu fața pe jumătate în umbra pălăriei, el inspiră adânc.

- Chiar facem asta? Vorbim despre încălcarea acelei limite?

- Nu știu. În ciuda aerului rece, avea obrajii îmbujorați. Poate că ar trebui să lăsăm pe mai târziu discuția și să ne gândim la asta.

El se uită la ea câtva timp.

- De ce acum? N-am avut niciodată impresia că ai fi atrasă de mine.

- Ești foarte atractiv. Nu asta era problema. Şi dacă nu era cea mai trăsnită discuţie pe care o avuseseră vreodată, ea era gata să mănânce ce gătea. Sunt agitată, cred. Mătuşa Mae a început cu chestia aia că ar trebui să mă aşez la casa mea şi, mă rog... Bla, bla.

Tot ce veni de la el pentru mult timp fu un uşor semn din cap. Ca şi cum ar fi avut un gând întârziat, îi dădu drumul braţului.

- Hai să mergem spre turmă. Nu poate aştepta. Cu ţinuta ţeapănă, se întoarse spre uşa şopronului.

- Eşti mânios?

Cu spatele la ea, el se opri.

- Nu. Se uită la ea peste umăr. Procesez. Din senin, îmi faci propuneri şi după aceea pretinzi că a fost din plictiseală.

Rahat. Se puse în faţa lui, cu stomacul noduri de vinovăţie. Exact ce voia orice tip - să-i fie făcută praf mândria.

- Îmi pare rău. Şi n-am spus că mă plictiseam, am spus că sunt agitată. E o diferenţă. Dacă nu eşti interesat, putem pretinde că ultimele zece minute nu au existat niciodată.

- Nu curiozitatea mea e în discuţie şi ştii asta, altminteri n-ai fi deschis vorba despre ea de la bun început. Nici măcar o dată nu te-am încolţit, roşcăţel. Se apropie, înghesuind-o şi uitându-se în jos spre ea. Ştii de ce? Pentru că *tu nu eşti* interesată.

- Cum ştii? Nu ne-am sărutat niciodată şi nici n-am încercat să avem o relaţie ca să vedem dacă ne convine.De fapt, putea număra pe degetele de la o mână de câte ori o atinsese şi ar mai fi avut încă degete libere. Întotdeauna stătuse lângă ea, o ajutase, dar nu avuseseră o prietenie din acelea sentimentale.

- Simţi sau nu simţi. E simplu ca bună ziua. Scutură din

cap. Dă-i drumul, amână discuţia, aşa cum ai pretins. Gândeşte-te la asta. Eu o să fiu aici, în locul unde am fost în ultimii douăzeci de ani. Acum, putem să ne apucăm de treabă sau vrei să-mi mai administrezi o altă lovitură?

Ei îi căzură umerii şi îşi închise ochii. De aceea o repezise pe mătuşa Mae de fiecare dată când încercase să aducă în discuţie ideea de a începe ceva cu Nakos. Un comentariu şi o încercare eşuată de a flirta reuşiseră să-i rănească mândria, să-l insulte şi să dea o lovitură prieteniei lor. Năucită, îşi deschise ochii, doar ca să vadă că privirea lui era fixată pe ceva dincolo de ea şi o expresie de hotărâre pe buze.

- Îmi pare rău. Ar spune asta de o mie de ori. Ca şi cum ar fi ezitat, el se uită la ea. Ţin la tine, Nakos, şi nu mă gândeam nici măcar o secundă în viitor. Ceea ce era complet neobişnuit pentru ea.

Evident, sentimentele lui erau mai profunde decât o atracţie. N-ar fi trebuit niciodată să se joace cu ele. Într-un fel, era bucuroasă că spusese ceva pentru că acum ştia sigur, în loc doar să bănuiască. Dacă s-ar fi sărutat şi ar fi exista o scânteie, ar fi putut construi ceva pe asta, de vreme ce ideea exista deja. Dar instinctul îi trimitea semnale de avertizare lovind-o la tâmple, tulburându-i stomacul. Nici el nu greşise. Dorinţa nu-i dădea ghes. Nu aceea devoratoare, ce merita să rişte legătura lor solidă, dacă ar fi făcut o încercare.

Nehotărâtă, îşi frecă lobul urechii între degetul arătător şi cel mare - un tic nervos pe care-l avea de când era mică.

- Consideră că am uitat. Arătă spre şopron. Acum muncim. Vorbim mai încolo.

Totuşi, n-o să vorbească despre asta. Nu aşa funcţionau. El avea un fel al lui de a o citi şi ea pe el, fără a avea nevoie de cuvinte. Nu că n-ar avea o comunicare deschisă. Ea

nu cunoscuse încă pe cineva mai brutal de sincer sau deschis ca el. Dar discuții intime? La naiba, nu. Chiar și după ce Justin murise, Nakos nu oferise platitudini. Doar stătuse lângă ea, urmărind-o tăcut și spunându-i că era acolo dacă ea se prăbușea.

Îl urmă în șopron și trecu în revistă ce aveau de făcut. Behăiturile umpleau aerul și mirosul de paie amestecat cu pământ era purtat de curentul răcoros. El adunase o treime din turmă și pusese câteva oi la marginea spațiului larg, iar restul în țarcul interior, chiar în spatele ușii deschise din spate. În jur de o sută de oi stăteau acolo, în vreme ce Bones, credinciosul border collie, stătea leneș în mijlocul încăperii așteptând comenzile. La dreapta, era o masă solidă de lemn unde puteau întinde lâna și o ladă așezată deja pe platformă pentru a fi mai ușor la transport.

Nakos fusese ocupat în dimineața asta așteptând-o. Repede, își scoase jacheta de pânză și o agăță pe un cuier de pe ușă. Pentru că fiecare oaie putea produce patru până la cinci kilograme de lână și procesul tunderii cerea îndemânare, era mai dificil decât își dădeau seama mai toți. Din fericire, ea și supraveghetorul erau specialiști la asta.

Cu Nakos care ținea animalul în poziție, ea tundea. El aduna oile și le trimitea afară una câte una, pe când ea rula și depozita lâna în tăcere. Se mișcau ca un întreg, precum un mecanism de ceasornic, trecând de prânz și de după-amiaza târzie, înainte de a termina cu turma programată pentru azi.

Odată ce șopronul fu încuiat și turma trimisă pe pășune, se îndreptară spre poteca șerpuită ce ducea spre casă, pe când lumina zilei pălea spre asfințit. Greierii țârâiau, în vreme ce cizmele lor scârțâiau pe pietriș. Bones mergea pe lângă ea, cu limba atârnând puțin din gură.

Olivia îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu braţul rece acum, că temperatura scăzuse. Îşi simţi muşchii dureroşi, pe când se uită la Nakos.

- Rămâi la cină?

- Nu. Am nişte resturi de la Mae. Dar te conduc.

Avea o cabană pe terenul ranch-ului lângă coama dealurilor din sud, la distanţă de zece minute de mers. Camioneta lui îl aştepta pe alee să-l ducă acasă, aşa că s-o însoţească spre casă nu era neobişnuit. Dar tonul lui indiferent menţinea cu hotărâre distanţa apărută între ei. Simţi cum în stomac i se zvârcolea neliniştea pe când ocoleau casa şi ea se gândi că o să lase să treacă vreo câteva zile înainte de a se scuza din nou. Spera că lucrurile vor reveni la normal.

Oprindu-se brusc, el se uită drept înainte.

- Aştepţi pe cineva?

- Nu. Se uită în direcţia unde se uita şi el, spre camioneta lui albastră blocată parţial de colţul casei. În spatele ei, parcată lângă şirul de pini de pe o margine a drumului era o motocicletă.

Ea cunoştea doar pe câţiva oameni din oraş care aveau motociclete şi niciunul nu venea aici la început de sezon. Pe când se apropiau, văzu sacul de pânză verde tip militar legat de locul din spate şi inima i se opri în loc.

- Ah, nu. Crezi că are ceva de-a face cu Justin? Totuşi, el murise de şase luni. Cine ar putea vrea s-o viziteze în legătură cu el?

Nakos, cu maxilarul încordat, îşi mută privirea de la motocicletă la ea, apoi la cabana din cedru, înaltă de trei etaje, ca şi cum căuta semne de necaz.

Jos, luminile erau aprinse, o lucire galbenă radiind de la ferestre. Nimic nu părea a fi nelalocul lui pe veranda ce

înconjura casa. Balansoarele și ghivecele cu gălbenele erau la locul lor, ușa masivă din față era închisă. Totul era liniștit.

- Vin cu tine înăuntru. Își ridică bărbia, spunându-i să vină după el.

Ea merse pe lângă casă spre anexa din spate, unde își dădură cizmele jos și își agățară hainele. Cu stomacul în pioneze, deschise ușa bucătăriei, lăsându-l pe Bones să se strecoare și intră și ea, cu Nakos urmând-o îndeaproape și închizând ușa în spatele lor.

Pe aragazul cu șase ochiuri nu fierbea nimic. Pe blaturile de ardezie nu erau resturile de la cină, dar în aer mirosea a ceva italian.

Mătușa Mae se ridică de la masa zgâriată din lemn de pin din mijlocul camerei cu o ceașcă în mână, în vreme ce Bones intră în cealaltă cameră.

- Iată-te! Ai un musafir.

Olivia se uită la vizitatorul în chestiune, în vreme ce el se ridică de pe scaun. Picioarele zgâriară podeaua și zgomotul ricoșă ca un glonte din vechile dulapuri albe, înapoi spre ea.

Sfinte Sisoe! I se tăie respirația. Bărbat nu era chiar cuvântul potrivit pentru a descrie persoana ce stătea în bucătăria spațioasă. Poate uriaș. Tot ce putu face fu să se holbeze la el, captivă între confuzia legată de cine era și o fascinație lacomă.

Avea lejer peste un metru și optzeci, o domina chiar cu masa și cele câteva dale de gresie dintre ei. Era ras complet pe cap, dar avea maxilarul acoperit de barbă castanie nerasă de poate o zi, indicând ce culoare ar putea avea părul lui. Pe ambele mâini avea tatuaje tip mânecă și un tricou alb mulat, ce nu lăsa nimic pradă imaginației în ce privește ce era pe

dedesubt. Muşchi proeminenţi şi vene şi... testosteron. Da. Tipul ăsta era un munte de testosteron.

Îşi băgă mâinile uriaşe în buzunarele jeanşilor tociţi, făcându-şi bicepşii să se contracte. Probabil că făcuse exerciţii de ridicat cu un Buick, să capete muşchii ăia.

- Mă cheamă Nathan Roldan, dar mi se spune Nate.

Doamne, ce voce! Adâncă, guturală şi cu o reverberaţie răsunătoare ce-i vui prin sistemul nervos. Repetă numele în gând pentru că suna cunoscut, dar fără discuţie că nu l-ar fi uitat dacă s-ar fi întâlnit înainte.

- Te ştiu? Îl aprecie a fi aproape de vârsta ei, plus sau minus un an.

- Ah, zâmbi mătuşa Mae şi tensiunea nervoasă din gestul ei făcu pulsul Oliviei să se zbată. Ce-ar fi să te speli şi apoi putem discuta? În timp ce te aşteptam, Nate şi cu mine am mâncat.

Ca şi cum ar fi sesizat o problemă, Nakos se apropie de Olivia. Îi aruncă o privire ce spunea „*Nu te las singură cu tipul ăsta*".

Ea însăşi nedumerită, se uită iar la noul venit. Privirea lui rătăci între ei, înainte de a da din cap, ca şi cum ar fi priceput. Cel puţin unul din ei reuşise.

- N-am venit să fac necazuri. Scoase un portofel din buzunarul de la spate şi merse spre masă.

Pasul lui era ca cel al unui graţios prădător şi acum, că era chiar în faţa ei, putu să-i observe în detaliu faţa. Riduri fine, abia vizibile, îi încreţeau fruntea. Tenul era măsliniu mai mult ca urmare a anilor petrecuţi în soare, decât al originii. Un ten de bronz auriu. Pleoapele moi, puţin căzute, erau în contradicţie cu linia aspră a sprâncenelor. La fel făcea şi gura plină, cărnoasă, faţă de tăietura ascuţită a maxilarului.

La naiba. Era un exemplar superb. Puţin intimidant şi extrem de dur, dar uau. N-ar fi vrut să se pună rău cu el - presupunând că avea şi o latură amabilă - totuşi semnalele transmise de băiatul rău din el erau ca un curent de adâncime care o atrăgea în adâncuri.

Nu-te-pune-cu-mine se întâlnea cu te-provoc-să-îmi-rezişti.

Întinse ceea ce semăna cu o poză şi ea fu acaparată de ochii lui de un căprui închis, încadraţi de gene criminal de lungi. Buzele lui se strânseră când ea nu reuşi să ia poza de la el.

- Am luptat cu Justin în străinătate.

La auzul numelui fratelui ei, ea îşi ţinu răsuflarea şi deveni atentă. Cu o mână tremurândă luă poza şi se uită la ea.

În uniformă de camuflaj şi ţinând o puşcă, Justin stătea lângă bărbatul din faţa ei. În spate era un jeep militar, tipii pozau cu Nate, ce-l ţinea de după umeri pe fratele ei. Zâmbetul lui Justin şi ochii lui albaştri o făcură să se sufoce şi o cuprinse un dor imens ce-i strânse pieptul. Înainte să devină prea sentimentală, îi înapoie poza lui Nate şi îşi drese glasul.

Apoi, el scoase un permis de conducere, emis de statul Illinois şi îl arătă mai întâi ei, apoi lui Nakos, care se uită şi la permis şi la bărbat ca şi cum era pe punctul de a o lua razna. Nakos îşi încrucişă braţele într-un gest clar ce spunea ce-vrei-acum.

Nate se uită ezitând de la mătuşa Mae la Olivia, când mătuşa ei dădu din cap aprobând.

- Vreau doar să vorbim şi apoi o să plec, dacă asta vreţi. Privirea lui se îndreptă spre ea, dându-i impresia că se uita prin ea şi undeva, într-o parte profundă, de a cărei existenţă ea nu era conştientă.

- Înainte să moară, Justin mi-a transmis un mesaj pentru tine.

Capitolul Doi

O promisiune. După ce fusese lăsat la vatră cu onoruri din motive medicale, aceasta fusese ce îl trimisese pe Nate din Chicago în Meadowlake, Wyoming. Partea cu „onorurile" fusese o glumă, dar legământul față de un camarad pe moarte nu era. Izbăvirea cerea prea mult, dar putea spera. Ceva îi spunea că va căuta încă izbăvirea atunci când își va da ultima suflare într-o zi îndepărtată.

Ar fi trebuit să fie el la doi metri sub pământ și Justin să vegheze la înmormântarea lui Nate. Nu invers. Și va plăti pentru tot restul jalnicei lui vieți. Era aici, așa cum îl rugase Justin, dar nu exista iertare, pentru că din cauza lui murise un prieten.

Privi pe fereastra masivă a livingului la întunericul ce înconjura ranch-ul Cattenach, așteptând ca Olivia să coboare. Justin îi vorbise adesea despre familia lui și despre terenuri, dar cumva nu reușise să spună tot. Nate își imaginase o fermă mică la dracu' în praznic, înconjurată de dealuri și vaci. Asta demonstra ce știa de fapt.

Îi trebuiseră cinci minute întregi de mers pe motorul lui să ajungă de la autostrada locală la ușa din față. Poate că ar fi ratat cotitura, dacă poarta arcuită de fier forjat n-ar fi fost atât de proeminentă. Mărginit de pini pe o parte și de lămpi solare pe cealaltă, drumul mergea mile întregi și el crezu că n-o să mai ajungă vreodată.

Casa rustică din lemn înălțată pe trei etaje semăna al

naibii de bine cu un conac în stil rural. Numai lemn de cedru şi sticlă pe afară, accente din piatră înăuntru. Bârne late pe un tavan de şase metri, un şemineu placat cu piatră şi peste tot lemn de pin. Mobila era tapisată cu catifea reiată bleumarin. Genul în care te afunzi într-o zi cu ninsoare şi din care nu mai vrei să te ridici. Portrete de familie şi peisaje cu ranch-ul împodobeau pereţii. Nu văzuse decât două camere şi era impresionat. Bucătăria era uriaşă, aerisită şi modernă, cu echipamente de inox.

Pentru un băiat de oraş obişnuit cu zgârie-nori şi sirene, care trebuise să facă provizii de alimente doar ca să trăiască de azi pe mâine, era un şoc cultural. La dracu', în Irak se acomodase mai uşor.

Se auzi zgomot de paşi pe scări şi el se întoarse. Ghemul rece al spaimei din stomac i se transformă într-un bolovan. Sfinte Sisoe, ce vedea el aici? Olivia Cattenach. Văzuse câteva poze ale ei arătate de Justin, dar versiunea 3D îl pocnise drept în moalele capului.Ea se îndreptă spre capătul scărilor enorme din mesteacăn lustruit, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de trening gri, şosete roz şi un tricou alb. El se exprimase greşit. Nu îl lovise, ci era chiar explozia unei bombe nucleare aţintite spre plexul lui.

Ca şi fratele ei, era suplă şi avea picioare până în gât. Ai fi zis că-i copilul nimănui, dacă n-ar fi fost forma de clepsidră a şoldurilor şi bustul generos. Părul ăla, totuşi? La dracu'. Nici cele mai sălbatice visuri ale lui n-ar fi putut concepe acea nuanţă de roşcat care-i tăia răsuflarea. Mătăsos şi căzând doar până la umeri, îl mâncau degetele să şi le treacă prin şuviţele alea.

Intră în cameră şi se uită în jur.

- Scuze pentru aşteptare. Azi am tuns şi eram murdară. A trebuit să fac un duş.

El habar n-avea despre ce vorbea ea, dar dădu din cap.

- Nu-i problemă.

Când privirea ei se îndreptă din nou în altă parte, el făcu o mişcare inofensivă de a se aşeza pe unul din multele fotolii libere. Înălţimea lui putea fi amenințătoare şi ultimul lucru pe care-l voia era s-o sperie.

- Mătuşa ta a spus că e în camera ei dacă ai nevoie de ea. Şi omul care era cu tine, Nick? A plecat. Constrâns, chiar dacă mătuşa îl asigurase pe tip că Olivia nu va păţi nimic.

- Nakos, îl corectă ea şi zâmbi politicos. E supraveghetorul nostru şi un bun prieten.

Nate se întrebă dacă tipul ştia că era doar un prieten. Nu aruncase decât priviri duşmănoase în direcţia lui Nate, dar îşi ţinuse gura.

După o clipă, ea luă un scaun din faţa lui şi se aşeză strângându-şi picioarele sub ea.

- Când ai ajuns în oraş?

Flecăreala îi provoca de obicei alergie, dar îi plăcea sunetul vocii ei. Aproape melodios.

- Cam cu o oră înainte de a intra tu. Am venit direct de la Chicago.

- Eşti de acolo?

Se trase de lobul urechii cu privirea în poală. Încă nu se uitase direct în ochii lui de multă vreme şi el simţea nevoia să-i vadă mai mult decât să respire.

- Da. Partea de sud. Îşi plimbă privirea pe pulberea uşoară de pistrui de pe umărul ei. Pielea ei era ceva superb. Nu complet deschisă la culoare şi nici destul de închisă ca să poată fi considerată bronzată. Când ea dădu din cap, el se aplecă puţin. Nu te speria. Sunt masiv ca un urs, dar sunt inofensiv. De fapt, putea ucide un om cu mâinile goale în cinci-

zeci de moduri diferite, dar asta era o informaţie de care ea n-avea nevoie.

În fine, acei ochi se aţintiră asupra lui şi camera se goli de aer. De albăstrea şi mai albaştri decât tot ce văzuse vreodată. Cei ai fratelui ei fuseseră de o nuanţă şocantă de albastru închis, dar ai ei erau... intenşi. Arcul frumos al sprâncenelor şi genele lungi îi făceau să pară şi mai mari pe ovalul feţei ei frumoase.

- Îmi pare rău. Îşi muşcă buza de jos. Ultima dată când cineva din partea armatei a apărut la uşă, a fost ca să...

S-o informeze că Justin murise. Nate ar fi trebuit să se gândească la asta.

Silindu-se să nu-şi strângă mâinile în pumn, semnaliză printr-un mormăit că înţelesese.

- Îmi cer iertare că am lipsit de la înmormântare. Am fost rănit şi eram în spital în Germania la vremea aceea. Abia am sosit în State cu două săptămâni în urmă. Suficient ca săşi ia câteva lucruri de-ale lui de la Jim şi să încalece motorul Harley.

- Ah. Îl măsură cu privirea ca şi cum căuta dovezi. Nu mi-am dat seama că au mai fost răniţi şi alţii. A fost în... aceeaşi explozie? Acum eşti bine?

Nu va fi niciodată bine.

- A fost aceeaşi explozie şi m-am făcut bine. Am încasat schije în picior şi şold, ce au necesitat nişte operaţii. Îşi dorise să-i fi făcut şi o lobotomie. Cicatricile şi durerea remanentă din picior nu erau de ajuns.

- Deci, ai fost cu Justin când a murit?

La trei metri.

- Da. Simţise că avea nevoie de mai multe amănunte, chiar dacă nu voia neapărat să le audă. Ce ştii despre ce s-a întâmplat?

Ea înghiți și își feri privirea.

- Doar ce mi s-a spus, ceea ce n-a fost mult. A fost trimis într-o clădire și o bombă artizanală a explodat. S-a sugerat că misiunea a dat greș din cauza unei informații greșite din partea comandantului.

Câteodată, să știi ce s-a întâmplat cu adevărat era mai rău decât să ai fragmente de fapte. Ori armata îi dăduse niște răspunsuri liniștitoare, ori ea înțelese greșit. În ambele cazuri, mare parte din ce spusese era inexact. Totul, în afară de un singur lucru. Comandantul lui Justin dăduse greș și Nate era omul acela. În calitate de locotenent major, față de Justin care era sublocotenent, fusese treaba lui Nate să-l protejeze. Și eșuase incredibil.

N-o să dea greș cu Olivia. Era absolut necesar ca ea să nu știe ce rol jucase el în moartea fratelui ei. Ca Nate să poată îndeplini dorințele lui Justin, era necesar ca ea să aibă încredere în el. Astfel, se pregăti să relateze povestea încercând să n-o retrăiască.

- Am fost trimiși într-un mic sat să căutăm refugiați și arme. Mare parte din clădiri erau în ruine și nu plănuisem să stăm acolo mai mult de o zi. Justin și cu mine am făcut echipă și am intrat într-una din clădiri, în vreme ce restul unității făcea la fel cu alte clădiri.

Acolo era un oraș fantomă. Așa încât, atunci când Justin a susținut că văzuse un copil, Nate a crezut că era de la lumina înșelătoare. Ar fi trebuit să se gândească mai bine, în loc să-l trimită pe Justin primul, în vreme ce Nate transmitea o informare actualizată către bază.

S-a dovedit că acel copil nu fusese un miraj. Fusese un băiat de opt ani cu explozive legate la piept..

- Am văzut prea târziu bomba. O transpirație rece îi apăru pe față, îi umezi mâinile.

Ea respiră sacadat cu ochii înceţoşaţi.

- A... suferit?

- Nu. A fost rapid. Şi, câteodată, minciunile erau o necesitate. Justin agonizase. O agonie cumplită. A fost nevoie de cincisprezece minute până când să moară. Păruseră ca cincisprezece ani. Justin întins pe blestematul ăla de teren, cu trupul ciuruit, strângându-l pe Nate de mână în vreme ce aşteptau o echipă de evacuare şi, să fie al dracu', cu sânge peste tot. Nate nu va putea niciodată şterge asta din memorie. N-a simţit nicio durere.

Închizând ochii, ea lăsă să treacă o secundă pentru a-şi reveni. După umerii căzuţi, era evident că se simţea uşurată.

- Mulţumesc. În vreme ce stomacul îl ardea, ea îşi schimbă poziţia şi se aşeză din nou. Ai spus că Justin a avut un mesaj pentru mine?

- Da. Scoase scrisoarea tip *Dacă citeşti asta* din buzunarul de la spate şi o despături. Am schimbat bilete în caz că se întâmpla ceva. I-o întinse.

Ea se uită la plicul odată alb, acum galben de la intemperii.

- A spus ceva înainte de a muri?

Rahat, ce doare, Nate. Mi-e aşa de... frig. Ai grijă de sora mea. Promite-mi că o să ai... grijă de Olivia.

- N-a fost timp. Nate strânse maxilarul, luptându-se cu dorinţa de a urla. De a fugi. De a se lovi în mod repetat de cea mai apropiată suprafaţă, dură pentru a uita. Când a scris asta, m-a rugat să-ţi dau personal scrisoarea şi să rămân până când o citeşti.

Indiferent de ce se va întâmpla în următoarele câteva minute, cel puţin, îşi va găsi un motel în oraş să stea peste noapte. Nu era rezolvarea ideală, nici planul, dar o să se

gândească la ceva mai de durată după ce ei îi va trece șocul.

- Am niște lucruri de-ale lui la motocicletă. Nate se ridică. Mă duc să le iau și să te las un minut singură. Poți să vii pe verandă când termini.

Ea își ridică privirea și el nu-și dorise niciodată mai mult decât atunci să fie o altă persoană. Una ce să poată oferi alinare, în loc să producă durere. Un bărbat demn de recunoștința din ochii ei. Din păcate, era un nemernic de mare clasă.

- Știi ce scrie înăuntru? Vocea ei liniștită i se înfășură de beregată și-l sugrumă.

- Nu. Nu ne-am citit scrisorile unul altuia. Cu pieptul strâns ca în menghină, se duse spre ușă și ieși în aerul răcoros.

Încălțările lui scârțâiau pe pietriș, în vreme ce se îndrepta spre motocicleta de pe alee. Uitându-se în sus, văzu nenumărate stele lucind deasupra capului. Prea multe de numărat și mai multe decât văzuse vreodată în același timp. Pe vremea când era în mizeria aia de deșert, fusese și acolo puhoi de stele, dar nu ca acestea. Aici, în țara nimănui, neîntinat de luminile orașului sau de poluare - sau explozii și fum -, cerul se întindea la nesfârșit.

Era și liniște. Un fâșâit de iarbă pe ici, un țârâit de greiere pe colo. Dacă mai adăugai și un huhuit de bufniță, simfonia era completă. Asurzitoare efectiv, dacă o comparai cu ceea cu care era el obișnuit.

Luă micul pachet din lemn de mărimea unei cutii de pantofi de unde îl prinsese de motor și se așeză într-un balansoar pe verandă să aștepte. Ranch-ul era înconjurat de un întuneric total, în afară de lumina lunii. Putea înțelege de ce Justin lăudase atât de mult locul ăsta. Te puteai pierde în umbra munților, profilul copacilor sau beznă.

După câteva minute, zgâriatul unor gheare pe scândură precedară silueta unui câine, când acesta își făcu apariția de după colțul verandei. Se așeză la câțiva pași și se uită la el. Nate nu observase mai înainte aproape nimic în afară de Olivia, dar își aminti cum câinele o urmase când ea intrase în bucătărie.

- Hei, băiete. Sau era fată?

Nate se bătu peste picior și câinele se apropie de el. Îl mângâie prudent pe blana lungă, alb cu negru, până când câinele își puse labele pe pantalonii lui Nate ca și cum îl ruga să-l mângâie serios. Râzând răgușit pentru că nu mai râsese de mult, îl scărpină după urechi.

- Cred că ești câinele Oliviei. Cum te cheamă?

- Bones[3]. Stăpâna în cauză păși pe verandă, închizând ușa cu plasă în urma ei. Când era pui, îmi aducea rămășițe de oase ale oricăror animale pe care le găsea. De aici și numele. Se așeză pe scaunul de lângă el și își sprijini capul de spetează, având ochii suspect de umflați și roșii. Își pusese un pulover, să se apere de răcoarea nopții.

Închipuindu-și că va vorbi atunci când va fi pregătită, el continuă să mângâie câinele și să se uite în jur atât cât putea. În zece ani s-ar putea obișnui cu liniștea și aerul proaspăt.

- Se pare că deja ți-ai făcut un prieten. Întoarse capul și îi aruncă un zâmbet trist.

El se uită din nou la Bones. Grozav nume.

- Întotdeauna mi-am dorit un câine. Încruntându-se, își închise brusc gura, neștiind de ce îi spusese asta.

- Părinții tăi nu te-au lăsat să ai unul?

Având în vedere că familiile lui adoptive pretindeau că mâncatul e un privilegiu, și astea fuseseră cele cumsecade, nu răspunse.

3 Traducerea numelui câinelui este Oase (n.tr.)

- Te aşteaptă ceva în Illinois? O slujbă? Familie?

N-avea nimic în afară de ce se găsea pe motor.

- Vreo doi prieteni. Doar Jim, de fapt. Şi în calitate de fost ofiţer supraveghetor al închisorii pentru minori, probabil că Jim n-ar trebui inclus în categoria prietenilor. Deşi, dacă nu era el, Nate ar fi sfârşit ori omorât în războiul dintre bande, ori ar fi făcut închisoare pe viaţă. Mă gândeam să rămân în Meadowlark o vreme.

- Ai călărit vreodată sau ai condus un tractor?

La naiba, aproape râse.

- Nu. Sunt băiat de oraş. De ce?

Ea inspiră adânc şi începu să se legene privind în depărtare.

- Păi, dacă o să lucrezi aici, cred că va trebui să te învăţ câteva lucruri.

El încremeni, uitându-se la profilul ei. Şi el care credea că nimic nu-l mai poate surprinde după câte văzuse la viaţa lui. Planul fusese întotdeauna să rămână în oraş, pe aproape, şi să găsească o slujbă oarecare şi un acoperiş deasupra capului. Pentru tot restul vieţii ei sau al lui, avea s-o vegheze de la o distanţă respectabilă.

Cu un zâmbet afectuos care-l doborî, ea se uită în ochii lui.

- Vreau să zic, dacă eşti interesat?

- Pot să demontez un motor şi să-l fac la loc. La nevoie, mă descurc şi cu tâmplăria. Să repar chestii. Nu ştiu o boabă despre agricultură, Olivia.

Ea ridică din umeri ca şi când scuzele lui erau irelevante.

- Aşa cum am spus, te pot învăţa. Mi-ar fi necesar un om bun la toate. Înghiţi şi între sprâncene îi apăru un mic rid. Aş vrea tare mult să rămâi.

Ce dracu' scrisese Justin în scrisoarea către sora lui? Întreaga ei atitudine se schimbase la o sută optzeci de grade. Nu mai era precaută, se uita foarte hotărâtă la Nate, fără un dram de stânjeneală sau încordare. Atitudinea şi aspectul ei erau atât de asemănătoare cu ale lui Justin, încât inima lui Nate tresări într-un fel ciudat de déjà-vu.

Se uită din nou la câine, gândindu-se. Oferta ei îi rezolva problema slujbei şi munca la ranch însemna că putea s-o supravegheze mai bine. Dar ura să ia bani de la ea, indiferent cât ar munci.

- Nu ştii nimic despre mine. Şi dacă ştia, şi-ar fi schimbat părerea. Aş putea fi un violator în serie sau un hoţ de bijuterii.

- Eşti? Amuzamentul din glasul ei îl făcu să zâmbească.

- Nu. Un ucigaş într-o situaţie de rahat, un fost bătăuş al bandelor din sud şi un ratat complet, dar nu furase nimic în viaţa lui. Şi n-ar abuza niciodată o femeie. Totuşi, abia ce ne-am cunoscut.

- Spuneai că te gândeşti să rămâi în oraş. Meadowlark e în principal o comunitate de fermieri. Avem doar trei sute de locuitori. Ţi-ar fi foarte greu să găseşti de lucru în altă parte.

Şi cel mai apropiat oraş era Casper, la o sută de mile spre vest, ca să nu mai menţionăm celelalte mici puncte care apăreau pe hartă. El oftă şi privi în faţă, cugetând. Una era să stea aproape şi alta să stea lipit de ea. Şi mai rău, ea trebuia să-l înveţe cum să-şi facă treaba aia afurisită.

- Justin a spus că pot avea încredere în tine, că eşti un tip cumsecade.

El îşi îndreptă privirea spre ea. Pe faţa ei se citea sinceritate.

Doamne, era superbă. Nu într-o manieră extravagantă, cum se găsea prin Hollywood, ci într-una clasică, sută la sută naturală, care nu prea apărea pe undeva. O frumusețe ca a ei n-avea loc în viața lui.

Şi dracu' s-o ia de treabă. Nate un era un tip cumsecade şi ea nu putea avea încredere în el. Ca s-o protejeze, să nu-i facă niciodată vreun rău, să renunțe la ce-i mai rămăsese din jalnica lui existență, pentru a-şi respecta cuvântul dat? La naiba, da. Dar era cât se poate de departe de a fi un sfânt.

- Dacă tot ce te aşteaptă acasă nu sunt decât câțiva prieteni, de ce să nu încerci aici? Se legănă alene pe şezlong, ținuta şi tonul nu erau agresive sau insistente. N-are ce să strice. Sincer, ar fi plăcut să am un prieten al lui Justin pe aproape. E ca şi cum aş avea ceva din el aici.

Rahat. Cum putea cineva s-o refuze? O oră în prezența ei, şi era gata să cadă în genunchi şi să-i accepte toate capriciile.

- Bine. Îşi drese glasul. Trebuia să găsească ceva în legătură cu plata, pentru că sub nicio formă n-o să ia bani de la ea. Adunase destule economii din armată şi cecurile de compensație pentru invaliditate veneau în fiecare lună. Dacă eşti sigură.

- Sunt convinsă. De data aceasta, zâmbetul îi ajunse la ochii albaştri, făcându-l să se înfierbânte. Bine ai venit.

- Mulțumesc. În iad, avea un loc special rezervat numai pentru el. Merita să ardă. Luând cutia de la picioarele lui, i-o întinse. Aici sunt câteva din lucrurile lui Justin.

Ea trecu degetele peste gravura unei potcoave de pe capac.

- N-o recunosc.

Nu vedea cum ar putea s-o recunoască. Ar fi însemnat

să toarne sare pe rană dacă i-ar fi înapoiat ultimele lucruri pe care le atinsese fratele ei într-o pungă de băcănie.

- Eu am făcut cutia. Lucrurile lui sunt înăuntru.

Ea clipi spre el.

- Tu ai făcut asta? Privirea ei se îndreptă spre poală şi mângâie din nou capacul. *Te pricepi la tâmplărie*, mormăi ea.

- Ce?

- Ai spus că te pricepi la tâmplărie. Asta e mai mult decât să mânuieşti un ciocan sau un fierăstrău. Detaliul e fantastic.

Ei bine, Jim îl învăţase pe Nate să cioplească în adolescenţă. Mâini trândave[4] şi tot restul. De-a lungul anilor, se jucase cu diferite forme de lemn şi devenise mai bun, începuse să creeze alte prostii. În spitalul din Germania, fusese singurul lucru ce-l păstrase întreg la minte.

Ea deschise cutia şi se uită printre poze. Când scoase un lănţişor, se sufocă suspinând.

- Nu ştiam că-l are pe ăsta. Lacrimi îi alunecară pe obraji, reflectând lumina lunii. L-am căutat peste tot Crăciunul trecut. A fost al mamei.

El îşi mută privirea de la micul pandantiv în formă de inimă atârnând pe un lanţ de aur spre ea şi înapoi. Mai bine să-i dai arme atomice, o puşcă de asalt aţintită spre capul lui, dar n-o pune pe Olivia Cattenach să plângă lângă el. N-avea experienţă cu femeile emotive şi asta deja îl avea la degetul ei mic.

Ruşinea, remuşcarea şi dispreţul de sine îl rodeau pe dinăuntru.

Ridicându-se, se uită cu jind la motocicletă.

4 Se face referire la expresia: Mâinile trândave sunt uneltele diavolului (n.tr.)

- O... o să te las să stai puţin singură. Oricum trebuia să-şi găsească un loc de dormit pentru seara asta. La ce oră să...

În clipa următoare, cutia era pe scaunul ei şi ea se lipise de el. Cu sânii striviţi de pieptul lui şi fiecare părticică a ei modelată după trupul lui, el încremeni.

Braţe subţiri îl luară de după mijloc, i se agăţară de cămaşă şi ea îşi lipi faţa de gâtul lui. Creştetul capului ei abia îi ajungea la bărbie şi lacrimile îi umezeau pielea. Mirosul şamponului şi ceva natural - ploaie? - se învolburară în jurul lor şi... la dracu'. Nimic până atunci nu avusese capacitatea de a-l excita şi a-l alina în acelaşi timp.

- Mulţumesc. Buzele ei îi atinseră uşor gâtul şi el strânse din dinţi, pentru a-şi stăpâni un involuntar fior de pasiune.

Chiar acum, Lucifer scrijelea numele lui Nate pe o cuşcă.

Pentru că se părea că ea avea nevoie de alinare şi el era cel ce-i născuse această nevoie, o apucă de după ceafă şi îşi puse cealaltă mână pe spatele ei. La atingerea lui, ea se cuibări lângă el şi dorinţa arzătoare de a şi-o revendica se luptă cu o aprigă nevoie de a o proteja - de lume, de orice ar îndrăzni să-i facă rău, de... el.

- Îmi pare rău. Ea se dădu înapoi şi zâmbi, lăsându-l să sufere de pierderea ei. Să cunosc pe cineva care a luptat cu Justin şi să-i văd lucrurile din nou m-au scos puţin din fire. Râsul ei era ca un drog şi de două ori mai toxic. Haide. Hai să te aranjez.

Să îl aranjeze? Cum? Cu o sticlă de Jack şi ceva să-şi şteargă memoria? Nimic mai puţin nu era de ajuns.

- Vii?

El scutură din cap şi o văzu că ţine uşa cu plasă.

- Ce?

- Camera mătuşii Mae e lângă bucătărie. Apartamentul meu e la etajul trei aşa că tu ai de ales între trei camere de la etajul doi.

Poftim? Voia ca el să stea aici?

- O să-mi găsesc ceva în oraş.

Zâmbetul ei făcu lumea din jur să se prăbuşească în voie.

- Vezi să nu. Nu există moteluri.

Câinele îl împingea pe mână ca şi cum i-ar fi spus *Mişcă-te, nemernicule.*

Bine. O să găsească ceva de dimineaţă. Ce mai conta o mârşăvie faţă de o mulţime de altele?

Capitolul Trei

Olivia sorbea din cafea la masa din bucătărie, în vreme ce mătuşa Mae întorcea fâşii de bacon pe aragaz. Sfârâieli şi pocnete umpleau camera cu un sunet pe cât de liniştitor, pe atât de familiar. O grămadă mare era aşezată pe o farfurie la scurs şi doi dintre oameni se opriseră deja să ia o îmbucătură.

- L-ai văzut pe Nate în dimineaţa asta? Olivia îşi mută omleta pe farfurie, sperând să arate ca şi cum mâncase mai mult decât o făcuse, pentru că altfel mătuşa Mae ar fi făcut tărăboi.

- Nu, dar probabil că doarme buştean, dacă a venit aici direct din Illinois.

Fără îndoială.

- Am discutat cu el să locuiască aici. Fusese o ofertă spontană după ce citise scrisoarea lui Justin, dar nu se putea hotărî să regrete decizia. După cum scrisese fratele ei, el bănuia că Nate n-avea familie şi voia ca el să-şi găsească un loc unde să se simtă ca acasă, odată ce nu mai era în armată. Justin mai spusese şi alte lucruri, chestiuni pe care nu voia să le analizeze încă, ci mai târziu. Ai ceva împotrivă?

Mătuşa Mae ridică din sprâncene.

- Nu mă bag în angajările tale, fetiţo.

- Ştiu. Dar e altceva pentru că locuieşte în casă.

Mătuşa ei scoase baconul şi adăugă alte bucăţi în tigaie.

- Păi, casele noastre sunt pline, aşa că nu ştiu unde s-ar fi putut duce.

- Aşa e. Aveau două case spaţioase la marginea de nord a proprietăţii, ocupate de muncitorii de la ranch. Parte din salariul lor o constituia chiria, pentru că era mai uşor decât să vină cu maşina din oraş la orice oră.

- Justin a vrut ca el să fie aici. În afară de asta, nu e nici urât.

Râzând, Olivia îşi dădu cafeaua deoparte.

- E uriaş, nu-i aşa?

- *Pff*. Un munte, aş zice.

Cu un zâmbet şi un oftat, Olivia îşi lăsă capul pe spate. Fusese învăluită de acel „munte" cu o seară în urmă pentru câteva scurte clipe şi siguranţa pe care o inspira o însoţise prin noapte până în dimineaţa asta. Ciudat, pentru că nu se considerase niciodată ca având nevoie de protecţie.

- N-am rămas prea mult timp, dar mi s-a părut că e topit după tine. Mătuşa Mae rânji. De fapt, nu şi-a luat ochii de la tine.

Doamne.

- Nu-mi începe cu discuţia ta cu *pusul pe treabă*. Ieri n-a mers bine.

Mătuşa ei râse.

- Dacă nu te gândeşti încă la prostii cu masculul ăla pe lângă tine, eşti un caz pierdut.

Masculul însuşi intră pe uşa din spate, purtând pantaloni de trening pe şoldurile înguste şi un tricou gri ud de transpiraţie. Capul chel şi braţele late lucind de transpiraţie o făcură pe Olivia aproape să-şi înghită limba.

Bones intră după el şi se aşeză la picioarele mătuşii Mae, cerşind bacon.

Olivia se sili să se uite la Nate, când de fapt voia să-şi ferească privirea. La naiba, o făcea să se înfierbânte.

- Nu mi-am dat seama că te-ai trezit.

El își scoase căștile din urechi și se uită în jur.

- Alerg câteva mile în fiecare dimineață. Când mătușa Mae îi întinse o sticlă cu apă, el se uită la ea încurcat.

- Mulțumesc. Am întârziat?

- Nu. Olivia își duse farfuria la chiuvetă. Eu abia m-am trezit. Nakos o să distribuie curând sarcinile băieților. Nu trebuie să ne întâlnim cu el decât peste cam o oră și jumătate.

Nate dădu din cap și bău din sticlă, arătând ca o versiune porno a unei reclame de îmbrăcăminte de sport.

- Mă duc să fac repede un duș și ne vedem aici.

- Mănâncă mai întâi.

Mătușa îi întinse o farfurie și din nou el se uită la ea ca și cum nu mai văzuse niciodată până atunci ouă.

- Nu trebuie să-mi dai de mâncare.

- Casă și masă. Olivia zâmbi și se așeză la loc. O să vrei proteine. Crede-mă. Oamenii vin și pleacă toată ziua înșfăcând mâncare.

- Bine. Rămase unde era și luă câteva îmbucături, pe când Olivia și mătușa ei schimbară priviri îngrijorate. Asta îmi aduce aminte. De unde pot cumpăra câte ceva?

- Mă duc la cumpărături azi. Ce ai nevoie?

El clipi spre mătușa Mae.

- Gatorade. E o chestie cu electroliți de când am fost rănit. Împiedică mușchiul să se înțepenească. Îl pot lua eu totuși, dacă îmi spui...

- O să-l adaug pe listă. Mătușa flutură din mână, când el încercă să obiecteze.

Rico, unul din muncitorii de la ranch, intră grăbit pe ușă, o sărută pe obraz pe mătușa Mae și înșfăcă două felii de bacon.

- Te iubesc.

Mătuşa ţâţâi.

- Îmi iubeşti baconul.

- Şi pe ăla. Se întoarse şi înlemni, cu ochii holbaţi îndreptaţi asupra lui Nate. Ah, salut.

Olivia dădu ochii peste cap.

- Rico, el e Nate. Tocmai l-am angajat. E un camarad din armată al lui Justin.

- M-am prins. Rico întinse mâna. Mulţumesc pentru serviciile aduse.

Tăcut, Nate îi scutură mâna, măsurându-l cu ochii negri, în vreme ce îi scrutau părul blond, jeanşii şi cămaşa din denim.

- Aminteşte-mi să nu te supăr, da? Rico o sărută din nou pe mătuşa Mae, bătu palma cu Olivia şi ieşi grăbit.

Privirea lui Nate se îndreptă încet din nou spre mătuşa Mae, care îşi reluase activitatea de gătit, şi apoi spre Olivia. Sărmanul tip păru puţin copleşit şi nesigur de ce să facă. După primul stagiu, Justin fusese aşa pentru câteva zile, odată ce se întorsese acasă.

Ea avea impresia că Nate se silea să respire, judecând după expresia forţată şi încleştarea fălcilor. Nu ştia ce-l scosese din sărite, dar îşi înclină capul şi îi aruncă un zâmbet liniştitor.

El scutură din cap ca şi cum voia să-şi limpezească gândurile şi mâncă repede restul micului dejun, ducându-şi apoi farfuria la chiuvetă.

- Mulţumesc pentru că m-ai hrănit.

În vreme ce mătuşa dădea din cap şi Nate ieşea din cameră, Olivia rămase surprinsă de întorsătura ciudată din spusele lui ca şi de tonul lui umil. Poate că nu era obişnuit cu

oamenii sau cu felul lor de a fi aici la ranch, dar începea să bănuiască faptul că nimeni nu mai fusese amabil cu el până atunci. Aceeaşi bănuială o avusese cu o seară în urmă pe verandă, când îi lăudase cutia pe care o făcuse, îi oferise o slujbă şi îl condusese spre camera lui.

- Cred că ar trebui să-l iei cu tine la plimbare. Mătuşa Mae luă ouăle cu o lingură şi le puse pe plita electrică, apoi se spălă pe mâini. Poate că-i va da un sentiment de împăcare.

Olivia dădu din cap.

- Aşa o să fac. Nu putuse să ia parte la înmormântarea lui Justin, dar putea să-l ducă pe Nate la mormântul lui. Plănuise oricum s-o facă chiar şi numai pentru a-i arăta unde se găsea cimitirul.

El coborî după zece minute, îmbrăcat cu jeanşi, o şapcă neagră de baseball şi o bluză de trening. Ea îl conduse afară şi merseră în tăcere urcând un deal. Bones mergea pe lângă Nate. În mod obişnuit, câinele n-o însoţea spre cimitir.

- Cred că ai făcut o impresie bună. Arătă cu bărbia spre câinele ciobănesc.

El se uită la Bones.

- L-am găsit la uşa dormitorului în dimineaţa asta. A mers după mine când am alergat.

- Serios? Atunci, te place. Se spune că în special câinii sunt buni cunoscători ai oamenilor.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Pare a fi foarte blând. Nu doarme în camera ta?

- Câteodată. Ridică din umeri. Doarme atunci când vrea. Eşti un tovarăş grozav, nu-i aşa, băiete?

Bones lătră ca şi cum ar fi înţeles.

Buzele lui Nate se arcuiră uitându-se de la câine, la împrejurimi.

- Locul ăsta e uriaş. Câţi acri[5] aveţi aici?

- Două mii.

- Iisuse! Scutură din cap. Nici nu-mi pot imagina.

Ea râse.

- Asta-i tot ce am ştiut vreodată. Spre nord, arătă cu mâna pentru a-i da un sens de orientare, sunt mai mult cereale. Păstrăm ceva din recoltă pentru hrană, dar restul merge la distribuitori. Dincolo de câmp, sunt două case unde stau muncitorii noştri. Şi înainte să întrebi, îţi spun că sunt ocupate în totalitate, aşa că trebuie să rămâi cu mine.

El mormăi, dar rămase tăcut.

- Spre sud şi vest sunt păşuni. Avem cam o mie de capete de vite şi cinci sute de oi. În partea de est este casa principală şi şoproanele. Avem douăzeci şi cinci de cai, plus o clădire spaţioasă pentru echipament. Mulţi tipi preferă ATV-urile în locul călăritului.

El îşi frecă ceafa, părând nesigur.

- O să te învăţ tot ce trebuie să ştii. Eşti un tip deştept. O să înveţi repede.

Privirea lui se duse spre ea şi o studie ca şi cum era o formă de viaţă extraterestră.

- Îmi aminteşti atât de mult de fratele tău.

După părerea ei, nu exista un compliment mai mare.

- Mulţumesc. Eram foarte apropiaţi. Eram mai degrabă cei mai buni prieteni decât fraţi.Încruntat, îşi mută privirea înainte, lăsând-o să se întrebe ce spusese ca să-l supere. Petrecuse mult timp cu Justin în situaţii nesigure şi periculoase. Poate că să fie în preajma ei era dificil sau îi trezea amintiri dureroase.

După câteva clipe de tăcere, ea îşi muşcă buza.

5 un acru = cca. 4000 m2

- Cum ai dormit? Pariez că ai fost obosit după drumul cel lung.

Părând că chibzuieşte, el inspiră adânc.

- Am prins câteva ore. Nu te-am trezit, aşa-i?

- Nu. O înţepă în piept. Se întrebă dacă nu cumva avea o urmă de sindrom de stres posttraumatic sau dacă schimbarea în sine îl deranjase. E prea linişte pe aici pentru tine?

- Da, poate. Îşi potrivi şapca şi se opri din mers cu faţa la ea. Cu capul plecat, îşi puse mâinile în şolduri. O să fiu cinstit cu tine. Nu dorm mult, oricum, nu timp de multe ore. Am tendinţa să mă trezesc brusc şi... Închise ochii cu falca încordată.

Ea îşi simţi stomacul cum se încleştează.

- Ai coşmaruri?

El nu-şi deschise ochii, dar sprâncenele i se ridicară.

- Da. Tonul reţinut demonstra jenă faţă de situaţie şi o nuanţă de stânjeneală îi coloră obrajii. De aceea prefer să stau în altă parte. Cu un oftat, el se concentră din nou asupra ei. Şi suferinţa din privire era distrugătoare. Ar trebui să ştii despre asta dacă mă auzi. Sau dacă rătăcesc aiurea.

Doamne. Era şi somnambul?

- Probabil că ai văzut lucruri îngrozitoare acolo, şopti ea.

Drept răspuns, el se întoarse şi merse mai departe, ca şi cum nici măcar nu vorbiseră.

Ea păşea tăcută lângă el, cu inima suferindă. Justin nu spusese niciodată prea multe despre timpul din stagiile lui, dar nu avusese barierele lui Nate. Nici n-o cunoştea, aşa încât poate că o să vorbească despre asta cu timpul.

La gardul cimitirului, el se opri.

- E înmormântat aici?

- Da, împreună cu patru generaţii de Cattenach. Se uită la el, urmărindu-i conturul aspru al profilului. Părinţii noştri au murit într-un accident de maşină pe când noi aveam opt ani. N-am dormit bine timp de multe luni după aceea şi am refuzat să mă urc într-o maşină timp de un an, gândindu-mă că o să mor şi eu. Nu pretind că înţeleg prin ce treci, dar pe mine m-a ajutat să vin aici şi să vorbesc cu ei.

El îşi întoarse capul şi se uită la ea, cu privirea mişcându-se pe faţa ei ca într-o mângâiere. În ochii lui se putea vedea înţelegere şi respect, înainte de a întrerupe legătura şi a se uita din nou spre cimitir.

Bones îi împinse mâna şi, cu o privire surprinsă, Nate se uită la câine.

- Cred că simte ce te tulbură. Poate că ar fi bine să-l laşi să doarmă la tine în pat, să vezi cum merge. Ea deschise poarta şi merse spre mormântul lui Justin.

Paşii liniştiţi ai lui Nate se auzeau lângă ea, dar el nu scoase niciun cuvânt. De fapt, vorbea foarte puţin, dar ochii trădau multe. Vina şi regretul se ciocneau cu tulburarea şi nehotărârea. După doar o zi nu i-ar fi ajuns degetele de la mâini şi picioare să numere dăţile în care văzuse paleta largă de emoţii. Niciuna pozitivă.

- Ai oaspeţi, Justin. Uite cine e aici. Îngenunche şi rupse nişte buruieni de lângă piatră. Cu mâna pavăză la ochi, se uită în sus la Nate. Vin aici în fiecare dimineaţă să-i povestesc chestii. Îl bat la cap acum aşa cum făceam şi când trăia. E dreptul unei surori.

După ce scutură încet din cap, el se uită la ea încruntat şi puţin amuzat, ca şi cum nu ştia ce să creadă despre ea. Deschise gura parcă vrând să spună ceva, dar o închise din nou.

Ea se uită la mormântul fratelui ei şi, pentru prima dată

de când pământul fusese aruncat peste coşciugul lui, nu i se blocă gâtul. Vorbi despre treburile de la ranch şi îi spuse că primise scrisoarea lui. După câteva minute, ea se ridică şi îşi curăţă genunchii. Nate se uitase la ea în tot acest timp.

- Haide, încearcă şi tu. Vorbeşte cu el. Îi aruncă lui Justin un sărut şi se duse spre poartă. Aştept acolo.

El privi cum ea se îndepărtă ca şi cum îi dăduse una în cap, apoi se uită fără tragere de inimă spre piatra funerară. Nu spuse nimic cu glas tare, nu că ea ar fi putut auzi, oricum, ci îşi plecă fruntea ca şi cum discuta în minte, cu umerii încordaţi. Nu mult după aceea, se apropie de ea pe potecă.

Se înapoiară în linişte şi ea simţi mirosurile cunoscute ale pământului şi fânului cu cât se apropiau de şopron. Nakos stătea afară, cu clipboardul în mână. Ridică privirea şi avu o reacţie întârziată.

- *Hebe*, Olivia. Tonul era monoton ca de obicei, dar expresia era ceva de genul ce mama naibii, uitându-se de la ea la Nate.

- Bună dimineaţa. Ţi-l aminteşti pe Nate Roldan? L-am angajat ca om bun la toate. O să mă urmeze pentru o vreme.

Nakos nu se mişcă. Nici măcar nu clipi.

Vax. Nimic. Zero barat. Ochii negri se uitară într-ai ei şi, dacă n-ar fi fost Bones care intra în şopron, ea ar fi putut jura că timpul se oprise în loc.

- Îmi pare bine să te cunosc oficial. Nate dădu din cap.

Pentru o clipă, Nakos se uită cu ochi mijiţi spre Nate, înainte să se uite spre Olivia.

- Olivia, putem vorbi puţin? O luă de cot şi se îndepărtă cu ea.

Nu făcuse decât un pas şi Nate se băgă între ei folosindu-şi braţul enorm s-o împingă în spatele lui.

- Jos mâinile. Mârâitul grav al vocii lui o făcu să-şi ţină respiraţia.

- Dă-te naibii la o parte. Probabil că Nakos îl împinsese pe Nate pentru că el se ciocni de ea, nu că ar fi putut vedea ceva de zidul trupului său.

Hop aşa.

- Pauză. Se aplecă şi ieşi de sub braţul lui Nate şi se băgă între ei. Nakos nu mi-ar face niciodată rău.

Nate, cu bărbia zvâcnind, nările umflate, îşi coborî privirea spre ea. Într-o clipă, ridică mâinile şi se îndepărtă cu un pas.

- Scuze. Am reacţionat din instinct.

Interesant. Mai vedem noi.

Se întoarse şi îşi puse palmele pe pieptul lui Nakos, dându-l înapoi cu câţiva paşi.

- Testosteron, tu singur. Vino după mine.

Uitându-se încă o dată spre Nate, supraveghetorul ei o urmă spre cealaltă parte a şopronului şi îşi scoase pălăria de cowboy.

- Ţi-ai pierdut minţile? Nu ştii absolut nimic despre tipul ăsta.

- Ştiu că a fost rănit luptând împreună cu Justin şi el a spus că pot avea încredere în Nate.

El ridică braţele într-o mişcare de genul îţi-baţi-joc-de-mine?

- Cine spune asta? Străinul care apare la uşa ta la şase luni după ce faptul s-a consumat.

- Spune Justin într-o scrisoare pe care mi-a adus-o Nate.

Cu umerii căzuţi, el scoase un oftat prelung.

- Ar putea să te frângă în două cu un singur braţ legat la spate şi fără să clipească.Bărbaţii. Aşa o bătaie de cap.

- Cu toate acestea, a intervenit între noi când a crezut că erai o ameninţare.

- Facem toate angajările împreună. Şi de ce trebuie să stea în casă?

Ea se frecă pe faţă.

- În principal o să facă diferite treburi prin ranch. Dacă merge bine cu alte lucruri, o să putem discuta să-i mai dăm şi altceva. Şi casele noastre sunt pline. Vrei să stea la tine acasă?

El îşi îngustă ochii.

- Aşa credeam şi eu. Se uită în sus. Ai putea fi ceva mai amabil.

- Aş putea şi să mestec sticlă. Nu înseamnă că o s-o şi fac. Îşi feri privirea. Mă faci să-mi stea inima-n loc, roşcăţel. Nu-mi place să te ştiu singură cu el.

- Am notat. Îşi încrucişă braţele. Ai încredere în mine ca şi până acum. Nu sunt tâmpită. Putem merge la treabă acum?

- Deseară îl sun pe Rip să-i facă o verificare.

Rip era şeriful din Meadowlark.

- Bine. Orice îl potolea pe Nakos era în regulă cu ea. Cel mai furios fiind, se manifestase fierbând la foc mic. Azi era furios, să-i sară capacele.

Lăsă să-i scape un potop de vorbe mormăite în limba lui maternă, ceea ce ea bănuia a fi înjurături, şi se îndreptă spre faţa şopronului. Se opri la câţiva paşi de Nate.

- Un singur deget să-ţi pui pe ea şi n-o să-ţi găsească nimeni vreodată cadavrul.

Când dispăru în şopron, Nate se uită la ea cu o expresie indiferentă.

- Un tip de treabă.

Capitolul Patru

După ieşirea nervoasă a supraveghetorului de ieri dimineaţă, Nate petrecu ziua la câţiva metri distanţă, în vreme ce ea tundea oile. Multe, multe oi. Cel puţin, acum ştia ce voise să spună. Părea obositor. Cu o săptămână în urmă, n-ar fi spus asta, dar, de când privise timp de nouă ore pe ea şi pe Nakos, Nate ar fi executat mai degrabă opt sute de flotări, decât să ia parte la aşa ceva.

Şi încerca al naibii de tare să nu se gândească la cât de grozav arăta fundul ei în jeanşi de fiecare dată când se apleca. Ceea ce făcuse de multe ori. Sau la felul în care soarele îi luminase ochii de albăstrea şi părul roşcat în timpul plimbării lor. Sau la felul în care zâmbea dulce spre el, ca şi cum ar fi putut să-i alunge gândurile negre doar prin simpla ei voinţă.

Şi Justin fusese la fel - îşi croise drum dincolo de zidurile defensive ale lui Nate şi se infiltrase profund. Nu contase de câte ori îi spusese lui Justin să plece sau îi transmisese vibraţii negative de genul ia mai du-te la dracu', tipul îi dădea înainte cu farmecul lui şi cu zâmbete şi bla, bla, plictisindu-l de moarte. Până când se surprinse că-l simpatiza atât de tare pe camaradul lui, încât îl considerase prieten. O raritate, de vreme ce Nate nu acordase niciodată acest titlu cuiva până atunci. El venea dintr-un loc unde prietenii erau buni doar la procurarea de droguri, pentru ca mai apoi să te înjunghie în spate ca să-ţi arate cine-i mai tare.

Oricât de încântător fusese Justin, sora lui era şi mai rău. Rău de genul nu-pot-respira-cum-trebuie şi ce-dracu'-

s-a întâmplat-cu- raţiunea. Şi, la naiba. Lângă ea, nu se putea stăpâni. Cel puţin cu Justin, Nate fusese în stare să-şi ţină gura, înainte de a spune prea multe. Cu Olivia? Diaree verbală. Prima dată cu comentariul despre câine, apoi recunoscând că avea coşmaruri.

Reacţia ei fusese ca un şut în gură. Fără platitudini sau prostii sentimentale. Doar ochi plini de înţelegere şi oferta unei soluţii. Ca şi cum exista vreo şansă să-şi revină.

Şi mai era şi mătuşa. Mae era o figură în sine. După alergarea lui de ieri, mersese sus să facă duş, doar ca să găsească un mini frigider în cameră ce nu fusese până atunci acolo, plin cu Gatorade. Şi o cutie cu batoane cu proteine pe noptieră. Inima lui proastă se foise în pieptul lui prost. Majoritatea oamenilor considera ceva simplu cum ar fi mâncatul ca ceva de la sine înţeles. Pe el, mâncarea îl făcea încă să ezite după toţi anii ăştia.

Azi, cu crampe în picior, alergă ultima parte a traseului spre casă şi se strecură pe uşa din spate. Olivia stătea la masă cu cafeaua în faţă şi Mae muta brioşe la o grămadă ce se clătina pe bufet.

Îşi şterse cu braţul transpiraţia de pe frunte.

- Mă duc să fac duş şi...

Mae îi împinse în faţă o farfurie cu două brioşe şi o grămadă de căpşuni.

- Mănâncă, mormăi el.

Încercă să evite ochii Oliviei aţintiţi asupra lui, pe când se aşeză lângă chiuvetă şi mestecă cât de repede putu. Cunoscându-i de acum programul, nu trebuia să se grăbească pentru că ea nu-l aştepta pe el, dar ura felul intuitiv şi inteligent în care privirea ei îi urmărea fiecare mişcare. Era de ajuns să-l facă să se simtă conştient de sine.

- Poţi să stai jos, să ştii. Buzele ei se arcuiră în ceea ce el numea zâmbetul de îmblânzire a fiarei.

El nu putea fi îmblânzit. Cel mai bine dacă ea şi-ar da seama de asta.

- Sunt transpirat.

Ea se rezemă de scaun şi îşi încrucişă braţele peste pieptul bogat. Cine să ştie că o cămaşă de flanel putea fi sexy?

- Şi ce? Stai jos, te rog. Savurează mâncarea.

Silindu-se să înghită o căpşună, îi evită privirea. Dacă s-ar fi uitat la ea, ar fi fost prins în orbita ei şi ar fi rostit primul lucru ce i-ar fi venit în minte. Cum ar fi că nu savurase niciodată mâncarea. Era doar hrană.

După ce făcu duş şi o revăzu, merseră pe acelaşi drum ca în ziua precedentă, doar că el o aşteptă la poartă cimitirului, în vreme ce ea vorbea cu Justin. Vorbea, adică avea o discuţie cu fratele ei, ca şi cum Nate nu-l omorâse. Pe Christos, nu ştia ce să creadă despre ea.

La întoarcere, Bones merse agale lângă el. Câinele fusese lipit de Nate încă de când se apropiaseră pe verandă. Nici despre asta Nate nu ştia ce să creadă. Îl găsise din nou pe Bones în faţa dormitorului său azi dimineaţă şi îl urmase pe Nate în timp ce acesta alergase.

Nakos stătea în faţa şopronului când ei se apropiară, arătând că nu e mai dornic să-l vadă pe Nate decât cu o zi în urmă. Supraveghetorul o salută într-un fel pe Olivia ce suna ca un *heh-beh* şi îl ignoră complet pe Nate. Lui îi convenea.

Doar că nu-i plăcea felul în care Nakos se uita la ea şi cu siguranţă că nu agrea felul în care cei doi aveau felul propriu de comunicare nonverbală între ei. Fusese un întreg minut de ceea ce se putea interpreta drept: *El e încă aici... Da, acceptă situaţia... Nu-mi place... Am înţeles.* Nate nu putea

spune dacă Olivia simţea ceva pentru supraveghetor, dar el era categoric îndrăgostit de ea.

Nate nu recunoştea dragostea, nici dacă-i apărea drept în faţă şi se fâţâia pe acolo, dar era capabil s-o observa la alţii la fel de uşor pe cât se prindea de o minciună. Să spunem că avea un talent.

Intrară în aceeaşi rutină ca ieri, cu Nakos care ţinea oile şi Olivia care le tundea. Dar, în loc ca Nate să stea pe acolo degeaba, luă lâna de la ea, o pieptănă aşa cum o văzuse pe ea şi o rulă, la fel cum făcuse ea.

După zece repetări, ea se uită peste umăr la el.

- E rândul tău.

Nate se uită la oaia ce stătea pe spate la Olivia.

- Ce?

- O să te îndrum eu. Vino aici.

Cu un rânjet ironic, Nakos catadicsi să vorbească cu el.

- Şi dacă o dai în bară, poţi cauza o vătămare animalului sau poţi scădea valoarea lânii.

Ignorându-l pe arogantul ticălos, Nate se concentră pe Olivia. Avea părul strâns la spate într-o coadă de cal coborâtă pe ceafă, era acoperită de murdărie şi smocuri de blană albă, n-avea nicio urmă de machiaj şi era capabilă încă să-i facă inima să stea în loc.

- Eşti sigură?

Drept răspuns, ea ridică sprâncenele.

Nate se lăsă pe vine lângă Olivia, dar ea îşi făcu loc între picioarele lui, până când fu lipită de coapsele lui. Mirosul ei asemănător cu al ploii se amesteca cu fânul şi asta fu tot ce putu el inspira. Apăsarea trupului ei zvelt într-o poziţie atât de intimă îl făcu incapabil să înghită. Fiind supraîncărcat senzorial, se încordă.

Nu era obişnuit să atingă. Pur şi simplu. Copil fiind, nu trăise într-un mediu darnic cu îmbrăţişările şi ca adolescent, stilul lui de viaţă cu banda Discipolilor nu fusese chiar drăgăstos. Chiar şi când era cu o femeie, prefera partide de sex intense şi rapide în loc de tandreţe, împiedicând practic orice încercare de mângâieri sau explorări din partea femeilor.

Olivia era diferită. În afară de scurta îmbrăţişare de pe verandă şi o atingere de braţ ocazională, nu existase niciun contact. Dar acele câteva momente nu-i insuflară nevoia de a se da înapoi sau de a păstra distanţa. În schimb, fiecare moleculă din corpul lui striga cerând... mai mult.

Părând că nu-şi dă seama de chinul lui, ea luă maşina de tuns aflată la picioarele lor.

- Lâna de pe burtă e cea mai murdară şi nu e valoroasă, de asta începem de aici. Îi luă mâna şi îi puse maşina de tuns în ea, acoperind-o cu mâna ei. Bâzâitul aparatului vibră în palmă şi ea îi luă cealaltă mână, punând lamele pe degete. N-o să te taie, dar trebuie ţinută în unghiul corect. Îşi întoarse capul şi se uită la el. Ai...

Feţele lor fiind foarte apropiate, el înlemni pe când continuumul spaţio-temporal făcu implozie. Se aflase sub focul inamic ce fusese mai puţin şocant decât s-o aibă atât de aproape. Ochii ei de albăstrea îl ţintuiră locului, încadraţi de gene lungi blond-roşcate ce el îşi imagină că le-ar fi simţit ca nişte sărutări uşoare ca un fulg, dacă l-ar fi atins pe piele. Avea o cicatrice minusculă deasupra buzei superioare - o urmă albă şi subţire neobservabilă, dacă nu s-ar fi aflat exact deasupra ei.

Sub ochii lui ce-o examinau, ea lăsă să-i scape o respiraţie neregulată ce îl mângâie pe bărbie. Inima lui îi mişcă coastele, pe când el îşi coborî privirea pe buzele ei. Nu erau

pline sau voluptuoase, dar aveau o formă de arc ce era atât adorabilă şi sută la sută dătătoare de gemete. O totală ispită.

Zgomotul răguşit scos de Nakos care-şi drese glasul o făcu să tresară.

- A... Clipi repetat şi se uită la mâinile lor unite, ca şi cum se trezise dintr-o moţăială în plină zi. O roşeaţă îi cuprinse gâtul şi îi ajunse la obraji.

- Spuneai cum să ţină maşina de tuns şi să facă mişcările corecte, rosti monoton Nakos, ceea ce-l făcu pe Nate să scrâşnească din dinţi.

- Aşa e, suflă ea şi îşi drese glasul. Începe la stern pe partea dreaptă şi tunde tot până la coaste.

Îl pierduse undeva între „e rândul tău" şi „a...", dar dădu din cap.

Cu blândeţe, ea ridică mâinile lor unite şi îl încurajă s-o lase să-l îndrume. Împreună, tunseră o porţiune de lână de pe burtă. Ea repetă mişcările pe partea stângă, apoi o fâşie pe mijloc, înainte de a se muta în interiorul picioarelor din spate, între picioare şi coadă. Nakos schimbă poziţia oii şi ea împreună cu Nate tunseră omoplaţii şi exteriorul picioarelor. După încă două schimbări de poziţie, câteva mişcări ale maşinii de tuns pe spate şi terminară.

Nate prefera gimnastica din armată, dar era ceva satisfăcător în a căpăta o nouă deprindere. După ce tunseră încă multe alte oi cu Olivia care îl îndrumă, tunse două oi de unul singur, pentru a încheia ziua.

Nakos o opri pe Olivia în faţa uşii şopronului şi îi dădu o bucată de hârtie, în vreme ce Nate aştepta la câţiva paşi distanţă.

Ea se uită la foaia de hârtie şi i-o dădu înapoi.

- Ţi-am spus eu.

Nakos se îndreptă spre drum.

- Consideră că ce am vorbit ieri iese din discuție, roșcățel.

Nate habar n-avea ce tocmai ieșise din discuție, dar, judecând după umerii căzuți ai Oliviei, ochii închiși și felul în care își lăsase capul în jos, nu era de bine. Când ea își acoperi obrazul cu mâinile și oftă, pulsul lui Nate se acceleră.

- Ce s-a întâmplat? Se așeză în fața ei, în loc s-o lase în pace. Orice o fi fost între ea și supraveghetor sau orice legat de ranch nu era treaba lui.

Ea se plesni cu mâinile pe coapse.

- Sunt rea și am dat-o în bară.

Primul impuls fu să râdă. Ideea lui de rea și a ei erau la poluri opuse. Ea părea destul de supărată totuși, așa că el își ținu gura.

- Merg să dau o raită. Ai vrea să vii și tu?

- Sigur.

El credea că ea se referă la o raită cu mașina, până când văzu că îl duce spre șopron și opri pe unul din muncitori care tocmai deșeua un cal. Discută puțin cu băiatul brunet și slab mort, așa că Nate se uită prin jur.

Ușile erau deschise la ambele capete ale boxelor lungi și înguste, creând o adiere și filtrând lumina târzie a zilei. Cincisprezece boxe stăteau aliniate de fiecare parte, unele cu cai, altele goale. La un capăt erau adunate grămezi de fân și locul era ordonat pentru un șopron.

- Kyle, el e Nate. Zâmbi și se uită la el. Kyle e fratele mic al prietenei mele Amy.

- Da, am auzit că ești pe-aici. Kyle întinse mâna. Cred că o să-ți spun Gigantor.

Nu și dacă voia ca Nate să-i răspundă. Nu conta, strânse mâna băiatului.

- Mă bucur.

Olivia se uită la panoul de pe perete.

- Trebuie să fiu atentă la ceva?

Kyle se uită în tavan ca şi cum se gândea.

- Nu, dar, dacă o iei spre Devil's Cross, să fii atentă la pantă. Pârâul a scăzut.

- Bine. Poţi să te duci acasă şi să-i spui lui Mae că mergem să călărim?

- Sigur. Ciocni pumnul cu cel al Oliviei şi ieşi din şopron.

Ea luă frâiele celor doi cai şi îi scoase afară pe la capătul opus într-un luminiş. Iarba lungă de preerie se mişca în bătaia vântului, pe când cerul rozaliu se întuneca. Legă calul roib de un stâlp la gard şi ţinu în loc pe cel negru.

Nate se uită la ea, apoi la animale.

- N-am călărit niciodată unul din ăştia.

- Ăsta e Midnight. E un armăsar de trei ani şi foarte blând. Vino aici. Când el făcu ce i se ceruse, îi luă încheietura mânii şi îi plimbă mâna pe nasul calului. La rândul lui, Midnight îi dădu un ghiont în umăr şi Olivia râse. Ia uite, te place.

Îl învăţă cum să încalece şi el urcă în şa. Ea făcu la fel pe calul ei, arătând cu mult mai graţioasă şi veni cu calul lângă al lui.

- Băiatul meu e Pirate şi e un cal de doi ani. Uite, ştii să mergi pe motocicletă, aşa că ai un atu. Îi puse o mână pe stomac şi cealaltă pe antebraţ şi el inspiră adânc. La mersul pe motocicletă trebuie să-ţi foloseşti torsul şi braţele. La curbe te înclini, nu-i aşa? Un cal e puţin opusul. Şi îşi duse mâinile pe coapsele lui şi el se încordă. Partea inferioară a corpului tău şi gravitaţia vor face treaba. Foloseşte-ţi picioarele să conduci, ca şi frâiele.

Partea inferioară a trupului? Da, era atentă. Cu inima bubuind, lipsa de oxigen în plămâni, încercă tot posibilul să se concentreze asupra vorbelor ei. Avea o bănuială că ea l-ar putea atinge din întâmplare în fiecare oră pentru o mie de ani şi tot nu s-ar putea obişnui.

Pe fruntea ei apăru o încruntătură.

- Pari nervos. Ştii ce? O să călărim împreună prima dată.

Nervos era puţin spus. Şi n-avea nimic de-a face cu calul. Îşi petrecuse întreaga viaţă fără a-i fi teamă de ceva. Bagă viteză şi ia-o din loc, ca şi cum te urmăresc toţi dracii. Probabil pentru că aşa era. Cu toate astea, o roşcată zveltă cu ochi inocenţi de căprioară intrase în scenă şi ghearele panicii îl înşfăcară de piept.

Înainte de a putea protesta sau de a-i explica într-un fel reacţia lui, ea descălecă şi îşi duse calul la şopron. Ieşi după câteva clipe cu un zâmbet liniştitor, băgă piciorul în scară şi urcă pe calul lui.

Cu spatele lipit de pieptul lui, îi zâmbi peste umăr.

- Mai bine?

Nu. Da. Sfinte Iisuse, trăzneşte-l acum.

- Sigur, mormăi el.

Dând din cap, îi luă amândouă mâinile şi le puse pe frâie, apoi şi le puse pe ale ei peste ale lui, aşa încât acum era prinsă în braţele lui. Peste umărul ei cu mirosul şamponului ce-l înnebunea complet, el se uită la unghiile tăiate scurt şi la degetele lungi şi delicate. Doar că avea nişte mici bătături în palme ce contraziceau aparenţa fragilă.

- În regulă, fă ce-ţi zic. E ca şi cum ai conduce motocicleta.

Asta nu se compara cu motocicleta lui, cu excepţia tu-

raţiei unui alt motor şi senzaţia de cădere liberă a călăritului.

Ea îndemnă calul la un trap încet şi îi duse de-a lungul câmpiilor, peste câteva dealuri şi spre vârful unei stânci abrupte. El uită de faptul că ea era aşa de aproape - în mare parte - şi în schimb admiră peisajul. Umbrele se jucau cu lumina lunii peste orizont, modelând munţii şi sălbăticia ce îi înconjura, pe când se lăsa întunericul şi stelele sclipeau deasupra lor.

Nimic. Niciun zgomot, nicio sirenă, niciun foc de armă. Doar... nimic.

El scutură din cap, întrebându-se dacă ciudatul sentiment de linişte venea de la ea sau de la peisaj. Poate de la amândouă. O adiere răcoroasă înmiresmată de mirosul pinilor şi al zăpezii îl atinse şi îşi umplu plămânii. Putea vedea aproape tot pământul ei din punctul de observaţie unde se aflau.

Ceva pârâi şi o voce sparse liniştea.

- Eşti acolo, şefa?

- Zi-i!

Se răsuci în şa, îl luă de mijloc şi se aplecă atât de tare, încât el crezu că o să cadă. Scoase un walkie-talkie dintr-o tolbă prinsă aproape de crupa calului şi vorbi în el. Sunt aici, Rico. Ce e?

- Nakos vrea să ştie unde eşti şi Mae vrea să ştie când te întorci.

Ea scoase un sunet scârbit.

- Sunt sus, la Blind Ridge, şi mă întorc într-o oră. Spune-i lui Nakos să ia un calmant. Am telefonul prin satelit, staţia şi un pistol. Se opri. Mulţam, Rico. Du-te acasă.

Râsul lui răsună prin difuzor.

- Recepţionat. Ai grijă.

- Da, da, mormăi ea, punând stația înapoi în tolbă. Se mişcă până când stătu lateral în şa, cu şoldul apăsat de vintrele lui Nate, şi lăsă să-i scape un oftat plictisit. Ăsta-i locul meu preferat din tot ranch-ul.

El înțelegea de ce.

- Ai o armă?

Ea zâmbi şi se uită la el cu coada ochiului.

- Da. Şi da, ştiu să şi trag.

- Ai multe ocazii să tragi cu arma? În ce naiba putea ea să tragă? În fire de praf?

- E pentru apărare. Ursul negru, genul ăsta de chestii. Ea se uită la el şi râse. Nu-ți face griji. Nu supără prea mult oamenii.

- Chiar mi te închipuiam cum împuşti un urs. Se scărpină pe gât, întrebându-se de ce imaginea ei era aşa de sexy. Nakos e întotdeauna aşa de protector?

- Din păcate, da. A fost aşa încă de pe vremea când eram copii. Privirea ei gânditoare se uită prin jur. Mult mai mult de când ai venit tu. Ar trebui să ştii că ți-a verificat trecutul.

În regulă, ei doi aveau un trecut. S-a notat. Şi verificarea trecutului său n-o să dezvăluie nimic. Cazierul de delincvent minor al lui Nate era sigilat.

- E înnebunit după tine.

Ea închise ochii.

- Ştiu. Dându-şi la o parte o şuviță de păr de pe obraz, se uită la el. Că tot veni vorba de protecție, ce-a fost cu concursul ăla de ieri cu cine pe cine calcă pe nervi mai mult?

- Reacție din instinct. Poate că era nebun, dar intuiția lui de a avea grijă de ea devenise brusc mai mult decât o promisiune. Tot ce putea face era să-şi spună *a mea* ori de câte

ori se afla în preajma ei. Se părea totuşi că nu-şi putea convinge instinctul primar să-şi dea seama că ea nu va fi nicicând a lui. Şi nici că nu se cădea să fie. Trecuseră doar două zile şi o dorea cu o intensitate pe care n-o mai cunoscuse. Cu pasiunea putea să se descurce, dar aici nu era doar atât. Nu sunt sexist şi nu cred că femeile sunt incapabile, dar bunul simţ se blochează în anumite situaţii.

- Trebuie să provină de undeva.

Ce isteaţă era micuţa asta.

- În copilărie, am cunoscut o fată. Am parcurs împreună sistemul, am ajuns în aceleaşi locuri. Încă mai putea vedea vânătăile ce împestriţau trupul Darlei şi simţea nevoia să înjure. Ea fusese aproape ca o soră pentru el şi peste ani, când o întâlnise din nou ca una dintre târfele Discipolilor, fusese la fel de neputincios ca şi pe vremea copilăriei, neputând s-o ajute. Era timidă şi am făcut tot posibilul s-o veghez.

Doar că Darla fusese găsită moartă. Pe o alee, cu un ac înfipt în venă.

- Sistem? Ai fost un copil în plasament?

La dracu'. Care era exact breşa, legătura directă între Olivia şi faptul că brusc nu-şi mai putea ţine gura?

- Dacă spun da, o să-ţi arăţi compătimirea?

- Nu. Înghiţi şi se uită drept în faţă. Dacă nu era mătuşa Mae, Justin şi cu mine am fi ajuns tot acolo. Toate astea, arătă în jur cu mâna şi ridică din umeri, ar fi fost pierdute. În mâinile unui străin. Înclină capul şi se încruntă. Mi-ar fi sfâşiat inima. Patru generaţii de Cattenach au lucrat pământul ăsta.

Familia lui începea şi se oprea la o mamă dependentă de droguri, ce-l adusese pe lume la Urgenţe şi îşi luase tălpăşiţa. Dar înţelegea. Şi la fel făcea şi Olivia, se pare. Dacă nu

era atent, ar fi lăsat-o să pătrundă prea adânc în intimitatea lui şi de acolo n-ar mai putea s-o scoată.

- Cred că de aceea cearta cu Nakos m-a supărat aşa de mult. Se uită din nou spre el, cu blândeţe şi înţelegere. Pentru prima dată ca adulţi, am adus vorba despre ceva mai mult între noi. Dacă nu am un moştenitor, moştenirea moare odată cu mine. E un tip cumsecade, dar cred că s-a simţit insultat. Îi dărui un zâmbet trist, fără speranţă. Am avea nişte copii frumoşi.

Dar nu-l iubea pe bărbat. Atâta lucru era evident. Nate era ultima persoană care să ofere sfaturi, totuşi gândul ca ea să piardă acea adorabilă parte a personalităţii ei pentru a-şi întemeia o familie îl făcu să simtă o durere profundă. Pentru că asta s-ar întâmpla. Mediocritatea i-ar stinge strălucirea.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui. Contactul trimise o undă electrică de acolo prin întregul lui sistem nervos şi înapoi. Născu o fierbinţeală de neimaginat. Îl făcu să dorească s-o facă a lui. Se încordă, vrând mai mult dar nu putea şi nici nu voia s-o facă.

Frumoşii ei ochi se măriră şi se lovi cu mâna peste gură ca şi cum era îngrozită.

- Ah, Doamne. Ai făcut asta în şopron azi când tundeam şi la fel pe cal. Credeam că erai nervos, dar... Îşi puse sub bărbie mâinile făcute pumn. Nu-ţi place să fii atins, aşa-i? Îmi pare aşa de rău. Şi eu, care...

Dădu să descalece, dar el o luă de mijloc s-o împiedice, frustrat şi confuz.

- Ce faci?

- Descalec. O să merg pe jos, pentru ca tu să nu mai călăreşti cu mine pe calul ăsta.

Pe dracu' o să facă ea aşa ceva. Trebuie că erau peste trei kilometri până acasă.

Rahat. Şi cum să explice reacţia corpului lui faţă de ea? Ea avea impresia că greşise cu ceva, când de fapt el fusese un măgar.

- Mi-e bine aşa.

Ea îşi muşcă buza de jos.

- Întinde mâna în spatele tău şi apucă-te de şa. Ţine-te bine, totuşi. O să merg mai repede decât la venire, ca să ajungem mai iute.

- Olivia...

- Chiar îmi pare rău. Se uită în faţă şi luă frâiele.

- Ţine-te bine.

Capitolul Cinci

Olivia petrecu următoarele câteva zile copleşită de vină şi simţindu-se ca o proastă. Şi după aceea şi mai proastă. În vreme ce terminară săptămâna tunzând şi încărcând lâna pentru desfacere, făcuse tot posibilul să evite orice contact fizic cu Nate. Nu-şi dăduse seama cât de des îşi folosise mâinile, până când fusese silită să gândească fiecare mişcare. Cea mai bună metodă pentru ca ea să-l înveţe ceva era prin demonstraţie.

În pat se întoarse de pe burtă pe spate şi se uită în tavan. Deja trecuseră trei nopţi de nelinişte şi nimic n-o ajuta. Încercase orice în afară de calea evidentă pentru a diminua greşelile. Pentru că era o laşă.

În capul listei? Trebuia să aibă o discuţie cu Nakos, pentru a limpezi atmosfera. Ceea ce era al naibii de greu pentru că se împiedica mereu de Nate. Nakos fusese dintotdeauna prietenul ei. Poate că nu-i împărtăşea sentimentele, dar era îndreptăţit să aibă respectul ei.

Doamne. Şi Nate? Ce dracu' ar trebui să spună, să facă, după ce aflase ce aflase? Fusese un copil dat în plasament şi se întrebă pentru cât timp. Ce se întâmplase cu părinţii lui? Nu mai avea altă familie? Experienţa trăită fusese nefericită? Exista o diferenţă aşa de mică între situaţia lui şi a ei.

Discuţia lor de la Blind Ridge îi revenea mereu în minte, ca o comedie proastă. Felul în care înlemnise când ea îl atinsese o făcuse să simtă o înţepătură dureroasă în abdomen. Probabil că era o urmare a rănilor din timpul stagiului de pes-

te ocean. Mai rău, dacă îşi avea rădăcinile în copilărie? Auzise poveşti de groază despre plasamente şi Chicago era un oraş dur.

Dar, în loc să stea şi să-i înţeleagă semnalele, să se asigure că se simte confortabil şi că se acomodase, ea îi declanşase reacţiile.

Voia aşa de tare să vorbească cu el. Să-i mai uşureze din suferinţă. Justin îl trimisese pe Nate la ranch-ul Cattenach pentru un motiv şi nu-i stătea în obicei să rămână indiferentă când cineva suferea. Şi era limpede că Nate Roldan avea de-a face cu multe. De la ciudăţeniile lui cu mâncarea, la coşmaruri, la atitudinea lui puternică, dar tăcută, ceva îl rodea în interior. Nu ştia cum să-l ajute şi el nu era prea vorbăreţ.

Mai mult decât atât, părea că nu-i dorea ajutorul.

Bones intră în cameră şi îi împinse braţul cu botul lui rece şi umed. Muşcă un colţ al păturii şi o trase jos, ca şi cum i-ar fi spus să se scoale.

Ea se întoarse într-o parte.

- Ce e, băiete?

El lătră, se duse la uşă şi se întoarse. O împinse din nou cu botul.

- Bine, hai să mergem.

Se dădu jos din pat şi îl urmă în hol, apoi la scări.

Exista o uşiţă pentru câini la camera cu echipamentul, deci nu avea nevoie să iasă. Putea face asta singur. Ea era foarte sigură că, dacă era un străin sau ceva ciudat pe acolo, el muşca mai întâi şi apoi alerta pe cineva.

Câinele se opri pe palier ca să o aştepte, apoi merse la etajul doi, oprindu-se în faţa uşii lui Nate. Bones se uită la ea şi zgârie podeaua, ca şi cum ar fi vrut să intre.

- Tu chiar ţii la oaspetele nostru, nu-i aşa? Doar că ani-

malul părea aproape disperat. Lătră o dată şi se mişca întruna, zgrepţănând tocul uşii.

- Bine, stai aşa.

Îşi lipi urechea de uşă. Tot ce putu auzi erau o răsuflare grea şi fâşâit de aşternuturi. Se înroşi la faţă. Ce făcea Nate, oare... hmm, se masturba? Stai. Bones n-ar fi insistat să intre, decât dacă ceva nu era în ordine. Poate că Nate avea un alt coşmar?

Ciocănind, ea îl strigă, dar nu răspunse nimeni. Era o violare totală a intimităţii lui doar să deschidă uşa. Cum ar fi fost dacă el nu era în pericol şi ea intra şi dădea peste ceva? Îşi muşcă buza.

Bones lătră din nou.

- O să dau toată vina pe tine dacă e gol. Încet, răsuci mânerul şi Bones năvăli înăuntru.

Camera era întunecată, în afară de lumina care venea de la baie. Nate dormea pe spate şi era înfăşurat în pătură pe patul lat aflat pe peretele din partea opusă a camerei. Fără tricou, se răsuci şi se reaşeză, dar degetele lui strângeau cearşaful la şolduri, ca şi cum se agăţa din toate puterile.

De la uşă, ea îşi duse o mâna la piept, în vreme ce gâtul i se blocă. Cât de sfâşietor să vadă cum un bărbat atât de masiv şi de capabil e la voia subconştientului său. Muşchi umflaţi şi umeri laţi. Tatuaje pe lungimea braţelor şi mai multe pe piept, pe care nu ştia că le avea. Capul chel şi o permanentă urmă de barbă pe bărbia puternică. După toate aparenţele, nimic nu părea că l-ar putea doborî.

Bones sări pe pat, se aşeză lângă şoldul lui şi lătră scurt de două ori.

Nate deschise ochii şi se uită în tavan. Făcu ochii mari, fără să clipească. Pieptul i se ridică şi coborî cu mişcări nere-

gulate pentru câteva secunde, înainte de a închide ochii şi a se şterge pe faţă.

Bones îl împinse pe braţ şi se lungi lângă el.

Întorcându-şi capul, el se încruntă nedumerit la câine.

- Hei, tu. Cum ai intrat aici? Întinzându-se, mângâie câinele pe cap.

Olivia merse pe vârfuri pe hol, coborî scările şi se duse spre bucătărie, să-l lase singur, închipuindu-şi că s-ar fi supărat dacă ea l-ar fi văzut vulnerabil. Una era să ai o discuţie întâmplătoare despre coşmaruri şi cu totul altceva să fie cineva acolo în vreme ce trecea printr-unul. Nate nu i se părea a fi genul de om care să fie prea comunicativ sau să se sprijine pe alţii.

Încă puţin tulburată, stătu lângă chiuvetă şi îşi turnă un pahar cu apă, sorbind din el, în vreme ce se uita pe fereastră. La dreapta era o fâşie din viitoarea grădină cu plante a mătuşii Mae, încă neplantată. După ea şi spre stânga erau dealurile domoale şi înverzite, ce duceau spre cimitir. Ranch-ul era întunecat şi liniştit, spre deosebire de emoţiile care i se învârteau prin stomac.

Îşi putea doar imagina ce văzuse el în timpul stagiului. Justin încercase mereu s-o ţină departe de acest aspect al vieţii lui, nepovestind niciodată prea mult despre timpul petrecut peste hotare. Dar uşoara indiferenţă a fratelui ei după ce se întorsese dintr-un stagiu nu era comparabilă cu comportamentul lui Nate. O termina acea privire hăituită din ochii lui negri.

- Deci, câinelui nu i-au crescut aşa deodată degete opozabile, până la urmă.

Icnind, ea tresări. Paharul îi căzu din mână şi se sparse în chiuvetă. Se întoarse spre vocea joasă şi răguşită şi se uită

la Nate. Îşi pusese un tricou - ce mare păcat - şi o pereche de pantaloni scurţi ce-i acopereau coapsele groase. Câteva cicatrici roşii brăzdau zona şi dispăreau sub tiv. Avea picioarele goale şi... mari.

- N-am vrut să te sperii. Se duse spre celălalt capăt al insulei, aceasta rămânând între ei.

- E în regulă. Eram dusă pe gânduri.

El dădu din cap, cu privirea pe faţa ei.

- L-ai lăsat pe Bones să intre la mine.

Neştiind de ce dintr-odată devenise agitată, ea îşi înclină capul. Nu părea a fi mânios, dar inima ei îi bătea tare şi tremura.

- Poate că a intrat singur.

- Am închis uşa când m-am dus să mă culc.

Ea îşi strânse genunchii.

- Poate că n-ai închis-o de tot.

- Întotdeauna sunt atent la ce e în jurul meu. Am închis uşa.

- Cum ştii că am fost eu? Ea habar n-avea de ce îl contrazicea, dar nervii i se transformară într-o furtună încărcată de nelinişte. Probabil pentru că erau singuri în toiul nopţii şi amândoi erau îmbrăcaţi sumar. Tricoul ei şi pantalonii scurţi băieţeşti mai mult expuneau decât acopereau.

Şi, Doamne, el era o operă de artă masculină delicioasă, ce te făcea să-ţi lase gura apă şi să ţi se umezească chiloţii.

Un tic minor şi colţurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet acceptabil.

- În afară de faptul că eşti trează şi stai în bucătărie, ţi-am simţi mirosul pe hol în faţa camerei mele.

Ea deschise şi închise gura.

- Eu... miros?

- Nu, nu... Lăsă să-I scape un oftat frustrat şi îşi trecu mâna peste capul chel. Şamponul sau parfumul tău. Miroase ca ploaia. E deosebit şi persistent.

- Probabil că e gelul de duş şi loţiunea. Miros de cascadă. N-avea habar că era apăsător. Jenată, îşi muşcă buza. N-o să-l mai folosesc.

- Te rog, nu.

- Păi de-abia ce ai spus...

- Am spus că e deosebit, nu că nu-mi place. Nările lui fluturară inspirând brusc şi scutură din cap ca şi cum nu putea crede că recunoscuse aşa ceva. Nu contează ce... Atenţia lui se concentră asupra mâinii ei. Sângerezi.

- Ce? Se uită şi ea şi văzu sânge pe mâna stângă. Mult. Ah, trebuie că m-am tăiat când s-a spart paharul.

Ca apăsând un buton, ochii lui deveniră sticloşi, ca şi cum se pierduse.

- Nate?

Bărbatul tresări şi imediat după aceea, ea era cu faţa la chiuvetă prinsă între el şi bufet şi îi ţinea mâna sub jetul de apă. Corpul lui cald şi tare se apăsă pe spatele ei şi bicepşii lui uriaşi îi atingeau braţele goale. Pe când el ştergea cu blândeţe sângele, ea încercă să-şi revină şi nu reuşi.

Era înconjurată de el. Împresurată. Mirosul lui de săpun. Răsuflarea lui fierbinte pe ceafa ei. Muşchii neobosiţi de pe fiecare părticică a trupului lui lipiţi de ea. El îşi ţinea capul pe umărul ei, să se uite la ce făcea şi ea se uita la el cu coada ochiului, apoi la tatuajele lui. Cele de pe braţe păreau a fi un fel de desene tribale.

Domolindu-i mâna stângă cu a ei, ea se întoarse să se uite la dosul antebraţului. Tatuajul continua şi se schimba, pe când el se mişca la fel ca o prelungire vie a pielii. De aproape,

era frumos. Ea văzuse doar fragmente până atunci. Captivată de model, trasă liniile negre cu buricele degetelor de la partea interioară a cotului spre încheietura mâinii şi înapoi.

El îşi împleti degetele cu ale ei încă sub jetul de apă şi ea se uită într-acolo. Ca şi picioarele, mâinile erau uriaşe. Culoarea pielii era cu câteva tonuri mai închisă decât a ei şi o făcea să pară mică, pe lângă statura lui înaltă. Mâini puternice, solide.Totuşi, îşi strecură degetele între ale ei, mângâind, cu certitudine blând.

Pe când trupul ei se înfierbântă de la această conexiune intimă, excitantă, el îi luă mâna liberă şi i-o lipi de a lui ca un sandviş, palmă pe palmă sub jetul de apă.

Contrastul era uimitor. Tonul pielii lui închis tatuat, faţă de pielea ei albă. Comparativ cu el, ea părea delicată.

Ca şi cum ar fi fost fascinat de poziţie, îşi atinse degetele mari de ale ei şi respiraţia superficială şi sacadată îi suflă în ureche. Asta îi produse piele de găină dar el fu cel ce se înfioră.

- Ţi-e frig?

El îşi lăsă fruntea pe tâmpla ei.

- Dimpotrivă.Nasul lui îi atinse obrazul când îşi coborî capul şi ea se înfioră simţind furnicături peste tot. Dimpotrivă, repetă el cu vocea aspră, mai degrabă o şoaptă.

Scuturând din cap, închise apa şi luă un prosop de hârtie. Îi şterse mâinile, ca şi cum ar fi fost un bebeluş ce avea nevoie de ajutor, apoi îi ridică mâna să se uite la ea. Doar o mică ciupitură pe exteriorul palmei, dar fusese mult sânge.

Apăsă prosopul de hârtie pe tăietură şi îl ţinu acolo.

- Nu e destul de adânc pentru copci.

Ea dădu din cap, amintindu-şi reacţia lui iniţială.

- Vederea sângelui te supără?

Jumătate din muncitorii de la ranch leşinaseră la vederea culorii roşu. Era o fobie destul de frecventă şi bărbaţii puteau fi aşa nişte copii.

- De obicei, nu.

- Mai înainte păreai puţin răvăşit.

- Justin a murit lângă mine. Mintea mea a zburat înapoi pentru o clipă. Se îndreptă de spate dintr-odată şi înjură, apoi mormăi ceva ce sună a *filtru*. Îmi pare rău, nu ştiu de ce am zis asta.

Ea se întoarse în braţele lui, găsindu-i ochii închişi şi maxilarul încleştat. În toată durerea ei după ce îşi pierduse fratele, nu se gândise niciodată la durerea lui Nate. Trebuise să-l îngroape pe Justin, dar Nate era cel ce fusese chiar acolo când el fusese omorât. Întâmplări de felul ăsta lăsau urme adânci.

- Nu te scuza. Ar trebui să nu eziţi să vorbeşti cu mine.

El deschise ochii şi se uită la ea. Scutură din cap.

- Nu eşti psihoterapeutul meu şi a fost insensibil.

- Dacă o să fim prieteni, nu trebuie să-ţi muşti limba.

- Prieteni. Expresia lui nedumerită arăta că acest concept îi era străin.

Doamne, avea nevoie de o tărie şi de un masaj relaxant. În această ordine.

- Ştii cum e? Prieteni. Stând treji toată noaptea la bârfe şi împletindu-ne reciproc părul.

El se încruntă, dar, după o clipă, îşi arcui buzele.

- N-am pic de păr.

Ea se uită spre creştetul capului său.

- Adevărat. La tine e ceva de genul Hell's Angels[6] combinat cu Mr. Proper[7]. Dar eşti cu mult mai dat naibii decât

6 Club select de motociclişti care s-a situat la un moment dat la limita legii (n.tr.)

7 Mr. Proper- personaj ce apare pe produsele de curăţenie (n.tr.)

personajul ăla fraier de desen animat. Ca şi cum voia să râdă – sau să geamă – buzele i se deschiseră. Nu se auzi nimic.

- Pe cuvânt, tot o să-ţi provoc un zâmbet.

- Zâmbesc. Ridică din sprâncene ca şi cum era ofensat.

- Nu. Necăjeşti cu urme de surâs, dar zâmbeşti efectiv când eşti politicos. Îl împunse în piept, dar aproape că-şi rupse degetul făcând asta. La naiba, tipul ăsta era făcut din beton. Am aşa o impresie că atunci când efectiv zâmbeşti, aşa sincer, topeşti toţi chiloţeii.

- Chiloţeii... Pufni, scoţând o combinaţie de geamăt cu râs şi îşi drese glasul.

- Nu te face că nu ştii despre ce vorbesc. Dacă n-ai fi vrut ca femeile să-ţi cadă la picioare, ar fi trebuit să te gândeşti la asta, domnule Dinţi albi perfect aliniaţi. Prea târziu acum să mai eviţi tatuajele super, bicepşii umflaţi şi abdomenul de oţel.

- Am pierdut complet firul discuţiei ăsteia.

Ea scoase un oftat teatral.

- În loc de asta, va trebui să fim genul ăla de prieteni care-şi fac reciproc unghiile de la picioare.

Lăsându-şi în jos bărbia, se uită la ea ca şi cum ar fi înnebunit.

- Oricât de ispititor ar suna, va trebui să renunţ şi la asta. O studie. Am început să lucrez la sală să îmi cresc masa musculară, ca să nu mai fiu considerat niciodată un slăbănog. Mai ajută şi la frustrare. Abdomen de... oţel? Doar un efect colateral.

Ea se uită la el, derutată din nou de bombele pe care el continua să le arunce în mijlocul conversaţiei.

- Cine a spus că eşti slăbănog? I-ar scoate ochii.

Dezgolindu-şi dinţii, el se uită în tavan.

- Iisuse, e ca şi cum gura îmi e hipnotizată în preajma ta.

Inima ei se frânse. Din nou. Părea că nu are pe nimeni în viaţa lui şi Dumnezeu ştia, avea nevoie de cineva cu care să vorbească. De ce să nu fie ea? Nu l-ar judeca niciodată şi nici n-ar spune mai departe ce auzea de la el.

- Nate. Îl luă de bărbia încleştată, dar el înţepeni şi închise ochii. Ea lăsă imediat mâna jos, strângându-şi degetele în pumn. Îmi pare rău. Am uitat.

- Olivia, uite ce e...

- Nu, e vina mea. Am promis că încetez. O să fiu mai atentă unde îmi sunt mâinile în orice moment. Ştiu că nu-ţi place şi n-aş vrea ca vreodată să te simţi stânjenit aici.

- Eu nu... Îşi feri privirea frecându-se pe gât. Aşa ca să lămurim lucrurile. Nu urăsc să fiu atins. Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că ai greşit.

- Dar, tu...

- Nu sunt obişnuit cu asta, în regulă?

Nu, *nu era* în regulă.

- Ce înseamnă asta? Dădea de înţeles că, la un anumit moment dat, s-ar putea obişnui cu atingerea. Dar ce fel de om era acela care nu era obişnuit să fie atins? Dar, pe de altă parte, nu era sigură că voia să ştie.

El nu răspunse, dar încordarea lui dispăru chiar în faţa ochilor ei. Ca şi cum se resemnase cu situaţia, umerii i se relaxară şi cutele de stres de pe faţă se netezīră. Uitându-se undeva peste capul ei, el oftă.

- Bine. Toate la rândul lor. Ea îl aşteptă să o privească din nou. Ia-l pe Bones la tine în cameră de acum înainte.

- E câinele tău, Olivia.

- Am învăţat încă de la grădiniţă să împart cu ceilalţi.

Expresia lui era un amestec de frustrare şi amuzament.

- Nu pot dormi cu uşa deschisă. N-o să poată intra sau ieşi.

- Apartamentul meu are o uşă specială pentru câini. O

s-o schimbăm de dimineață. Poți face asta, da? Să montezi o ușă?

- Sigur, dacă sunt de aceeași mărime. Altfel, ar trebui să ajustez ceva. Dar eu nu...

- Problema e rezolvată.

El își îngustă ochii.

- Și cum o să intre și o să iasă din camera ta?

- O să las ușa deschisă. Nu te mai contrazice. Zâmbi, să-i disipeze iritarea. Ceea ce nu merse. În seara asta, te-a trezit dintr-un coșmar. Pare a fi sensibil la dispozițiile tale. Poate că vei putea dormi mai bine, știind că el te va trezi înainte să fie prea rău.

El o studie îndelung, încât ea trebui să-și reprime pornirea de a se foi în loc. Câteodată, el putea fi atât de concentrat, până la punctul în care devenea înspăimântător. Nu că ea s-ar fi îngrijorat că ar putea să-i facă rău, dar gândurile și amintirile ce îi circulau prin minte erau evident nepotrivite pentru cei slabi de înger. Probabil că văzuse ceva în expresia ei pentru că ochii i se îmblânziră, îi trecură peste față cu acea privire ca o mângâiere tandră și apoi coborî.

Luând-o de mână, îndepărtă prosopul de hârtie pe care-l strânsese în pumn și îl puse pe bufet în spatele ei. Degetul lui mare o mângâie pe palmă examinând tăietura.

- Nu mai sângerează.

Inima ei însă da. Sângera în interiorul pieptului într-un ritm alarmant. O săptămână doar și soldatul ăsta o făcea să sufere.

- În regulă, e bine...

Ea se uită jos, când el își ridica privirea și obrajii lor se atinseră. Brusc, el o luă de ceafă și o ținu pe loc. Ea nu putu spune dacă era ca s-o oprească să-și întoarcă fața și să își apropie buzele de ale lui sau s-o oprească să plece.

Indiferent de motive, îşi simţi pulsul zvâcnind şi deveni conştientă de tot. Ceasul de pe perete şi ticăitul lui încet şi constant. Asprimea bărbii lui pe pielea ei. Pieptul lui care se ridica şi cobora într-un ritm nesănătos. Felul în care sânii ei erau striviţi între ei, făcând ca sfârcurile să i se întărească. Muşchii lui tari acoperiţi de pielea fierbinte şi cât de mult era lipit de ea. Mirosea a săpun şi denim şi...

- Nu te mişca, mormăi el.

- Nu m-am mişcat.

- Vorbeam cu mine însumi. Buzele lui pline îi atinseră obrazul când vorbi, creând o aţâţare erotică necinstită.

Ea tremură.

- Bine. De ce?

Degetele lui se încleştară în părul ei.

- Să-mi reamintesc să ignor ce îmi spune corpul să fac.

- Şi ce îţi spune corpul? Pentru că dacă era pe aceeaşi lungime de undă cu ea...

El gemu şi ea simţi vibraţia în pieptul ei.

- Să te ţintuiesc de bufet şi să-ţi iau gura într-o sărutare intensă, până când n-o să te mai poţi ţine pe picioare.

Doamne. Ea scânci.

- De ce n-o faci?

Chiloţii îi erau uzi şi sânii o dureau nemaipomenit de tare. De o veşnicie nu mai fusese atât de excitată şi... Nu. Nu mai fusese niciodată atât de excitată.

- Pentru că nu sunt tipul potrivit pentru tine. Inhală încet. În zece secunde, o să mă retrag şi o să merg sus. În afară de faptul că ţi-am pus un bandaj pe mână, o să uiţi tot ce s-a petrecut aici.

- Nate... La naiba, nu mai putea gândi clar.

- Zece. Într-o miime de secundă, el se desprinse total şi ieşi.

Capitolul șase

Câtă vreme Olivia discuta cu Nakos în faţa şopronului, Nate se rezemă de un ATV aflat la câţiva paşi şi îşi încrucişă braţele. Mai multe profile de pin pretăiat erau aşezate într-o remorcă ataşată de vehicul şi el trebuia să se îndrepte spre păşunea de la sud, să înlocuiască stâlpii de gard împreună cu Olivia.

Doar că aşa cum făcea des în ultima vreme, ea se eschivă să lucreze împreună. În ultimele două săptămâni, în vreme ce el o urma făcând diverse lucruri, obişnuindu-se cu ranch-ul, ea abia dacă îi vorbise, darămite să-l privească drept în ochi. Dacă învăţatul unei noi deprinderi necesita o abordare incluzând atingerea, ea îl ruga pe supraveghetor să-l înveţe pe Nate. Începea să-l calce pe nervi, dar şi-o făcuse cu mâna lui.

Dacă ajungeau să fie doar ei, ea îşi lua tălpăşiţa de acolo, întorcându-i fundul ăla perfect. Dacă dădeau întâmplător unul peste celelalt? Ea sărea de parcă fusese electrocutată şi se ducea la o distanţă mai mare decât Grand Canyon. Dacă încerca să pornească o discuţie, el putea jura că ea îşi muşca limba, silindu-se să răspundă monosilabic.

Cea mai afurisită parte din toate era că purtarea ei nu părea a fi nervozitate sau sfioşenie, ci mai degrabă făcea contra ca şi cum *el* era cel ce voia asta. Cumva revenise la atitudinea avută înainte, când stătuseră pe verandă în prima lui zi în oraş şi formaseră o legătură timidă. După acea noapte în bucătărie, când el aproape că-şi pierduse minţile şi se lăsase

pradă nevoilor primare, era ca şi cum ea credea că el nu voia să fie în preajma ei.

Nimic mai mai puţin adevărat.

De fapt, singurul lucru pe care-l aştepta când se dădea jos din pat era ea. Zâmbetul captivant. Cadenţa vocii ei. Acei ochi...

Separarea era fără îndoială pentru binele tuturor. Deveniseră puţin prea... apropiaţi şi Dumnezeu ştie, el nu merita nici măcar un grăunte din fericirea pe care ea o aducea. Cu toate astea, tot ce voia era ea şi numai ea. Mai mult din ea. Mai mult din tot.

În. Fiecare. Clipă.

Şi, la naiba, îl ajutase şi cu coşmarurile. Sau Bones o făcuse, în baza sugestiilor ei. De când schimbase uşile între ele şi lăsase câinele să doarmă cu el, Nate putea dormi adânc, ştiind că Bones îl va trezi la apariţia primului semn de nelinişte.

- E ultimul ATV, roşcăţel. Nakos îşi potrivi pălăria de cowboy. Şi aşa nu prea avem oameni pentru că mare parte din muncitori au muncit dublu ca să reţină jumătate din cai pentru înlocuirea potcoavelor. Veterinarul vine săptămâna viitoare pentru verificarea de la şase luni.

Nate se uita înspre văzduh, încercând să nu se bage. Din nou, era nehotărât între a voi să repare lucrurile şi nevoia de a o ţine la distanţă. Soarele îl bătea pe faţă şi o adiere răcoroasă venea dinspre munţi, aducând cu sine miros de pini, ce îl acoperea pe cel de fân.

Nakos oftă.

- E totul în ordine?

Cu coada ochiului, Nate o privea cu mare atenţie pe Olivia. Dar singurul ei răspuns fu că îşi lăsă capul în jos şi

făcu un semn afirmativ. Lumina timpurie a dimineţii îi atingea şuviţele de păr roşcat, pe care le împletise într-o coadă pe ceafă. În consonanţă cu tenul ei palid, arăta ca o versiune angelică a unei văcăriţe. O cămaşă de flanel verde, strâmtă pe corp, jeanşi strâmţi ca păcatul şi cizme maro până la genunchi completau imaginea.

Asta era treaba cealaltă. Îşi expunea foarte puţin din corp, dar mulţumită episodului din bucătărie, el ştia ce era pe dedesubt şi cât de înnebunitor de fantastic o simţise lângă el.

Se apără de soare cu mâna.

- O să rămân aici să potcovesc caii. Oricum, tu ai mai mult spor la repararea gardurilor.

Nakos îi măsură pe Nate din cap până-n picioare şi se uită neîncrezător spre ea.

- Eşti sigură?

- Da.

- Cum vrei. Nakos arătă cu degetul mare spre şopron. Materialele sunt afară. Transmite-mi prin staţie dacă ai nevoie de ceva.

Nate se îndreptă de spate şi aşteptă ca Nakos să se urce în ATV, înainte de a urca în spatele lui. Se ţinu de spătarul banchetei, dându-i supraveghetorului spaţiu de manevră, pe când Nakos îi ducea peste câmp, spre păşunea din sud. Ceea ce le luă douăzeci de minute. Încă îl uimea pe Nate cât de mare era ranch-ul Cattenach.

Atâta spaţiu de... respirat. Sincer, nu-şi putea aminti de momentele din viaţa lui când putuse să respire liber. Era un lux pe care nu şi-l putuse permite niciodată. Parcând lângă primul stâlp din lungul şir aflat în faţa lor, Nakos coborî, în vreme ce Nate se uită în jur. Olivia nu-l dusese atât de departe spre sud. Munţii Laramie se vedeau mai clar, ivindu-se

peste linia orizontului ca o fortăreaţă. Oriunde te uitai, era iarbă galbenă ce se se preschimba în verde, în vreme ce câţiva juncani păşteau pe panta domoală a unui deal. Spre vest, o cabană cu două etaje era încadrată în peisaj.

- Acolo e casa ta? Nate arătă cu bărbia spre cabană.

- Da. Supraveghetorul descărcă două profile de pin din remorcă şi se uită la gard. Între stâlpi erau cam doi metri şi jumătate, cu două scânduri orizontale marcând închiderea propriu-zisă. Mae a construit casa când familia mea a venit să lucreze pentru familia Cattenach.

- Când a fost asta? Aşa, după cum îşi închipuia Nate, el şi cu Nakos trebuiau să se împace, dacă Nate avea de gând să rămână pe acolo. Faptul că Olivia îi trimisese împreună părea o ocazie bună să se cunoască mai bine.

- Am plecat din rezervaţie la un an după accidentul în care au murit părinţii Oliviei. Aveam nouă ani. Părinţii mei s-au mutat înapoi în rezervaţie când Justin s-a înrolat în armată. Nakos merse la remorcă şi luă o trusă de scule, apoi se duse din nou spre gard. Toată porţiunea asta trebuie înlocuită. Putem lucra pe direcţia asta.

- Bine. Nate urmă indicaţiile supraveghetorului. Foloseau un ciocan pe scândurile care erau putrezite sau slăbite, apoi Nate ţinea noua bucată, în vreme ce Nakos bătea cuie şi o fixa la locul ei.

Terminară câteva, înainte ca Nate să vorbească din nou.

- Unde e rezervaţia?

- Între locul ăsta şi Thunder Bassin National Grassland. Nakos arătă spre nord. Tribul Arapaho.

Nate nu auzise niciodată de el. El şi cu Justin erau camarazi cu un tip ce era pe jumătate Cherokee, dar la atât se

mărgineau cunoştinţele lui Nate despre amerindieni.

- Ce înseamnă cuvintele pe care i le spui Oliviei în fiecare dimineaţă?

- *Hebe?* Înseamnă *bună*. Supraveghetorul mormăi, pe când bătea un cui. Bătrânii încearcă să-i înveţe limba pe cei tineri. Doar cam jumătate o vorbesc acum.

După trei ore, Nakos îi aruncă lui Nate o sticlă cu apă de la spatele ATV-ului şi verifică telefonul prin satelit. Doar două transmisii se auziseră prin radio, dar Nakos era hotărât să verifice şi asta.

Dându-şi jos şapca, Nate îşi şterse cu antebraţul transpiraţia de pe sprâncene şi îşi puse şapca la loc.

- O protejezi foarte mult.

Nakos se uită în jur şi oftă.

- Şi tu ai face la fel, dacă ai cunoaşte-o mai bine.

Mai mult decât şocat că supraveghetorul nu-i sărise la beregată auzind comentariul, îşi încrucişă braţele.

- Ce vrei să spui?

Olivia părea mai mult decât capabilă. N-o văzuse să rişte inutil. În afară de asta, abia o cunoscuse şi ar fi încasat un glonte, dacă asta ar fi însemnat că-i salvează fundul ăla superb. N-avea nevoie s-o cunoască mai bine. Situaţia ajunsese deja la gradul maxim de alertă.

Nakos îi dădu lui Nate o pungă cu chipsuri şi se aşeză jos, sprijinindu-şi spatele de un stâlp.

- Nu-i place să fie o povară, aşa că atunci când ajunge să ceară ajutor, e afundată până la gât în necaz. Îi pasă. De toţi şi de toate. Prea mult, ceea ce înseamnă că arareori dă atenţie propriilor ei nevoi.

Nate stătu lângă supraveghetor şi îşi ridică picioarele, sprijinindu-şi coatele de genunchi.

- Ar fi putut avea trăsături mai rele decât asta.

- Nu te contrazic. Dând din cap, Nakos luă nişte chipsuri şi le mestecă. Dar, dacă punem la socoteală şi faptul că n-o are decât pe Mae, ce are grijă de Olivia, în vreme ce ea are grijă de toţi ceilalţi? Îşi puse pălăria pe genunchi şi îşi trecu degetele prin părul negru strâns în coadă la ceafă. Când aveam doisprezece ani, am mers să înotăm la pârâu la Devil's Pass. Ea a găsit o căprioară prinsă în gardul de sârmă ghimpată şi a salvat-o. Odată eliberată, s-a speriat şi a lovit-o. Ea s-a rostogolit în josul pantei şi şi-a rupt glezna. Am fost tentat să-i dau una de s-o las lată, doar ca s-o pot duce înapoi. Dar nu. A trebuit să se ducă acasă pe picioarele ei. Privirea îi deveni distantă. Glezna îi provoacă încă dureri.

El nu spusese încă nimic ce Nate nu ştia despre personalitatea ei, dar începu să afle crâmpeie din relaţia lor şi cât de veche era.

În armată, Nate trebuise să depindă şi să aibă încredere în unitatea lui, altminteri oamenii ar fi murit. Câteodată, părea ca şi cum ar fi fost aruncaţi la marginea pământului şi abandonaţi acolo. Dar niciodată nu avusese în viaţa lui pe cineva cu care să aibă o relaţie aşa cum o aveau Olivia şi Nakos. Nate era acolo de mai puţin de o lună şi ţinea la ea mai mult decât se cădea. Dacă ar fi avut douăzeci şi unul de ani împreună, aşa cum aveau ea şi supraveghetorul, Nate ar fi înfăşurat-o în ambalaj protector şi ar fi închis-o într-o cameră. Doar el ar fi avut cheia.

- Nici nu sunt singurul care o protejează. Nakos ridică din sprâncene. Râde ciob de oală spartă, da?

Ştergându-se cu mâna pe faţă, Nate pufni în râs.

- M-ai nimerit. Dar ,de ce nu sunteţi căsătoriţi cu copii până acum? Evident că ţii la ea.

- Niciodată nu s-a uitat la mine aşa cum se uită la tine. Da, văd şi eu, că am ochi. Se ridică şi luă ambalajul lui Nate, băgându-le pe amândouă în sacul ATV-ului. Dacă am fi mers pe drumul ăla, ar fi pentru că ea ar crede că e corect, nu pentru că aşa ar vrea şi asta nu se va întâmpla.

Nate se sculă şi el şi îşi scutură jeanşii.

- Nu se va întâmpla nimic între ea şi mine. Când Nakos se uită neîncrezător, Nate ridică din umeri. N-o să se întâmple. Dar, atâta vreme cât sunt aici, mai ai încă doi ochi aţintiţi asupra ei.

Pentru mult timp, Nakos îl studie pe Nate, ca şi cum îi diseca cele spuse şi calcula şansele. În cele din urmă, îşi luă pălăria şi şi-o puse înapoi pe cap.

- Singurul motiv pentru care am avut discuţia asta sinceră de la om la om este pentru că Justin a spus că eşti de încredere şi că verificarea trecutului tău n-a semnalat nimic. Dacă mă superi, să fii sigur că n-am glumit, când am spus că nu ţi se va găsi niciodată cadavrul.La naiba, lui Nate îi venea să zâmbească..

- Pot împuşca o muscă de pe spatele unui măgar de la cincizeci de kilometri distanţă.

- În cazul ăsta, ne-am înţeles. Nakos se aplecă să ia un ciocan când staţia pârâi.

- Nakos? Vaietul înnebunit al Oliviei îi străpunse pieptul lui Nate. Am nevoie de tine aici. Acum.

Amândoi se întinseră să ia radioul, dar Nakos ajunse primul la ATV. Doar că ea nu răspunse, indiferent de câte ori încercă el şi Nate intră în panică.

Câtă vreme Nakos încercă şi nu reuşi s-o facă să răspundă pe staţie, mergând de colo colo pe câmp, Nate desprinse remorca şi porni ATV-ul.

- Hai să mergem. Poţi să mai încerci de pe drum.

Iisuse, erau la douăzeci de minute de casă. Nu mai auzise tonul ăsta al vocii ei şi să dea naiba dacă în toată experienţa lui ceva sunase mai rău. Tăcerea staţiei era aproape mai îngrozitoare decât ruga ei disperată.

Pentru Dumnezeu, ce se putuse întâmpla? Ea ar fi trebuit să fie în şopron la potcovit cai.

Conduse cât de repede permitea vehiculul peste dealuri şi de-a lungul preeriei, dar Nate aproape că putea să alerge mai repede decât blestemata asta de maşină. Nakos alertă toţi muncitorii prin staţie dar niciunul nu era mai aproape decât ei.

- La dracu', mormăi Nakos. Ea nu răspunde şi Mae nu răspunde pe telefonul din casă.

- Merg cât pot de repede. Totuşi, nu era destul de repede.

Halal protector mai era şi Nate. Prima dată când nu se afla la o aruncătură de băţ de Olivia şi ea dăduse de belea. Cele mai improbabile scenarii i se învârteau prin minte şi simţi că acidul din stomac i se urca spre gât.

În cele din urmă, depăşi o curbă şi parcă nu departe de şopron. Atât el cât şi Nakos coborâră şi se grăbiră spre locul unde Mae mergea în sus şi în jos cu părul alb fluturând în vânt.

Veni alergând spre ei, întâlnindu-se la jumătatea drumului. Cu ochii ei albaştri măriţi, îşi apăsă degetul de buze, spunându-le să tacă.

- Amy a intrat acum o oră în şopron poticnindu-se şi s-a prăbuşit plină de vânătăi din cap până-n picioare. Am chemat-o pe Hank. Doc e pe drum.

- Cine e Amy? Sau Hank, dacă tot veni vorba.

Mae oftă, cu sprâncenele adunate de grijă.

- Sora lui Kyle şi cea mai bună prietenă a Oliviei.

Nakos, cu gura strânsă, încercă s-o ocolească pe Mae, dar ea îl prinse de mână.

- Ascultă-mă. Scoase un sunet forţat. După ce i-am telefonat doctorului, a apărut bărbatul lui Amy, Chris. Cu o armă. Ţine fetele în şopron. L-am chemat pe Rip, dar el e la treizeci de minute de aici cu o problemă de circulaţie.

Inima lui Nate se opri atât de brusc, încât lăsa urme de frânare.

Evident, auzind destule, Nakos se duse la ATV, scoase un pistol din sac şi din spate o puşcă şi îi dădu pistolul lui Nate.

- Tu mergi în faţă. Eu mă duc prin spate. O să acoperim ambele părţi.

Nate verifică încărcătorul, văzând că e plin şi dădu din cap. Se uită la Mae.

- Aşteaptă aici.

Se îndreptă spre uşa deschisă a şopronului cu inima pompând din plin. Fără a-şi putea trage răsuflarea de teamă că Olivia era rănită - sau mai rău - îşi băgă capul înăuntru şi se sili să se bazeze pe pregătirea lui, în loc de sentimente.

Olivia stătea pe jos la jumătatea distanţei între uşile din faţă şi din spate, cu o femeie brunetă întinsă lângă ea, ţinându-i capul în poală. O staţie era făcută bucăţi şi băgată parţial sub o boxă. Din câte vedea, întreaga parte dreaptă a ceea ce putea presupune că era faţa lui Amy era umflată. Nasul era plin de sânge, ochiul umflat era închis, buza plesnită. Părea doar vag conştientă.

Soţul stătea mai încolo, dar inconfortabil de aproape, cu un pistol de 9 mm îndreptat spre pământ. Pantalonii lui de

trening erau murdari şi bluza de trening nu arăta nici ea prea bine. Duhoarea de bere cuprinseşe pământul şi fânul, arzându-i nasul lui Nate. Nenorocitul ăsta mai era şi un sfrijit.

Tâmplele lui Nate zvâcneau de furie şi încercă să se domolească, pentru a putea gândi cu mintea limpede. Doar un ticălos lovea o femeie. Presupunând că era vorba de violenţă domestică, ceea ce părea a fi. Şi după asta să bagi în toată treaba şi o armă, pe deasupra implicând şi pe altcineva, făcea ca pe nemernicul ăsta să nu dai nici două parale. Nate îşi scoase ghetele.

Nakos îşi băgă şi el capul pe uşa din cealaltă parte, făcu semn către Nate şi ridică puşca.

- Aruncă arma, Chris.

Tipul tresări şi apăsă ţeava pistolului pe fruntea Oliviei. Ea închise ochii şi scânci, iar pe obrazul mult prea palid îi alunecă o lacrimă.

Ah, la dracu', nu.

Nate ridică pistolul, sprijinindu-l de cealaltă mână.

- Ţi-a spus s-o arunci.

Chris întoarse capul şi se clătină într-o parte, făcând ca pulsul lui Nate s-o ia razna.

- Cin-eşti tu?

Minunat. Bălmăjind cuvintele, abia ţinându-se pe picioare şi beat mort. Situaţia asta devenea din ce în ce mai grozavă.

- Coboară arma ori n-o să mai afli niciodată. Încet, Nate înaintă în şopron.

Nakos îi urmă exemplul, până când îl prinseră pe Chris la mijloc.

- E o problemă personală. Chris o lovi cu ţeava atât de tare pe Olivia, încât capul i se smuci în spate.

Ea icni tremurând.

Boaşele individului ăstuia vor face cunoştinţă cu gheata lui Nate. Şi cu pumnii lui. Imediat ce arma va fi scoasă din joc.

- Personală o să-ţi fie doar celula de la închisoare, asta o să fie numai a ta. Imediat după o lungă vizită la spital. Arunc-o. Acum.

- Nate. Privirea hotărâtă a lui Nakos se îndreptă spre a lui şi apoi din nou spre Chris. Nu văd vreo muscă, dar fundul măgarului e chiar aici.

Cuvintele lui Nate din discuţia lui cu Nakos de la garduri. S-a înţeles. Dar degetul lui Chris de pe trăgaci s-ar putea mişca înainte ca Nate să se poată ocupa de problemă.

- Eşti sigur?

- Absolut.

- Ce dracu'? Chris se întoarse, îndepărtând ţeava de lângă Olivia.

Şi asta era ce aşteptau ei.

- Olivia, iubito. Nu te mişca. Nate trase un foc atingând marginea pălăriei de cowboy a nemernicului şi rasucindu-i-o pe cap.

Se auziră nechezături. Copitele loviră ridicând praf în boxe.

În vreme ce Chris se retrase şi aruncă arma, Nate înaintă, îşi băgă pistolul la brâu şi îl aruncă pe Chris cu faţa la pământ. Cu un genunchi între omoplaţii lui şi o mână fermă pe ceafă pentru a-l ţine acolo, Nate dădu un picior armei.

Îşi îndreptă atenţia spre Olivia.

- Te-a lovit? Iisuse, fă să spună că nu. O cercetă vizual să vadă dacă are vreo rană şi nu văzu nimic. Dar asta nu însemna că...

Ea scutură de mai multe ori capul, lacrimile lăsându-i dâre pe obraji. Privirea ei coborî asupra lui Amy.

- Ea e încă destul de rău.

Nakos puse arma în spatele lui şi se lăsă pe vine lângă femei.

- Arătai şi mai bine, Ames.

Ea încercă să zâmbească, dar asta îi făcu buza să crape din nou şi sângele începu să curgă pe bărbie.

- Mae! Nakos îşi plimbă mâinile pe braţele şi picioarele lui Amy. Crezi că ai ceva fracturat?

Ea scutură din cap şi închise ochii.

- A venit Hank. Mae intră repede în şopron, se uită iute prin jur şi îngenunche lângă Nakos. A sosit şi Rip. O să te aranjăm, iubito.

- Lasă-mă să mă ridic! Chris se zvârcoli, dar tot efortul fu zadarnic.

Nate îşi apăsă şi mai tare genunchiul pe spinarea ticălosului.

- Dacă vrei să-ţi mai foloseşti vreodată picioarele, taci şi stai potolit.

Se dovedi că Hank era o femeie brunetă de cincizeci de ani şi o sută de kilograme, al cărei păr îi ajungea până la fund. Intră având în mână o trusă de medic cam de prin anii 1900 şi cu o mână pe şold.

- Păi, lăsaţi-o să respire. Puse trusa jos, o deschise şi îngenunche de cealaltă parte a lui Amy, punându-i o lanternă în ochi. Unde te-a lovit şi cu ce?

- Cu pumnii. Amy se sili să respire şi tresări. M-a lovit în coaste. Mi-a dat pumni în faţă.

- Nu pe spate sau gât?

- Nu. Amy închise ochii.

- Are nevoie de o ambulanță. Nate trebui să-și înghită furia ucigătoare la vederea siluetei ei plinuțe împestrițată de vânătăi. Imagini ale Darlei i se perindară în fața ochilor și involuntar apăsă gâtul lui Chris. Tipul urlă și Nate slăbi apăsarea.

- Cel mai apropiat spital e în Casper. Ne descurcăm. Hank oftă. Olivia, ai o cameră pentru ea? Trebuie s-o examinez mai bine.

- Da. Se uită la Mae. O puntem pune în camera de oaspeți suplimentară.

- Bine. Hank se ridică. Nakos?

- Da, mă ocup. Cu un braț sub genunchi și pe spate, el o ridică pe Amy și o ținu la pieptul lui. Când ea tresări, el îngheță. Îmi pare rău. O să merg încet.

Un bărbat la vreo patruzeci de ani cu o mustață model Fu Manchu[8], și uniformă maro de poliție intră în șopron, călcând mai apăsat cu un picior. Își trecu o mână prin părul roșcat rărit.

- Îmi pare rău de întârziere. Familia Henderson a decis că e o idee bună să plonjeze cu mașina în balta lui Garrison și să ia după ei și o cutie poștală. Se uită de la Nate la Chris, la Amy în brațele lui Nakos, apoi la Olivia. Se pare că v-ați descurcat.

- O duc pe Ames în casă. Nakos ieși, urmat de Mae și Hank.

Chris se foi.

- N-am făcut nimic, Rip.

Șeriful ridică din sprâncenele groase.

8 Personaj chinez negativ din filme britanice adaptate după romanele scriitorului Sax Rohmer, ce avea o mustață dreaptă, subțire și lungă, ce cobora spre bărbie (n.tr.)

- Nu pare a fi nimic ce era pe faţa nevestei tale. S-a izbit de un perete de una singură? Cam de o sută de ori? Asta-i povestea ta?

Nate scrâşni din dinţi.

- Stătea cu arma îndreptată asupra Oliviei şi a lui Amy când Nakos şi cu mine am ajuns aici.

- Şi tu cine eşti, fiule?

- Nathan Roldan, militar în retragere din armata SUA şi noul ei... om bun la toate.

Rip îşi îndreptă atenţia asupra Oliviei.

- Adevărat?

- Da. Ea se ridică nesigură în picioare, arătând ca şi cum cea mai mică adiere ar putea-o doborî.

Nate scutură din cap şi scrâşni tare din dinţi.

- Ai putea să-i pui cătuşe ăstuia, te rog?

Trebuia să aibă grijă de Olivia înainte că dispariţia adrenalinei s-o moleşească. Era disperat s-o tragă lângă el şi să se aline amândoi.

În tăcere, Rip luă cătuşele de la brâu şi îi prinse încheieturile lui Chris la spate.

- Ridică-te.

Încruntându-se iritat, Chris făcu ce i se spuse.

Nate se ridică şi se întinse, apoi adună armele. Ridică puşca.

- A lui Nakos.

Revolverul.

- Al meu.

Şi pistolul de 9 mm.

- Al nemernicului.

- Spune-mi varianta scurtă.

Rip luă pistolul de 9 mm, îl puse într-o pungă scoasă

din buzunar și se uită spre Olivia. O să detaliem mai târziu la secție.

Ea își trecu o mână peste frunte, în vreme ce Nate puse restul armelor pe podea.

- Eram aici cu caii, când Amy a intrat clătinându-se și arătând ca... Vocea i se subție și ochii i se umplură de lacrimi. Arătând așa. S-a prăbușit la pământ. Cred că a venit pe jos tot drumul până aici, deși nu știu cum. N-a spus prea multe. A apărut Chris. Ținea arma îndreptată spre noi. Au venit Nakos și cu Nate. Și... Ridică din umeri. Au dezamorsat problema.

- Suficient. Hai să mergem, Chris. Rip îl săltă în picioare pe tip. Spune-i lui Amy că o să vin să iau declarații mâine, dacă e în stare.

Olivia dădu din cap. Odată ce Rip plecă, ea închise ochii și scăpă cel mai îngrozitor oftat din câte îi fusese dat lui Nate să audă vreodată.

Și asta fu tot. Picătura care umplu paharul.

Se apropie repede de ea și o trase lângă el. Ea își lipi capul de pieptul lui, în vreme ce el o îmbrățișă atât de tare, mai să-i frângă coastele. Pentru prima dată de o oră încoace, putu respira și se luptă să-și reprime nevoia de a o săruta până ea își va pierde mințile, complet ușurat. Ea tremură și el îi sărută creștetul capului, lăsându-și buzele să zăbovească în părul ei ce mirosea a ploaie.

O mângâie pe coadă și închise ochii.

- Ești bine. Toată lumea e în siguranță. Repetate de încă de câteva mii de ori și ar putea chiar să creadă vorbele rostite.

- În siguranță, mormăi ea pe pieptul lui și deveni ciudat de liniștită. Degetele ei îl apucară de tricou, pe când își ridică încet capul. Privirea ei de albăstrea îi trecu peste față, cu ochii mari și fără a clipi. În siguranță, repetă ea ca și cum reflecta.

O cută mică îi apăru între sprâncene de parcă ar fi ajuns la o concluzie, în vreme ce el încerca să-şi dea seama despre ce era vorba, de fapt.

- Ah, Doamne. Îşi desprinse degetele de pe tricou şi se îndepărtă aşa de repede, încât el se cutremură. Am făcut-o din nou şi... Flutură din mână arătând spre ei doi. Îmi pare rău. Nu pot... Întorcându-se, alergă spre ieşire.

La naiba.

- Olivia.

Dar ea dispăruse.

Capitolul Şapte

După ce doctorul plecă şi o asigură că Amy e bine în camera de oaspeţi, Olivia făcu un duş şi coborî la parter. Îmbrăcată comod în pantaloni de trening lejeri şi un tricou, intenţiona să-şi facă nişte ceai şi să se aşeze. Picioarele îi erau la fel de inutile ca o piftie şi avea impresia că în secunda următoare urma să se prăbuşească.

Casa era tăcută şi întunecată, dar din direcţia bucătăriei venea o lumină împreună cu un murmur de voci înăbuşite. Mergând într-acolo, îi găsi pe mătuşa Mae, Nakos şi Nate la masă bând cafea. Toţi îşi ridicară privirile şi începură să vorbească deodată.

Olivia flutură mâna.

- Am ajutat-o pe Amy să se spele. Încearcă să se relaxeze. Fratele ei, Kyle, e cu ea acum. Se rezemă de tocul uşii şi îşi sprijini capul. Hank spune că nu crede că are coaste fracturate, doar lovite. La fel şi cu faţa. I-a făcut lui Amy o injecţie contra durerii şi i-a dat o reţetă. O s-o iau mâine când trec pe la ea pe acasă să-i iau nişte haine.

- Crezi că o să mănânce ceva? Mae se ridică şi se duse la frigider. Supă?

- Sigur. E şi uşor de mâncat.

Nakos se ridică.

- Mă dus eu sus să i-o duc. Ce mai faci, roşcăţel?

- Sunt... Nu ştia. Confuză. Plină de remuşcări. Şocată.

Bine. Habar n-am avut că Chris a devenit violent. Tu ştiai ceva?

Nakos şi Mae scuturară din cap. Nakos se uită la ea, de parcă era gata să izbucnească.

- Nici eu. Vreau să zic, lui întotdeauna îi sărea ţandăra repede, dar n-am văzut-o niciodată pe soţia lui cu vânătăi sau... La naiba. Şi când tocmai credea că terminase cu smiorcăiala. Doamne, ce i-a putut face. Abia putând să vorbească printre lacrimi, îşi duse mâna la piept. Ar fi trebuit să ştiu. Sunt cea mai bună prietenă a ei şi cum de nu am...

Mae o luă pe Olivia în braţe şi îi netezi părul umed de la duş.

- Poate că acum a fost prima dată, fetiţo. Şi, dacă nu a fost, Amy ţi-a arătat doar ce a vrut ca tu să vezi. O ştii. Căpoasă ca un catâr.

Cu un suspin amestecat cu râsul, Olivia se trase înapoi şi îşi şterse lacrimile.

- Îmi pare rău. Cred că am nevoie să iau aer.

Nakos, cu farfuria de supă în mână, se opri lângă ea înainte de a ieşi.

- Şi tu ar trebui să mănânci ceva. Arăţi ca o fantomă.

Ea îi aruncă o privire gen *nu mi-e foame*, pe care el o combătu cu una gen *crezi că-mi pasă?*. Olivia se uită apoi în spatele lui, spre masă. Da. Falca lui Nate era încă încleştată şi în ochi avea o privire ucigătoare. O copleşi şi mai mult vina pentru felul în care se purtase în şopron. Plângând pe umărul lui aşa cum o făcuse, aproape agăţându-se de el.

Doamne. Scuturându-şi capul, se concentră asupra pălăriei de cowboy aflată lângă braţul lui. Nu era a lui Nakos şi Nate purta întotdeauna doar şepci negre de baseball.

- Ce-i aia?

Nakos se întoarse şi rânji.

- Asta ar fi o amintire a unei împuşcături nemaipomenite. Se uită la ea şi deveni serios. Adevărul. Te simţi bine?

Incidentul din şopron îi reveni în scurte străfulgerări. Trupul bătut al lui Amy. Insultele. Apăsarea oţelului rece pe fruntea Oliviei. Cu inima bubuind, se uită la pălăria de cowboy, ce avea o gaură clară prin bor. Pentru că Nate trăsese cu pistolul. S-o protejeze. După ce Chris...

Ameţită, încercă să-şi dreagă glasul, în schimb scânci.

- Mă duc afară să iau aer.

În ciuda protestelor bărbaţilor, ea ieşi din bucătărie cu picioarele tremurânde şi merse prin living spre uşa din faţă. Pe verandă, trase adânc aerul rece în piept şi îşi puse mâinile pe balustradă, sprijinindu-se de ea.

Totul era bine. Exact aşa cum îi spusese Nate mai înainte. Era... în siguranţă.

La fel ca înainte, mintea şi inima se poticniră în cuvânt. Siguranţă.

Ciudat, nu se gândise niciodată la acest aspect în legătură cu ea. Cu certitudine, nu că era ceva ce-i lipsea. În afară de moartea părinţilor ei, avusese o copilărie lipsită de evenimente, trăind într-un peisaj minunat, fără a-i lipsi mâncarea şi un acoperiş deasupra capului. Mătuşa Mae fusese acolo să le dea orice şi-ar fi dorit ea şi Justin, de la îmbrăţişări, la bandaje pe un genunchi julit. Nakos fusese şi rămăsese lângă ea ca un păzitor. Amy completase lipsa unei femei şi dezvoltaseră de mult o legătură ca între fete, într-o prietenie plină de o sinceră afecţiune.

Oare de ce atunci când Nate o ţinuse în braţe, simţise o copleşitoare senzaţie de siguranţă? Era de fapt un străin, n-ar trebui s-o inunde cu un sentiment de pace. Unul despre care

nu-şi dăduse seama că îi lipseşte. Da, el era masiv şi puternic. Da, hotărât lucru, era tandru, având în vedere cât era de masiv. Dar, în spatele privirii îndurerate, avea umbre urâte ce-i spuneau că era orice, doar sigur nu.

Încerca să-şi amintească ultima dată când se simţise aşa şi nu-şi putu aduce aminte de nicio împrejurare. Nici atracţia nebunească sau chimia, nici calmul ocrotitor pe care-l transmitea când se atingeau. Era cea mai nebunească combinaţie ce l-ar fi făcut pe Freud să se dea cu capul de pereţi.

Fiecare persoană din viaţa ei avea un ţel, un dar special de oferit. Şi iată că apare Nate, dând totul peste cap. El părea că nici măcar nu agrea prezenţa ei, contrar celor spuse în bucătărie cu două săptămâni în urmă.

Uşa cu plasă se izbi şi ea ştiu fără să se uite cine stătea în spatele ei. Nate avea o energie, o vibraţie în jurul lui. Putea jura că îi simţea privirea pe ea, indiferent de timp sau loc. De când venise el, ea era într-o permanentă stare de conştienţă şi nu era ceva neplăcut.

- Mae a spus că se duce să se culce. Nakos e sus cu Amy şi Kyle.

Dând din cap, ea se uită la ranch-ul tăcut şi în stomac îi dansau nervi.

- Te-ai pricopsit să fii dădacă.

- N-ai nevoie de o dădacă şi nimeni nu m-a rugat să ies aici. Ghetele zgâriară podeaua de lemn pe când se apropia. La ce te gândeşti?

Chiar. Ar trebui să vorbească? Măcar de-ar vorbi. El şi-ar ridica mai multe ziduri, dacă ea ar spune adevărul.

Se întoarse să-l asigure că se simţea bine, dar el se încruntă şi o lipi de stâlpul verandei. Piatra o împungea în şira

spinării şi-şi pierdu răsuflarea. El desenă cu degete aspre conturul cucuiului de pe frunte cu atâta blândeţe, încât îşi simţi inima în gât. Mâna lui tremură şi el şi-o lăsă să cadă lângă corp.

Respiră încet şi sacadat.

- M-ai speriat de moarte. Am văzut un nemernic cum stătea deasupra ta şi am fost speriat de moarte.

Doamne. Şi iată că erau aceste rare clipe în care el lăsa garda jos şi ea voia să i se strecoare în suflet. Pentru un tip care era înconjurat de straturi după straturi de paveze, atitudinea lui de *mă doare undeva* era un rol jucat. Şi nu pentru prima dată.

- Nu păreai a fi speriat. Deloc. Preluase comanda şi controlase situaţia cu un înfricoşător calm.

- Crede-mă. Am fost.

Cumva, părea că el are nevoie de încurajare în locul ei.

- Tu şi Nakos m-aţi salvat, aţi salvat-o pe Amy. N-are importanţă cât de speriat erai. Ce contează e cum ai acţionat când ţi-a fost teamă?

El se uită la ea şi scutură din cap.

- Cum faci asta? Răstălmăceşti lucrurile şi încerci tu să ai grijă de mine? Tu eşti cea care a fost în bătaia armei.

- Şi sunt aici datorită ţie.

Clipind frustrat şi apatic, el oftă şi se uită din nou la cucui.

- Începi să te relaxezi, nu-i aşa? La privirea ei întrebătoare, el îi dădu o şuviţă de păr după ureche. Relaxare. Adrenalina dispare şi încep tremurăturile. Ţi-e cald şi frig. Vrei să închizi ochii şi să dormi, dar creierul îţi aduce aminte ce s-a întâmplat.

Nimerise la fix. O făcu să se întrebe de câte ori trecuse

el prin aşa ceva. Ea trecuse prin asta de doar câteva ore şi abia putea să se suporte.

- Hai, vino să te plimbi cu mine. Se dădu într-o parte şi întinse mâna. În ochii lui se putea vedea răbdare şi înţelegere, în vreme ce aştepta.

- Unde mergem?

- Nu departe. Îşi mişcă degetele şi ea îl luă de mână.

Coborâră de pe verandă şi ocoliră casa, degetul lui mare mângâidu-i dosul palmei, ca pentru a o linişti. Ea se întrebă dacă el făcea astfel de chestii, pentru că ea începuse să tânjească după acele mici semne de atenţie.

Ce enigmă mai era acest Nathan Roldan! Urs grizzly la suprafaţă, ursuleţ de pluş la interior.

Merseră în tăcere cu stele deasupra capului şi pietrişul care scârţia sub tălpi. Adia un vânt uşor ce mişca iarba în depărtare, născând trosnituri în aer şi frunze. Deşi temperatura era încă plăcută, nu era pregătită pentru plimbare în aer liber. Avea piele de găină şi se înfioră.

Fără vreun cuvânt, el îşi desfăcu hanoracul, îl scoase, pe dedesubt având un tricou negru, şi se opri să-i ţină bluzonul. Mişcată, ea întinse braţele şi se întoarse ajungând cu faţa la el, toată îmbujorată. Din fericire, întunericul îi ascundea roşeaţa. Înainte s-o facă ea, el închise fermoarul hanoracului, îi luă din nou mâna şi o luară din loc.

Se opri în faţa unuia din şopronuri şi desfăcu lacătul, apoi deschise uşile. Tăcut, se uită la Olivia, ca şi cum ar fi vrut ca ea să facă ceva.

Ea se uită în interiorul construcţiei întunecate. Lumina lunii era singurul lucru ce alunga umbrele. Razele argintii se reflectau din boxele închise. Mirosul de pământ, fân şi cal îi umplu nările. Familiar. Cu toate astea, inima îi bubuia şi sim-

ţi o strângere în piept. Vederea periferică i se înceţoşă de puncte.

- Ştiu câte ceva despre stresul post-traumatic.

Ea se uită la el.

- Dar mie nu mi s-a întâmplat nimic.

El se mai apropie cu un pas.

- Ţi-ai găsit prietena plină de sânge şi lovită chiar aici, apoi ai stat în bătaia unui pistol. Faţa i se schimonosi într-un spasm. Cu siguranţă că ceva ţi s-a întâmplat.

Ea se uită din nou spre şopron. Fusese acolo de un milion de ori. Erau paie, murdărie şi lemn. Caii ei dragi. Nimic înfricoşător. Cu toate astea, pulsul ei prostănac îi zvâcni din nou în gât.

- Ce s-a petrecut azi nu poate fi nici pe departe atât de groaznic ca ce ai văzut tu.

- Uită-te la mine. Îşi coborî faţa aproape de a ei. Asta nu e o întrecere. Te-ai uitat într-o ţeavă de pistol şi viaţa ţi-a fost ameninţată. Crede-mă. Cu cât negi mai mult, cu atât mai greu va fi. Intră. O să fiu chiar aici, cu tine.

Privind drept în faţă, ea inspiră adânc şi făcu ce i se spusese. Dar sunetul pantofilor ei pe pământ îi răsună în cap şi înlemni.

Mâna lui caldă o mângâie pe spate în sus şi în jos.

- Chiar aici, iubito.

Iubito. Îi mai spusese aşa şi înainte, cu câteva secunde înainte să tragă spre Chris.

Nu fusese niciodată adepta numelor de alint, dar cel al lui Nate se înfăşură în jurul ei şi o strânse. Alinător. Unic. Special.

Folosindu-se de asta ca de un atu, înaintă pas cu pas, până când ajunse în mijlocul şopronului. Exact acolo unde se

întâmplase. Duhoarea de bere. Chris bălmăjind cuvintele. Lovitura dură a metalului pe piele.

Mâini calde îi cuprinseră obrajii şi chipul lui Nate apăru neclar în faţă.

- Închide ochii. Asta e. Tonul lui jos, răguşit îi mângâie auzul. Gândeşte-te la o amintire plăcută. Ceva ce s-a întâmplat aici.

Imediat îi apăru în minte rânjetul lui Justin. Odată, ţesălau caii după o partidă de călărie şi el o udase cu apa dintr-un furtun. Doar că îngâmfatul ei frate nu fusese atent la ce făcea şi se împiedicase de o găleată. Doamne, râsese atât de tare, că o duruseră coastele.

- Aşa, bravo. Nate o apucă de încheieturile ambelor mâini. Rămâi cu ochii închişi. O conduse câţiva paşi în faţă şi se mişcă în spatele ei. Luând-o de mână, i-o puse pe ceva moale. Atingerea este un senzor. Păstrează amintirea asta câtă vreme o faci. Sub îndrumarea lui, el o puse să mângâie... ce-o fi fost în palmă. Deschide ochii.

Stăteau în faţa unei boxe. Leia, cea mai tânără iapă, ţinea nasul aproape de poartă, plăcându-i atenţia, la fel ca prinţesa al cărei nume îl purta.

Zâmbind, Olivia o mângâie din nou.

- Cum ai învăţat să faci asta?

- Terapie. Mi s-a impus după rănire. Respiraţia lui îi atingea părul.

- Păi, a funcţionat. Pentru ea, cel puţin.

Mâinile lui îi atinseră umerii.

- S-ar putea să fie necesar să repeţi procedura de multe ori. Rămase locului că şi cum se gândea la ceva, apoi îi dădu părul într-o parte. Înlocuirea amintirilor e o altă tehnică. Încet, îi masă gâtul cu degetele mari. Tema este să te întorci la un loc şi să înlocuieşti amintirile neplăcute cu unele plăcute.

Ah, Doamne. Mâinile lui erau incredibile. Şi talentate. Degete ferme, mişcări liniştitoare.

- Sentimente de înlocuire? şopti ea.

El îşi coborî faţa lângă a ei şi obrajii li se atinseră. Asprimea bărbii îi zgârie pielea şi îi aprinse fiecare nerv din trup când se lipi mai tare de ea, strângând-o la pieptul lui.

- Acum eşti speriată? Panicată sau supărată?

- Nu.

- Te simţi bine? Respiraţia lui fierbinte îi atingea bărbia.

Ea gemu şi îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-se cu totul de el.

- Da.

Foarte, dar foarte bine. Sânii o dureau şi i se umeziră chiloţii.

- Da, repetă ea. Insistă.

Mâinile lui se mutară de pe umeri spre claviculă şi se strecurară sub trening. Respirând scurt şi sacadat, el îi atinse cu nasul pavilionul urechii, apoi îşi lipi buzele acolo.

- Nu înţeleg cum îmi faci asta. Dar, la dracu', şi tu mă faci să mă simt bine.

Întinzând mâinile, ea îl apucă de dosul coapselor, scoţându-i un geamăt jos. Muşchii groşi erau încordaţi sub ţesătura jeanşilor, dar atingerea lui era blândă. Degetele lui coborâră, urmând linia cămăşii ei în vreme ce gura i se mută pe gât. Sărutări uşoare ca un fulg şi cuvinte nerostite îi atinseră pielea şi i se muiară picioarele.

Pe loc, el o luă de mijloc ţinând-o lângă el.

- Îmi pare rău. Ar fi trebuit să... Cu faţa apăsată de părul ei, oftă. Uit să gândesc când sunt aproape de tine

Nu era singurul. Şi de ce era asta ceva rău?

Se întoarse în braţele lui şi el apucă barele boxei de deasupra capului ei, sprijinindu-se de ele. Închise ochii pe când - vinovăţia? - îl făcu să se încrunte. Mirosul lui de săpun şi căldură masculină îi umplu nările, împresurând-o datorită hanoracului, ca şi al apropierii lui. Începuse să devină familiar şi ea voia să-şi îngroape faţa în gâtul lui, să nu respire nimic altceva decât pe el.

Atracţia asta era despre mai mult decât ei doi. Crescuse şi se dezvoltase. Ea era prinsă de bicepşi masivi şi de pieptul lui ca o fortăreaţă, într-un loc unde cu ore în urmă se petrecuse ceva îngrozitor. Cu toate acestea, ea nu se putea gândi decât la cât de tare îl dorea. Tot ce el părea a face era să nege asta. Din toate puterile.

- Nu înţeleg. Ea îşi strânse buzele, trecându-le peste dinţi.

El deschise ochii, cu privirea îndreptată înspre cer.

- Nici eu.

- Nu. Vreau să zic, tu ai spus că nu ai putea face asta, că nu era corect şi...

- Ştiu ce am spus, Olivia. Încă refuză s-o privească, stând ţeapăn şi neînduplecat.

- Te-am lăsat în pace. Ea îşi dădu părul de pe faţă cu amândouă mâinile, devenind frustrată. Am stat la distanţă de tine pentru că am crezut că asta voiai. Să uităm ce s-a întâmplat, aşa ai zis.

El îşi flexă bicepşii ca şi cum s-ar fi apucat cu mai multă putere de bare. Maxilarul zvâcnea în ritmul inimii ei şi nările i se măriră ca ale unui taur furios.

- Asta vrei? Vrei să uit?

El scutură din cap, şi-l întoarse şi îşi puse bărbia lângă umăr într-o mişcare ce arăta limpede că era pe cale să izbuc-

nească. Vene şi tendoane îi apărură pe gât şi tatuajele de pe mână prinseră viață odată cu încordarea muşchilor.

- Ai pretins că nu eşti bărbatul potrivit pentru mine. Dar o clipă acționezi ca şi cum stând lângă mine îți face rău şi în următoarea mă atingi ca şi cum tu vrei să fii bărbatul acela. Singurul lui răspuns fu o accelerare a respirației. Dacă nu vrei să încerci...

- Vreau, gemu el şi se îndepărtă de lângă bare. Plecă şi se întoarse tot acolo. Tot ce am spus e adevărat. Dar tu mă faci să ard, Olivia. Îşi duse la inimă o mână strânsă în pumn. Nu înțeleg şi fac tot ce pot să mă împotrivesc. Tu eşti anomalia asta ciudată ce a devenit o obsesie. Deci, da, vreau să încerc. Pot? Nu.

Un sentiment rece de nelinişte o copleşi şi îi răci sângele în vene. Nu din cauza atitudinii lui furioase sau a mişcărilor lui agitate, ci din cauza faptului că ceva nu era deloc, dar deloc în ordine, dacă el trebuise să-şi refuze ceva ce dorea. Ea îşi aminti fragmente de discuții pe care le avuseseră şi se legă de singurul lucru pe care el îl spusese şi care se potrivea aici.

- De ce eşti neobişnuit cu atingerea?

Înjurând din greu, el îşi puse mâinile în şolduri şi privi spre podea, ca şi cum se aştepta să-l înghită.

Iată. Un răspuns fără a rosti vreun cuvânt.

- Doare? Când te ating, vreau să zic? Sfinte Doamne, fă-l te rog să spună că nu e din cauza unei situații de abuz din copilărie.

- Nu.

- Te face să te simți jenat? Trebuia să existe o explicație valabilă. Puținele dăți când fuseseră în contact, gura lui spunea una şi trupul alta. Ea nu ştia de care să asculte.

- Iisuse, mormăi el şi se ciupi de rădăcina nasului. Nu, nu şi iar nu. Nu-ţi spun baliverne aici. E vina mea, nu a ta. Înaintă doi paşi chiar lângă ea, până când li se ciocniră piepturile. În ochii lui căprui aurii se citea o rugă şi pupilele se dilatau mai mult în fiece secundă. Irişii erau aproape înghiţiţi de pupile. Nimeni nu m-a atins vreodată.

Ce?

- Doar nu vorbeşti serios?

Expresia lui severă nu se schimbă.

Şi inima ei plesni. Exact în două.

- Niciodată? Eu nu...

- Orfelinat, Olivia. Încă din copilărie, am fost mutat dintr-un loc în altul. Giugiuleala nu făcea parte din modul sistemului de a operara.

El o omora. O. Omora.

Ea scoase un oftat zgomotos şi se frecă pe frunte.

- Şi după ce ai devenit major? Sigur că făcuse sex. Parteneri. Ceva.

- Minimum. Arătă spre ea ca şi cum i-ar fi citit gândurile. A, a. Nu, nu sunt un afurisit de virgin şi sunt *al naibii* de bun în pat. Nu înseamnă că sunt pregătit pentru tandreţuri şi tot restul.

Deci nu fusese intim, cu adevărat intim cu nimeni, femeie sau nu. Nu fusese... îmbrăţişat? Strâns în braţe? Nu-şi putea imagina. Pentru numele lui Dumnezeu, sărmanul de el nu fusese niciodată iubit. Contase pentru cineva?

- Şi putem spune că exerciţiul ăsta are un succes răsunător. Arătă spre ieşire. Hai să mergem. Trebuie să dormi şi eu trebuie să beau ceva.

Ea ştia exact de ce avea el nevoie şi nu era alcoolul. Dar nu credea că el i-ar da voie să-i arate.

Capitolul Opt

Tavanul de deasupra patului lui Nate scârţâi pentru a opt suta oară din cauza mişcărilor necontenite ale Oliviei. Se frecă la ochi şi se uită la câinele de lângă el.

- În noaptea asta, ar fi trebuit să dormi cu ea, nu cu mine.

Bones lăsă în jos capul şi dădu din coadă.

Trecuseră două ore de când se întorseseră de la şopron şi părea că niciunul nu se putea odihni. La naiba, şi ea avea nevoie. După chinul prin care trecuse, nu mai fusese bună de nimic, exact ca un zombie. Cu toate acestea, se plimba. Şi se plimba. El se întrebă dacă ce îi spusese el o neliniştise sau dacă erau evenimentele zilei. Care din cele două era mai rău?

Şi... grozav. Imaginea ei la pământ cu o armă îndreptată spre capul ei îi reveni din nou în minte. Nimic n-o va şterge. Pe bunul Dumnezeu, nu crezuse că fusese vreodată în halul ăsta de speriat. Dacă ar fi fost, nu-şi aducea aminte.,

Poate că era legătura lui cu Justin, timpul petrecut de Nate la ranch sau atracţia lui fără limite faţă de ea, dar Olivia Cattenach ajunsese să fie totul pentru el. Oricât ar fi încercat, nu putea explica şi nu vedea o cale de ieşire. Devenea din ce în ce mai ciudat, odată cu trecerea timpului. S-o păzească. S-o apere. Mai rău şi cu totul nou pentru el era dorinţa de a o lăsa să-i intre în minte. În suflet.

Îl protejase şi pe Justin, dar nu la nivelul ăsta. Când

Nate îl cunoscuse pe camaradul lui, nu putuse înțelege conexiunea spontană. Puștiul îl călcase pe nervi într-un fel adorabil și indiferent ce văzuseră în stagiu, Justin își păstrase pentru totdeauna optimismul. El și Olivia erau atât de asemănători, încât era straniu. Plini de compasiune, sinceri, iertători.

La naiba, Nate îi ducea atât de mult dorul mucosului, încât pierderea lăsase un gol cât o peșteră. Asta era crucea pe care o purta. N-avea dreptul să-i spună lui Justin prieten și cu siguranță că nu avea voie s-o dorească pe Olivia.

Ușa de deasupra camerei lui se deschise. Nate își dădu pătura deoparte și își trase o pereche de pantaloni. Pașii ei se auziră pe scândurile care scârțâiră și el se grăbi să-i iasă în întâmpinare, intuiția sugerându-i motivele ei. Așteptând-o în ușa dormitorului său, se rezemă de tocul ușii, în vreme ce Bones stătea supus lângă el.

Ea apăru coborând și se opri pe ultima treaptă, privirea ei zăbovind pe pieptul lui gol și pe picioarele desculțe. Mușcându-și buzele, ea înghiți și se concentră asupra brațului lui. N-avea nicio idee de ce, dar chiar și în lumina slabă din spatele ei, el îi văzu pupilele dilatându-se. Și, la naiba, roșeața îi cuprinse gâtul și obrajii.

Ce vedea la el, habar n-avea. Așa cum făcuse și cu fratele ei, Nate fusese amabil și distant și, la fel ca fratele ei, ea îi găurise platoșa și pătrunsese dedesubt. În afară de fizicul de culturist, Nate nu era chiar genul de bărbat de care cineva ca ea să fie atrasă. Tatuat, cu cicatrici și inaccesibil. Cu toate astea, iat-o aici, cu dorința zugrăvită pe față și încercând să-și înfigă ghearele mai adânc în el.

Părul ei roșcat era strâns în vârful capului într-un nod dezordonat și avea același... nimic din acea noapte în bucătărie cu două săptămâni în urmă. Pantaloni scurți, criminal de

strâmţi ce abia dacă-i acopereau fundul şi un tricou ce juca un joc de-a v-aţi ascunselea născător de gemete cu sânii ei bogaţi.

- N-am putut să dorm. Vocea ei liniştită era un amestec de nesiguranţă şi vino-ncoace, care nu făcea nimic pentru a şterge fantezia cu numărul şaptezeci şi patru ce-i umbla prin minte, de a o poseda chiar acolo pe scări.

- Mi-am închipuit. Ai tocit lustrul podelelor pentru câteva ore de acum.

Ea se uită în tavan.

- Îmi pare rău că te-am ţinut treaz. Mă duc doar să văd ce face Amy şi apoi la culcare. Pe cuvânt.

Aşa cum bănuia.

- M-am dus eu deja şi Amy doarme. Kyle e cu ea, dacă are nevoie de ceva.

Ea se bosumflă, în parte adorabilă şi total sexy, deşi el era aproape sigur că nu era intenţia ei.

- E bine? Mă uit doar şi...

El înaintă şi o luă de umeri, întorcând-o.

- E bine. N-are sens s-o deranjezi. Are nevoie de odihnă şi la fel şi tu. Urcă. Du-te. Când ea se uită la el peste umăr cu o privire de totală neputinţă, el oftă. Vin şi eu. Mergi. O să-i facă o cană de ceai şi o s-o lase să vorbească până când oboseşte. Asta ar trebui să rezolve treaba.

Cu un oftat obosit, ea urcă scările. El o urmă, fundul ei mic exact sub ochii lui şi pulsul zvâcnind. Sus, Bones intră după Olivia şi Nate închise încet uşa.

Se uită în jur şi mormăi surprins.

- Ai un bârlog numai al tău aici. Era o bucătărioară destul de mare pentru un elf, ce dădea într-un living. Podele din lemn ca la parter, doar că ea avea tapet în loc de lambriuri.

Mai încolo pe aceeaşi parte, era o uşă ce bănuia că ducea la dormitor.

- Pe canapea. Vin imediat.

Ascultătoare, se duse şi se aşeză pe pernele de catifea galbenă, înfăşurându-se într-o pătură.

El se întoarse spre plita cu două ochiuri şi umplu ceainicul cu apă, punându-l la fiert.

- Unde ţi-e ceaiul? Ştia că bea ceai, pentru că Mae îi făcea o cană după cină.

- Uită-te în dulapul de lângă frigider. Acolo ar putea fi ceva.

El găsi o cutie cu muşeţel şi una cu cacao.

- Ai ceva sută la sută veritabil aici sus?

- Nu, chestiile bune sunt jos. Am Bailey's chiar în dulapul de dedesubt.

Pfui. În cazul ăsta, pentru ea, ciocolată fierbinte în loc de ceai. Verifică data de pe sticlă, se asigură că nu era deschisă şi nu era expirată, apoi îşi turnă o cantitate generoasă într-o cană. Când ceainicul şuieră, amestecă cacaua şi îi aduse cana aburindă.

- Bea, porunci el şi dădu din cap când văzu că ea lua o gură.

De pe deasupra buzei cănii, privirea ei se lipi de pieptul lui şi merse peste abdomen şi apoi spre braţe. Pentru că în ochi i se vedea admiraţie şi lui... îi plăcea, se duse spre perete să îi studieze pozele. Câteva erau cu ea şi Justin la diferite vârste. Câteva erau cu ei doi cu persoane despre care Nate bănuia că sunt părinţii lor.

- Semeni cu mama ta.

Păr roşcat nemaipomenit, piele albă cu pistrui, siluetă fragilă şi un zâmbet ce putea opri în loc pământul din rotaţia lui pe axă.

- Până la ochi. Îi am de la tata.

De albăstrea şi foarte expresivi. Da, ar trebui să fie orb să nu vadă acei ochi de un albastru pur. Mult prea des fusese atras cu doar o singură privire

Era o familie frumoasă. Sau fusese. Completă. Fericită. Noţiunea era la fel de străină pentru el ca şi atingerea, dar îl înţepa pieptul imaginându-şi cum ar fi fost să aibă şi el pe cineva, pe oricine, căruia să-i pese. Poate că ar fi fost altfel, ar fi fost un tip demn de admiraţia din ochii ei.

Celălalt perete avea poze din natură. Fire de iarbă luate de aproape, cu lumina soarelui reflectându-se în picăturile de rouă. O altă poză cu botul unui cal, cu aburi ce-i ieşeau din nări şi zăpada ca un înceţoşat gând întârziat în fundal. Podele de lemn tocite cu o buburuză drept protagonistă.

- Sunt bune. Impresionante, de fapt.

Ea dădu din cap.

- Amy le-a făcut. Ea zice că se prosteşte, dar eu tot îi spun că ar trebui să o ia în serios. N-am mai văzut-o cu aparatul în mână de mult timp.

- Ce păcat. Nu că ar fi ştiut ceva despre artă, dar ştia când vedea o porcărie şi astea erau departe de aşa ceva. Dădu să se întoarcă, când îi atrase atenţia un bufet pe colţ. În spatele sticlei erau câteva rafturi ce aveau figurine de...

- Monstrul din Loch Ness?

Era o figură. Ar fi putut spune de ea că aduna fluturi sau potcoave sau ceva. Cine colecţiona figurine ale unei creaturi mistice urâte? Cine ar fi cumpărat aşa ceva? Dar, pe de altă parte, avea doar vreo zece în total.

- Noi, scoţienii, îi spunem Nessie. Zâmbi şi sorbi din cacao.

- Aşa e. Cattenach e un nume scoţian. Mornăind, se

aşeză pe locul din colţul opus al canapelei, lăsând între ei un mare spaţiu liber. Are sens, având în vedere tenul tău.

Bones se cuibări pe covor în faţa măsuţei de cafea şi închise pe loc ochii. Ce deştept căţel. Ceea ce îi aminti...

- Ce nu te-a lăsat să dormi? Dacă vorbeşti, ajută. Îşi încrucişă braţele, întrebându-se de câte ori căzuse în cap din copacul cu nebuni. În mod normal, ar fi acceptat a doua venire a ciumei bubonice, în loc de o discuţie.

- Pentru că discuţia a făcut minuni pentru tine, când te vede omul aşa de echilibrat cum eşti... . Clipi, clipi, clipi. Rânji.

Sarcasmul şi cu el erau buni prieteni şi auzindu-l de pe buzele ei, combinat cu acel zâmbet obraznic pe care voia să-l culeagă cu un sărut de pe buzele ei, îl făcu să se chinuiască să respire. Emiţând un ordin mental de *potoleşte-te, băiete* când mădularul lui zvâcni, oftă.

- Nu mă face să regret că am urcat aici. O să-ţi iau cana de cacao.

Rânjetul îi învioră ochii şi îi aprinse.

- Am băut-o pe toată. Ce păcat. Puse cana pe masă. Avea destul Bailey's, cât să doboare un irlandez.

El râse şi... Naiba s-o ia. Chiar râse. Sunetul era ruginit, chiar şi pentru urechile lui, dar cumva se desfăşură în pieptul lui. Cel mai ciudat rahat, chiar aici.

- Mi-a stat inima-n loc. Ea îşi duse braţul îndoit spre perna din spate şi îşi lipi obrazul. El poate să râdă. Oftez.

Cine spusese cu voce tare cuvântul oftat? Pe bune. Era al dracului de drăguţ.

- Bine, bine. Nu mai fac mişto. Îşi potrivi pătura în poală şi deveni serioasă. Mă gândeam la Amy. De asta nu dormeam. Mă înnebuneşte, întrebându-mă de cât timp purtarea lui Chris a devenit violentă şi de ce nu mi-a spus.

El îşi plimbă mâna pe barba nerasă, pe când amintiri în imagini ale evenimentelor de azi îi apărură pe retină.

- N-o să ştii toată povestea, până când n-o să vorbeşti cu ea mâine. N-are sens să te frământi pe tema asta. Nu că ea se va opri doar pentru că el sugerase s-o facă. Îşi punea inima pe tavă şi purta pe umeri necazurile tuturor. I-ar spune să înceteze şi cu asta, dar lumea avea nevoie de mai mulţi buni samariteni. În afară de acest aspect, indiferent de cât timp se întâmpla, nu poţi face pe cineva să accepte ajutor dacă nu vrea.

Ea îl studie un timp

- Şi tu nu vrei ajutor. Asta e?

- Nu vorbeam despre mine.

Ea îşi arcui buzele.

- În caz că ai scăpat schimbarea subiectului, vorbim acum.

Un om înţelept s-ar ridica şi ar accepta înfrângerea. El nu fusese totuşi niciodată deştept, şi nu putea să-şi facă trupul să asculte ordinele creierului. De fapt, la ora asta, nimic nu funcţiona pentru că...

Ea începea iar. Privirea ei rămase aţintită pe pieptul lui. Se plimbă peste el cu interes şi fascinaţie în adâncurile acelea de albăstrea. Buzele se întredeschiseră, inspiră abia auzit şi, cu o fluturare de gene, se uită din nou în ochii lui.

Cu cât se uitau mai mult unul la altul, aerul pârâia încărcat de electricitate.

El nu fusese niciodată deosebit de sensibil în ce priveşte corpul lui, dar felul în care ea îl privea îl făcu să se simtă expus şi iritat. Şi excitat. Şi mai ciudată era seria de emoţii din ochii ei, când se concentră asupra a ceea ce era deasupra gâtului lui. Jumătate din timp, nu putea ţine pasul. Chiar în

secunda asta, ar fi putut jura că dădea la o parte umbrele din mintea lui şi căuta secretele din ascunzişuri.

În cele din urmă, dădu din cap ca şi cum descoperise ceva.

- Ai spus mai devreme că n-ai fost niciodată atins.

Inima încetă să-i mai bată. Ea nu trebuia să-şi folosească mâinile pentru ca el s-o simtă. Privirea ei era de ajuns. Şi unde voia să ajungă cu asta?

- Îţi place când ne atingem. Îmi dau seama. Ochii i se îngustară puţin. Cu toate astea, afirmi că nu poţi să fii cu mine. Logic, dacă îţi place, ar trebui să fii curios. Dar îţi refuzi ocazia. Ce are a face faptul că n-ai mai fost atins până acum cu refuzul tău de a încerca acum?

- Am spus asta, ca tu să înţelegi de ce m-am purtat aşa cum am făcut-o, atunci când eram unul lângă altul. Şi aşa o să-i intre în capul ăla încăpăţânat că nu făcuse nimic greşit. Nu era că nu-i plăcea să fie lângă ea. Dimpotrivă. Tânjea după asta.

- În ce priveşte răspunsurile vagi, îţi dau patru din cinci stele. Cu răbdare în ochi, ridică sprâncenele, lăsându-l să înţeleagă că nu scăpase.

- Ţi-am mai spus, Olivia. Nu sunt tipul potrivit pentru tine.

- Eu n-ar trebui să am ceva de zis? Să decid pentru mine însămi?

Nu. Pentru că, dacă l-ar fi cunoscut măcar puţin, nu l-ar fi lăsat niciodată la ea în casă, ca să nu mai spunem destul de aproape, încât să împărtăşească cele câteva clipe pe care le avuseseră împreună.

El îşi întoarse faţa şi îşi înfipse degetele în orbite. Dacă i-ar dezvălui doar un crâmpei de adevăr, ar însemna să deschidă o uşă spre un trecut pe care-l zăvorâse definitiv. Şi ca să

dezvăluie ce treabă periculoasă se afla de cealaltă parte, fratele ei, şi motivul pentru care murise.

- Nu sunt un tip bun. Nate se sili să se uite la ea, să termine ce avea de zis pentru ea şi pentru el. Tot ce ating se duce dracului. Dacă te implici într-o relaţie cu mine o să cobori la nivelul meu şi n-o să mai urci înapoi niciodată. Nu sunt eroul tău, cavalerul alb şi ăsta e genul de bărbat pe care ar trebui să-l cauţi.

Fără a clipi, ea se uită la el.

- Când spui chestii din astea, îmi vine să...

- Să ce? Recunoştea o capcană când o vedea, dar intră cu bună ştiinţă în ea. Bunul simţ devenea beat şi aiurit când Olivia era prezentă. Poate că ar trebui să înalţe şi un pahar şi să spună că şi-a pierdut de tot minţile.

- Să demonstrez că greşeşti. Dădu la o parte pătura, se aşeză în patru labe şi se târî pe canapea până când îngenunche în faţa lui pe perne. Câteodată eroul e un animal, o broască sau un căpcăun. Poate că nu caut un cavaler.

El nici nu mai putea respira, fir-ar al dracului.

- Olivia...

Ea se urcă la el în poală şi îi încălecă coapsele.

Oxigen? Epuizat.

Capul lui atinse spătarul canapelei. Gâfâind, se uită la ea cu mâinile strânse în pumn lângă el şi mădularul zvâcnind în ritmul de tobă al inimii.

Şi apoi, ea îl termină cu totul. Îşi puse mâinile pe capul lui şi îşi răsfiră degetele. Când el nu se mişcă, ea îi mângâie scalpul ca şi cum el ar fi o pisică şi se gândi să toarcă pentru a o răsplăti. Era dificil de spus cine primea mai multă plăcere din această situaţie. Deşi obrajii ei erau îmbujoraţi şi pleoapele grele, părea mai interesată de reacţia lui.

Încercând să înghită şi dând greş lamentabil, el căzu pradă ispitei şi îşi coborî privirea. Sânii rotunzi erau la mică distanţă de faţa lui şi sfârcurile erau ca nişte mugurei tari, ce se vedeau prin ţesătura subţire. Coapsele tonifiate le ţineau pe ale lui ca într-o menghină şi erecţia din pantalonii lui era lângă fierbinţeala ei. Dacă n-ar fi fost îmbrăcată, se temea că ar fi posedat-o până acum. Într-alt timp, loc şi cu o altă femeie, faptul ar fi fost deja consumat. Până acum, ea ar fi strigat având al doilea orgasm.

Dar aici era Olivia. Încercarea era în poziţia lor şi faptul esenţial că ea avea mâinile pe el. El nu cedase controlul niciodată în toată viaţa lui. Cu toate acestea, în faţa roşcatei ăsteia mici cu pielea albă, s-ar fi predat. De fapt, nu era sigur că avea de ales.

Mâinile ei coborâră încet peste urechi spre bărbie şi pielea lor în contact fâşâia. Îi ţinu faţa în mâini şi îi trecu degetele mari peste buze. Privirea ei plină de dorinţă urmări mişcarea şi el gemu văzând pofta carnală ce-i mărise pupilele. Degetele ei coborau încă şi nevoia de a o atinge deveni un strigăt de luptă al războinicului din mintea lui. Cu blândeţe, ea îi mângâie ceafa, gâtul şi el aproape clacă.

Apucând-o de încheieturi, el îi opri mişcarea.

- Nici n-ai idee ce joc periculos joci, iubito.

Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, ea se aplecă şi îşi apropie buzele de ale lui. Se opri înainte să fie un sărut adevărat şi respirară acelaşi aer, abia atingându-se. Plutind. Alunecând.

- Joc, spui tu? Respiraţia ei caldă îi atinse buzele când vorbi. Când el se eliberă din strânsoare, ea înclină capul spre cealaltă parte, atingându-şi nasurile. Scrabble? Monopoly? Şoapta ei şi răspunsul în glumă îl făcură să geamă din nou. Da, ştiu. E Învârte sticla.

La naiba, un bărbat avea şi el limitele lui. Ea îi aţâţase încă de la episodul din bucătărie. Voia să se joace? O să se joace.

Apucând-o de ceafă, îşi înfipse degetele în părul ei, desfăcând nodul şi o ţinu la milimetri distanţă de gura lui.

- E război, iubito.

Şi apoi, plonjă.

Dar, în loc să-i atace gura şi să-şi afirme cucerirea, el se pierdu de la moliciunea buzelor ei şi de la reacţia ei tandră. Iisuse, nu fusese sedus până acum, dar era al dracu' de sigur că asta părea a fi contraoferta ei. El putea să-şi urmărească fiecare globulă roşie ce-i circula prin vene. Atât era de superconştient, de... pierdut.

Cu delicateţe, ea îşi deschise buzele, le frecă peste ale lui şi îi sărută mai întâi buza superioară şi apoi cea inferioară. Lăsând-o pe ea să conducă, el se încruntă şi rămase nemişcat. Olivia nu se apropiase de el cu înflăcărare. Îi spusese o poveste. Şi să fie al naibii, dacă nu începuse cu *a fost odată ca niciodată,* ca şi cum voia să dovedească faptul că el era un fel de erou. Şi anume al ei.

Strecurându-şi braţele sub ale lui, îl apucă de umeri dinspre spate. El inspiră - cu putere - la senzaţia copleşitoare a mâinilor ei calde pe pielea goală. Degetele ei se mişcară pe bicepşi, trasând fiecare adâncitură şi ridicătură a muşchilor, în vreme ce înclină capul şi se deschise pentru el.

Măruntaiele lui arseră şi se preschimbară în cenuşă, în clipa în care limba lui o atinse pe a ei. Tachinare şi ademenire. Tandreţe şi o promisiune. Ea avea gust de Bailey's şi cacao şi era aşa de dulce, încât el îşi închipui că avea să înceapă să-i placă după doar o sorbitură. Dependent, reveni pentru mai mult.

Iisuse, era ca şi cum era peste tot. Mirosul de ploaie în nări. O mângâiere pe trup. Fulger în măruntaie. Lavă în sânge. În mod normal, nu-i plăcea aşa de tare să se sărute. Era prea intim, prea personal. Nimeni nu se ostenise vreodată să-i arate că-i pasă, că merita osteneala de a-i învăţa. Trupul sau mintea. Un sărut, şi Olivia aproape îl făcuse să creadă că putea fi un bărbat demn de ea.

Nu era.

Începu să se retragă, dar ea avea alte idei. Se lipi şi mai tare, până când aproape stătea culcată pe pieptul lui, strivindu-şi sânii între ei doi. Din instinct, el îi apucă şoldurile şi imediat ştiu că fusese o greşeală. Pentru că acum pusese mâinile pe ea. Sfânt să fi fost şi tot ar fi comis câteva păcate carnale, în locul lui.

Ea amplifică mişcările şi îi exploră gura cu mişcări languroase şi intense ale limbii. El îi răspunse pe cât putea de bine, prăbuşindu-se în peştera dulce şi fierbinte a farmecului ei. Acţionând după bunul lor plac, mâinile lui se aşezară pe spatele ei şi alunecară în sus pe şira spinării, până când ajunseră să se afunde în şuviţele ei catifelate.

Chestia asta cu sărutatul trebuia luată în considerare. Al naibii de sexy şi mult mai cuminte, decât cum era el obişnuit. Preludiu. Seducţie. Era complet pierdut şi se îndrepta spre neant, cînd ea se îndepărtă. Ridică leneş pleoapele şi degetele lui o apucară strâns de păr. La naiba, dar ochii ei erau o lovitură sub centură. În special, pentru că erau plini de alean.

- Mai spune-mi o dată că greşim, şopti ea. Încearcă să mă convingi că n-ar trebui să explorăm ce se întâmplă, că nu vrei asta.

El nu mai ştia de capul lui şi ea voia să mai şi vorbească? Raţional?

Zâmbetul ei era atotputernic, atoateştiutor în jocul final al voinţei.

- Aşa mă gândeam şi eu. Se dădu jos din poala lui şi lui îi veni să plângă.

- Va urma. Noapte bună, Nate.

Noapte... Ce?

El se uită la erecţia lui furioasă, apoi la silueta ce dispăru în dormitorul ei.

Capitolul Nouă

A doua zi de dimineață, câtă vreme Hank o examina pe Amy, Olivia se gândi că era un moment bun să-i aducă prietenei ei nişte lucruri de acasă. Nakos şi Nate o acompaniau totuşi, aşa că acum lângă ea pe locul pasagerului era un Nate foarte țeapăn, hotărât să o însoțească. Doamne fereşte să meargă singură.

- Cred că în majoritatea zilelor, respirația e o necesitate. Se uită la el şi înapoi la autostrada cu două benzi. Ar trebui să încerci. Bietul tip era şi aşa încordat, putându-se întrece cu betonul.

- Respir.

- Inspiri şi expiri? Una după alta?

El întoarse capul, uitându-se cu ochii mijiți.

- Aş fi respirat mult mai uşor, dacă n-ai fi încercat azi dimineață să pleci pe furiş acasă la bărbatul care ți-a făcut vânătaia aia pe frunte.

Ura. Încă un Nakos. Pe steroizi.

- N-am nimic, Nate. Chris e la închisoare şi nu m-am furişat.

Uitându-se din nou drept în față, el nu mai zise nimic.

Oricum, aveau de discutat alte chestii.

- Vrei să vorbim despre aseară?

- Nu.

Ce păcat.

- De ce nu?

- Pentru că încă sunt excitat ca dracu'. Mormăi o înjurătură şi îşi aruncă privirea pe geam. Pretinde că n-am spus asta. N-ar fi trebuit să mă săruţi.

- De ce nu?

Nu prea se împotrivise. Şi uau... Tipul chiar ştia să sărute. Fiecare părticică din corpul ei îi amintea de gura lui fierbinte şi limba agilă. Muşchii lui duri, în vreme ce mâinile erau categoric blânde. Bănuia că el se abţinuse, judecând după tensiunea pe care o radia şi felul în care tremurase. Răspunsul lui iniţial o făcea încă să se simtă năucită. Ca şi cum nu ştia ce să facă cu ea. O lăsase să ia conducerea şi, putea să jure, nu ştia ce implica un sărut.

Îşi petrecuse restul nopţii suferind şi disecând fiecare clipă. Singura concluzie pe care o trăsese fusese că el o dorea şi se ura pentru asta.

Când Nate nu răspunse, ea se uită din nou la el.

- De ce nu?

- Pentru că vreau s-o fac din nou.

Auzind afirmaţia lui liniştită şi tonul profund, ei i se crispă gâtul. Ce oare i se întâmplase, să-l facă să creadă că nu era demn de elementele esenţiale umane? Relaţii. Legături. Fericire. Se purta de parcă se pedepsea.

Nesigură ce să spună, ea conduse restul drumului până la cabana mică cu două dormitoare a lui Amy şi folosi cheia ei de rezervă ca să intre. Olivia se opri în living şi icni. Nate se apropie de ea cu maxilarul încordat.

Locul era complet răvăşit. Mese răsturnate pe covorul uzat. Lămpi sparte. O gaură în perete. Dezordine peste tot. Prin ce trebuie că trecuse Amy... Apoi privirea Oliviei coborî spre podea, unde era TV-ul şi strigă.

- Nu. Ah, Doamne, nu. Îngenunche lângă aparatul de fo-

tografiat spart al lui Amy. Şi imprimanta cu scanner zăcea pe jos, făcută şi ea bucăţi. Economisise doi ani ca să cumpere astea.

La dracu' cu Chris. Să-l ia dracu'.

Nate se lăsă pe vine lângă ea şi examină aparatul foto, cu o privire ucigaşă.

- E praf, dar poate că putem salva ce e pe cardul de memorie.

Cu inima frântă, ea se frecă pe piept.

- O să-l omor pe ticălosul ăla.

Chris fusese întotdeauna un nemernic egoist, dar nu ştia că putea fi şi nemilos. Şi faţă de o persoană pe care se presupunea c-o iubeşte. El şi cu Amy se căsătoriseră de doar câţiva ani. El lucra la magazinul de feronerie al părinţilor ei în oraş şi era relativ nou în Meadowlark, sosind în zonă şi făcându-i curte lui Amy doar cu câteva luni înainte de a se căsători.

- Stai la coadă. Nate scoase telefonul şi făcu o poză aparatului, apoi imprimantei. Eu sunt primul să-i aranjez faţa. Se ridică şi scutură din cap. Du-te şi ia-i câteva lucruri. Eu o să fac poze şi puţină ordine pe aici.

Pentru că nu mai putea face nimic, ea dădu din cap şi se duse spre dormitor. Acolo, scoase o valiză din dulap şi împachetă nişte haine, pijamale şi lenjerie pentru Amy, apoi luă o valiză mai mică pentru cosmetice. Închipuindu-şi că le voia, Olivia puse câteva fotografii ale familiei lui Amy în bagaj. Dacă mai avea nevoie de ceva, Olivia se putea oricând întoarce. Pentru moment, era de ajuns.

Întorcându-se în living, găsi totul aranjat, iar echipamentul lui Amy dispăruse. Olivia se duse în bucătărie şi văzu lucrurile lipsă pe masă. Camera asta era neatinsă, deşi lino-

leumul în carouri şi bufetele de stejar aveau urgent nevoie de modernizare.

Nate era la chiuvetă, spălând vase. Cu spatele la ea, îl privea, luptându-se cu lacrimile. Un gest atât de simplu, curăţenia, dar însemna enorm. Foarte grijuliu. Când Amy avea să se simtă destul de bine pentru a se întoarce, dacă voia, măcar revenea într-o casă curată.

Nu era un tip bun? Aiurea.

Tricoul gri mulat pe trup şi muşchii i se mişcau, pe când făcea treabă. Cu graţie. Eficient. Pentru un bărbat aşa de masiv, era silenţios ca un şoarece şi modest. Jeanşii tociţi erau lăsaţi pe şolduri şi ea îşi înclină capul, plăcându-i felul în care îi acopereau fundul. Uitase şapca de baseball pe care o purta mereu. Ea studie ceafa capului chel, întrebându-se de ce şi-l rădea. Nu că i-ar fi păsat. Arăta grozav.

- Ai nevoie să te ajut să cari ceva sau doar te uiţi de distracţie?

O prinsese.

- De distracţie. Eşti plăcut vederii, Nate.

El se opri o clipă, cu spinarea ţeapănă, apoi termină de spălat ultimele farfurii. Închizând apa, luă un prosop şi se întoarse să-şi şteargă mâinile, studiind-o. Expresia lui nu trăda nimic, dar, cu cât mai mult se uita la ea, cu atât mai tristă îi devenea privirea.

Pleoapele aveau o linie delicată, aproape feminină. Ca un căţeluş, de fapt. Gene lungi. Puncte aurii în irişi, pentru a nu permite culorii întunecate să fie prea acaparatoare. Gura, totuşi? Plină şi aproape bosumflată.

Cu un oftat, el aruncă prosopul pe bufet şi, ferindu-şi privirea, îşi drese glasul.

- Eşti gata de plecare?

- Da. Trebuie doar să luăm două valize din dormitor.

El plecă de lângă chiuvetă.

- Le iau eu şi ne vedem afară.

Ea putea să jure, cu cât el se împotrivea mai tare ei şi atracţiei ce mocnea, cu atât mai mult voia să forţeze nota. Nu se considerase niciodată a fi îndrăzneaţă, dar ceva la el o făcea să preia iniţiativa. Cândva, cumva, o să-l facă să cedeze. Şi scânteile lor se vor uni şi vor naşte un infern. Era inevitabil. Poate că atunci o va lăsa puţin să intre în intimitatea lui. Să ajute. Să aibă încredere. Să se vadă aşa cum ea începuse să-l vadă şi nu o oarecare imagine pe care el şi-o plantase acolo.

Nathan Roldan suferise. Fără îndoială. Dar cât de mult şi pentru cât timp, trebuia încă stabilit. Însă nu era o cauză pierdută. Îi arătase mai multă atenţie şi compasiune în câteva săptămâni, decât o făcuseră mai toţi în întreaga ei viaţă.

Deocamdată totuşi, merseră la poliţie şi dădură o declaraţie oficială lui Rip. Olivia încercă să ignore duhoarea de cafea arsă şi pateuri şi faptul că Chris era chiar la capătul culoarului într-o celulă. Nate trimise lui Rip un e-mail de pe telefon cu poze pe care le făcuse acasă la Amy.

Când erau gata de plecare, Rip îl măsură din cap până-n picioare pe Nate.

- Te-ar interesa o slujbă?

Nate tresări.

- Aici? La poliţie?

- Da, fiule. Rip îşi netezi mustaţa de chinez. Te-ai descurcat ieri ca un profesionist.

Mi-ar fi de folos un alt bărbat. Mai am doi adjuncţi, dar nu-s buni de nimic mare parte din timp. Ţinutul nu-i aşa de întins. Nu se întâmplă mare lucru pe aici. Fost militar, ai spus?

Ca şi cum era încurcat, Nate dădu din cap.

- Lăsat la vatră din motive medicale, cu onoruri.

- Ai cazier?

Nate se opri şi inima Oliviei începu să bată cu putere. Se uită la ea cu coada ochiului şi din nou la Rip, băgându-şi mâinile în buzunare.

- Cazier de minor.

Rip îngustă ochii.

- Pentru ce?

Da, pentru ce? Simţi un fior pe spate. Justin nu spusese niciodată ceva despre faptul că Nate fusese arestat. Respiraţia i se opri în gât. Se întrebă dacă radarul ei interior o lăsase brusc baltă.

- Trafic. Nate se încruntă.

- Arme?

Ea îşi plimbă privirea de colo-colo cu un nod în stomac.

- Cocaină.

Rip dădu din cap încet.

- Acum eşti curat?

- Nu m-am drogat niciodată. Nate îşi schimbă poziţia pe celălalt picior. Am făcut ce mi s-a spus să fac şi am dus pachete în anumite locuri. Am stat optsprezece luni la puşcărie, am devenit major şi m-am înrolat. Şi cu asta, basta.

- Şi asta se poate verifica? Rip încrucişă braţele.

- Da. Îţi pot da numele cuiva din interiorul sistemului şi recomandările căpitanului meu.

- În cazul ăsta, vrei slujba, presupunând că oamenii ăia îmi vor spune ce mi-ai spus şi tu?

Nate îl studie o vreme, apoi scoase telefonul din buzu-

narul de la spate. Degetele lui mari porniră să scrie, în vreme ce Olivia căuta să înțeleagă.

- Ți-am trimis un e-mail. Jim Foggerty a fost ofițerul meu supraveghetor de la închisoarea pentru minori, iar Ken Wainright a fost căpitanul meu. Datele lor de contact sunt acolo. Își frecă ceafa. Cât despre slujbă, va trebui să mă gândesc. Să discut cu... Arătă spre Olivia, cu privirea în pământ.

Un minut mai târziu, merseră spre mașină și Nate o opri cu blândețe, punându-i o mână pe braț înainte să poată urca.

- Nakos n-a văzut arestarea mea, când a făcut verificarea, pentru că eram minor și dosarul era sigilat. Pot să strâng și să plec de aici în mai puțin de trei minute, dacă asta e ce vrei.

Ea se uită la expresia lui îngrijorată și epuizată și la gura strânsă. Prima ei reacție fu să-l apuce de mână, să-l țină locului. Acum, că avusese un răgaz să adune faptele, se liniști. Nu știa împrejurările, dar el fusese copil, când se petrecuseră faptele. Din câte se știa acum, părea să fi devenit un tip serios de atunci încoace.

- De ce nu mi-ai spus?

El se uită spre cer.

- Nu e chiar ceva de care să fiu mândru, Olivia.

Asta spunea multe. Și nici nu-și ceruse scuze.

- Câți ani aveai?

El își privi picioarele, soarele reflectându-se pe pielea capului.

- Șaisprezece ani. M-am băgat într-un rahat pe care nu-l înțelegeam și n-am avut cum să ies. Am fost un prost. Se uită la ea, cu disperarea oglindită în ochi. Asta e tot ce trebuie să știi, doar că n-aș face niciodată, *dar niciodată* ceva să-ți

fac rău sau să compromit ranch-ul. Se opri şi ea putea jura că el nu mai respira. Spune-mi un cuvânt doar şi am şi plecat.

Panica îi cuprinse respiraţia şi îi dădu răspunsul. Nu mai voia ca el să plece, la fel cum părea că nici el nu voia.

- Să pleci unde?

El scutură din cap cu fruntea încruntată.

- N-are importanţă.

- Ba are, fireşte. El n-avea pe nimeni. Bănuise şi mai înainte, dar ideea se cristalizase pe măsură ce-l cunoştea mai bine.

- Eu nu... Închise ochii şi oftă.

- Tu nu ce? Nu contezi? Doamne, stomacul i se revoltă. Cu cât el întârzia cu răspunsul, cu atât ochii ei ardeau mai tare. Inima i se frângea pentru băiatul tulburat şi speriat care fusese şi bărbatul distrus şi dezorientat care devenise.

Justin trebuie că ştiuse. Revelaţia asta o izbi drept în faţă ca vântul aspru de pe munţi. Poate că fratele ei nu ştia toată povestea, dar suficient pentru a şti că să-l trimită pe Nate la ea era ultimul cadou pe care Justin îl putuse face acestui soldat înainte să moară. Lacrimile i se lipeau de gene şi închise ochii.

- Fac tot ce vrei, iubito. Doar spune-mi.

- Rămâi. Se aruncă la pieptul lui, luându-l de mijloc, agăţându-se de cămaşă. Vreau să rămâi.

El rămase înlemnit pentru o clipă, apoi trupul lui rigid se înmuie. Cu o mână în părul ei,

i-o puse pe cealaltă pe spate.

- I-am promis fratelui tău că o să am grijă de tine.

Nu. Înţelesese greşit. Prezenţa lui în Meadowlark, la ranch-ul Oliviei, era felul lui Justin de a avea grijă de Nate. Ea îşi lăsă obrazul pe pieptul lui inhalând mirosul de săpun şi căldură bărbătească.

- Atunci, hai să mergem acasă.

El își puse bărbia pe creștetul capului ei și rămase acolo câteva clipe.

- Bine.

Când, în cele din urmă ajunseră înapoi, mătușa Mae și Amy erau la masa din bucătărie, bând ceai.

- Hei, tu. Olivia o îmbrățișă cu o mână pe prietena ei și se așeză. Nu, stai pe scaun acolo. Ce bine că te-ai dat jos din pat. Cum te simți?

- Mă doare, dar e bine. Mulțumesc.

- Unde-i Kyle? L-ai convins să plece la muncă?

Mătușa Mae își împleti degetele și le puse pe masă.

- El și Nakos potcovesc caii.

- Plec să duc astea sus. Nate arătă cu bărbia spre bagaj și ieși.

Amy oftă.

- Ieri, credeam că nu văd bine, dar el chiar e așa de mare, nu-i așa? La naiba, Olivia.

Ea râse, dar sunetul era forțat, după cele ce aflase și felul în care o afectase.

- E și un tip de treabă. Revenind la prietena ei, stomacul Oliviei se încleștă văzând vânătăile vechi de o zi ce pătau fața lui Amy. Cel puțin ochiul drept nu mai era atât de umflat și se deschisese. Ți-am luat medicamentele analgezice și ți-am mai luat și niște lucruri de acasă. Îmi pare rău de aparatul tău foto.

- Da. Amy fixă cu privirea cana de ceai, pe când Nate se întoarse silențios și rămase în colț. De la asta a pornit... chestia asta. Arătă spre vânătăi. Chris era furios că îmi pasă mai mult de aparat decât de el sau un rahat de genul ăsta. L-a lovit cu un ciocan. Uite-așa. Doi ani de economii din tot soiul

de slujbe şi toată munca mea s-au dus pe apa sâmbetei.

Olivia schimbă o privire îngrijorată cu mătuşa Mae.

- Şi imprimanta e praf. Nu ţi-am văzut laptopul.

- Ăla e în garaj. Sub cauciucurile maşinii. A fost primul lucru pe care l-a distrus. Amy închise ochii. N-a mai plătit ratele la ipotecă de acum şase luni. Casa e sub sechestru.

Înainte ca Olivia să poată răspunde, mătuşa Mae luă mâinile lui Amy într-ale ei.

- Atunci o să stai aici. Atâta timp cât o să vrei sau o să ai nevoie.

- Nu vreau să deranjez.

- Niciodată să nu-mi mai spui aşa ceva. Olivia se uită drept în ochii lui Amy. Părinţii ei sunt oameni duri şi mai degrabă o să zboare porcul decât s-o primească pe Amy înapoi acasă, în special după ce ei considerau a fi un scandal. Nu va pleca nicăieri. O să rămâi aici. Punct.

- Mulţumesc. Însă nu ştiu ce să fac pe aici. Nu e ca şi cum ai avea nevoie de ajutor. În oraş nu sunt oferte de slujbe.

Mătuşa Mae ridică din umeri.

- Poţi să găteşti, nu-i aşa? Să faci curat? Când o să te simţi în stare, o să-mi dai o mână de ajutor şi cu asta basta.

- Eşti grozavă. Mulţumesc. O să mă gândesc la ceva în curând pentru viitor. Amy îşi trecu degetele prin părul roşcat închis şi se încruntă. Cred că o să iau pastila aia, Liv. Dacă nu te superi?

- Sigur. Amy era singura persoană care-i spunea Liv. Nu-i plăcea diminutivul, dar nu era acum cazul să-i reamintească asta. Nu că ar fi ascultat.

Mătuşa Mae se ridică şi deschise sticla cu pastile pe care Nate o pusese pe masă. Scoase o pastilă şi i-o dădu lui Amy.

- Olivia o să te ducă sus, să te ajute la despachetat. Ar trebui să te odihneşti.

Amy înghiţi pastila cu o gură mare de ceai.

- Nu pot să vă mulţumesc îndeajuns. Se uită la Nate. Şi tu, intrând ca o furtună în şopron, aşa cum ai făcut-o? A fost uluitor.

El se uită la ea, părând stânjenit, dar când vorbi, tonul nu lăsa loc de discuţii.

- A fost necesar şi oricine ar fi făcut la fel.

- Nu sunt aşa de sigură de asta. Oricum, mulţumesc.

Privirea lui se îndreptă spre Olivia şi înapoi.

- Fă-te bine. Asta e suficient. Se îndepărtă de perete. Mă duc să văd dacă Nakos are nevoie de ajutor. Se uită spre Olivia. Să nu pleci din casă fără să spui cuiva.

Când uşa se închise în urma lui, Amy oftă şi îşi făcu vânt la faţă.

- La naiba. Întotdeauna e aşa de formidabil?

- Da, răspunseră într-un glas mătuşa Mae şi Olivia.

Olivia râse.

- Imaginează-ţi gena protectoare a lui Nakos şi înmulţeşte cu zece, apoi dă-i un antrenament militar.

- Ha. Sper să te alegi şi tu cu ceva acţiune. E sexy, Liv.

Mătuşa Mae ridică din sprâncene.

- Exact ce spuneam şi eu.

- Şi ăsta e momentul să plec. Olivia se ridică. Haide. Să mergem să despachetăm.

Odată ajunse sus, Amy se urcă în patul încăpător şi se ghemui pe pătura galbenă, în vreme ce Olivia împăturea haine şi le punea în sertare. Pentru multă vreme, singurul sunet fu al picioarelor Oliviei pe podeaua de lemn. Nu le stătea în obicei să fie tăcute.

- De câtă vreme durează abuzul, Amy?

- Acum a fost prima dată când m-a lovit, dacă asta întrebi. Amy îşi ridică mâna deasupra capului şi se încruntă,

apucându-se de coaste cu cealaltă mână. Poate că am fost o proastă că m-am măritat cu ticălosul ăla, dar nu sunt chiar complet idioată. L-aş fi părăsit.

Uşurată că nu-i scăpaseră semnele, Olivia se aşeză cu băgare de seamă lângă ea, urând să vadă cât de fragilă părea prietena ei. Amy fusese întotdeauna plină de viaţă şi îndrăzneală, aşa cum şi Olivia se străduia să fie.

- Ce s-a întâmplat?

- Le-am spus deja lui Rip şi Kyle.

- Spune-mi.

Amy oftă şi închise ochii.

- Am găsit notificarea de sechestru de la bancă. Niciodată nu a spus că lucrurile stăteau chiar aşa de rău. Voia să-mi vândă echipamentul şi am refuzat. Oricum, n-ar fi rezolvat mare lucru. Se uită în tavan. Până să-mi dau seama, s-a pus pe treabă. Mi-a luat laptopul şi l-a călcat cu maşina. Mi-a zdrobit lucrurile cu ciocanul. Când am strigat şi am încercat să-l opresc, şi-a revărsat nervii pe mine.

Îşi întoarse capul şi se uită în ochii Oliviei.

- Până la urmă a plecat. Eu am venit aici. Ştii restul.

Cu gâtul încleştat, Olivia se sili să nu plângă.

- Îmi pare aşa de rău.

Amy ridică din umeri ca şi cum nu mai conta.

- Chris o să fie dus mâine în Casper pentru sentinţă. A pledat vinovat. Rip mi-a spus azi, când mi-a luat declaraţia. Trebuie să găsesc un loc unde să-mi depozitez lucrurile, înainte ca banca să intre în posesia casei. Şi am nevoie de un avocat de divorţuri. Ce porcărie.

- Poţi să-ţi pui lucrurile la noi în pivniţă. Oricum n-o folosim decât să punem conserve toamna. Olivia o luă de mână pe Amy şi îşi împleti degetele cu ale ei. Cât despre restul, o să rezolvăm tot

Capitolul Zece

Nate îl mângâia pe Bones stând pe un fotoliu din living, pierzând timpul, până când Olivia şi Amy îi dovedeau că se duc la culcare. În fiecare seară de o săptămână încoace, mergeau la plimbare după cină şi el învăţase să stea prin preajmă, ori ele ar fi mers şi fără el. Poate că era paranoic, dar nu-i păsa. Până când inima înceta să-i bată când n-o vedea direct în faţa ochilor pe Olivia, va continua să fie paranoic.

Fetele intrară venind din bucătărie şi se aşezară pe canapea. Vânătăile lui Amy păliseră, ajungând la o nuanţă urâtă de galben şi verzui şi în fiecare zi se mişca ceva mai bine. Vederea ei nu-l mai făcea să vrea să omoare pe cineva, aşa că asta era tot. Iar Chris probabil că va sfârşi prin a face cincisprezece sau douăzeci de ani în închisoare în Casper. Aşa credea Nate.

Mae îi dădu Oliviei o cană de ceai şi se uită la Nate.

- Vrei ceva?

- Nu, mulţumesc. Ea întreba întotdeauna ca şi cum era treaba ei să-l servească. Nu voia asta, dar pentru ea părea că e un obicei. Voi rămâneţi în casă?

- Da, sunt prea obosită să mă mişc. Oricum, a început să plouă. Amy se uită pe fereastă şi se încruntă spre cutia de lângă şemineu. Ce-i asta?

- Ah. Mae se ridică. Aproape am uitat. Asta a venit pentru tine azi.

Se duse s-o ridice, dar Nate se ridică şi o dădu deoparte, luând-o el însuşi. La urma urmei, ştia ce e înăuntru şi nu era ceva uşor. Puse pachetul la picioarele lui Amy şi se aşeză din nou la locul lui, închipuindu-şi că ar fi ciudat dacă ar fi plecat tocmai acum.

- Pentru mine? De la cine? Cercetă eticheta, dar Nate se asigurase că nu exista o adresă de retur. E ciudat. Nu scrie.

Olivia o ajută să-l deschidă şi icnetul scos de Amy urmat de lacrimi de fericire făcu problemele săptămânii trecute să merite cumva.

- Nu înţeleg. Se uită în pachet. Ah, Doamne. Şi o nouă imprimantă. Olivia o scoase din cutie, văzând că e prea greu pentru Amy. Nu e vreo notă sau ceva. Amy îşi şterse lacrimile de pe obraji şi se uită la Olivia şi apoi la Mae.

- Părinţii tăi, poate? Sau Chris, încercând să-şi ceară iertare? Mae ridică din umeri.

Amy scutură din cap.

- Părinţii mei nu-şi pot permite aşa ceva şi niciodată n-au sprijinit pasiunea mea. Nici Chris. În afară de asta, el e în închisoare. Se uită la Olivia.

- Nu te uita la mine.

- Sau la mine. Mae zâmbi. Totuşi, a fost drăguţ din partea cui o fi fost.

- Nu pot accepta asta. Era aparatură în valoare de mii de dolari.

Mai precis, cinci mii de dolari. Merita fiecare bănuţ să vadă cum privirea abătută dispăruse de pe faţa lui Amy. Niciun nemernic n-avea dreptul să-i frângă visurile sau să-i umple corpul de vânătăi.

Sau să ajungă la trei metri de Olivia.

La naiba. Începuse iar. Nu era a lui, cu toate astea, pri-

mitivul om al cavernelor tot încerca să iasă la suprafață.

Nate se ridică.

- Mă duc să stau afară pentru un timp, dacă aveți nevoie de mine.

Cu Bones pe urmele lui, se duse spre balansoarul de la capătul verandei. Chiar dincolo de balustradă, ploaia cădea cu putere. Un front cald apăruse, păstrând temperatura cam pe la optsprezece grade şi umiditatea care te lipea de orice. Mirosul de iarbă udă şi noroi se amesteca cu florile ce înfloreau în grădina de la colț şi el trase adânc aer în piept ascultând răpăitul ploii.

După o vreme, luă găleata de tablă unde îşi pusese materialele, în timp ce câinele se făcu ghem la picioarele lui. Reuşise să găsească o bună întrebuințare scândurilor pe care el şi cu Nakos le scoseseră din garduri. În loc să fie bune de foc, pinul îi ținea ocupate mâinile şi mintea lui Nate, cioplind câte puțin noaptea, după ce Olivia mergea la culcare. Făcuse două mici figurine ale lui Bones, câteva potcoave şi un copac ce semăna cu plopul din curtea din față. Nu erau drăguțe, dar el găsea în asta o relaxare.

Tocmai cioplea forma crupei unui cal, când uşa cu plasă se trânti închizându-se şi Olivia apăru acolo, cu mâinile în şolduri şi lacrimi în ochii mânioşi.

Cu grijă, el puse lucrurile în găleată şi se ridică, inima zbătându-i-se în piept.

- Ce...

- Tu, mormăi ea şi se apropie. Tu i-ai cumpărat lucrurile alea.

La dracu'. Cum de...

Ea se aruncă asupra lui, îşi înfăşură picioarele în jurul mijlocului şi îl apucă de obraji.

El gemu, se dădu în spate şi se echilibră, apucând-o de fund ca să nu cadă. Şi, la dracu'. Asta nu se putea sfârşi cu bine.

- Olivia...

- Să nu-mi mai spui vreodată că nu eşti un tip bun. Înainte ca el să poată riposta sau s-o contrazică sau măcar să clipească, ea îşi apăsă buzele de ale lui.

Lumina se stinse. Adio, raţiune.

Spre deosebire de noaptea de acum o săptămână pe canapea, nu era niciun gest de tandreţe sau convingere. Îi consuma gura de parcă era înfometată. De el. Cu mâinile peste tot - pe cap, pe faţă, pe umeri - înclină capul şi gemu. Îi ciuguli buza inferioară şi îşi strecură limba înăuntru să se împletească cu a lui. Fierbinte, umedă, intensă.

- Sfinte Doamne, mormăi el şi se întoarse, căutând orbeşte ceva de care s-o sprijine. Palma lui întâlni stâlpul de piatră al verandei şi o împinse încet într-acolo, eliberându-şi cealaltă mână să exploreze.

Ea îşi sprijini şoldurile de erecţia lui şi el scoase un strigăt intens de surpriză în gura ei. Dar ea nu încetă. Desfăcându-se şi mai mult, ea transformă un interludiu pasional în ceva de-a dreptul pornografic, zgândărindu-i nervii şi făcându-i erecţia mai dură decât oţelul. Rotindu-şi limba, mângâind-o pe a lui, sugând-o.

Şi mâinile ei. *Ah*, mâinile ei. Felul în care îi mângâia creştetul capului era cea mai ciudată excitare. Sau strânsoarea fermă a gâtului lui ca şi cum îl revendica pentru ea şi îl provoca să se retragă.

El o luă de talia zveltă şi îşi băgă mâinile sub cămaşă, găsind pielea catifelată şi caldă. În vreme ce ea îi atacă gura, el continuă până când găsi satinul. Ar fi dat orice să ştie ce

culoare avea sutienul care-i acoperea sânii perfecți și voia să se uite la ei mai mult decât la orice hrană pentru supraviețuire. Se mulțumi să-și treacă degetele mari peste sfârcuri și gemu când se întăriră și mai mult.

Cerule, îl omorâse. Pielea ei caldă. Gura fierbinte. Trupul zvelt în comparație cu al lui. Era un om mort și dintr-odată, nu mai dădea doi bani pe asta.

Având nevoie de oxigen, își trase gura într-o parte și și-o lipi de gâtul ei. Ea gâfâi și se arcui, erecția lui devenind dureroasă în jeanși. Niciodată nu dorise mai mult durerea. Trupul ei mirosea ca o versiune mai dulce a ploii din spatele lor. Sugând, lingând, el înaintă pe gât până în cealaltă parte.

- Nu pot crede că ai făcut asta, șopti ea, apucându-l de umeri. Ai făcut-o atât de fericită.

El nu voia deloc să discute despre o altă femeie chiar acum, dar își înălță capul și se uită în ochii ei de albăstrea. Emoția pură îl făcu să se sufoce.

- Cum de ți-ai dat seama?

Degetele ei mari îi mângâiară buza inferioară și chiar și asta era năucitor.

- Aparatul foto și imprimanta erau exact aceeași marcă cu cele distruse. N-ar fi putut fi altcineva.

- Să nu-i spui. Să lași să fie un mister, da? El strânsese o sumă frumoasă de-a lungul anilor, neplătind chirie și alte utilități. Nu voia ca darului său să i se dea o mare importanță și ea făcea exact asta.

- Nu te înțeleg. Încruntată, ea se uită la el.

Faptul că ea se străduia să-l înțeleagă era ceva nou pentru el. Probabil că era chiar prima care se înhămase la treaba asta imposibilă.

- Nu merită frustrarea de a ghici.

Cu ochi îndureraţi, ea deschise gura ca şi cum voia să spună ceva, dar în schimb scutură din cap. Puse mâna pe creştetul capului său cu ochii urmând mâna. Încet, îşi duse degetele spre frunte, nas, obraz, gură şi se opri la bărbie. Făcu la fel cu cealaltă mână ca şi cum îi memora faţa şi inima lui se zbătu în piept.

Ea revenise la tandreţe şi el nu mai putea suporta.

Încercă de două ori să spună ceva şi când reuşi, vocea lui fu răguşită.

- Ce faci?

- Te ating. Îi atinse sprâncenele, buzele.

El nu putea respira. Pentru că era un om ce nu avusese parte de niciun gram de afecţiune, nu ştia ce naiba să facă cu a ei. Pieptul îl înţepa şi sângele îi vuia prin vene. Nu merita asta, n-o merita pe ea, dar nu se putea mişca. Ea era atât un elixir, cât şi o reînviere a mădularului, strânse frumuşel laolaltă. Conflictul era iritant.

Gâfâind, el se luptă cu respingerea şi atracţia din mintea lui.

- De ce, iubito?

Ea reîncepu aceleaşi mişcări ca şi cum aveau la dispoziţie toată noaptea şi intenţiona să facă doar asta.

- Pentru că nimeni n-a făcut asta vreodată şi-mi place. Câtă vreme el se luptă cu răspunsul, ea continuă ca şi cum nu-l dăduse gata. Nu-mi pasă ce spui. Meriţi.

Iisuse!

- Olivia...

- Nu vorbi. Îl înghionti în piept şi îşi lăsă picioarele jos pe verandă. Vino cu mine. Se îndreptă spre trepte şi el o strigă. Am spus să nu vorbeşti.

- Toarnă cu găleata.

Ea îndoi degetul şi coborî scările, apoi îl aşteptă. Pe loc, părul ei roşcat se făcu leoarcă şi cămaşa galbenă se mulă pe trupul ei mlădios. Jeanşii strâmţi, deja lipiţi de picioare, deveniră a doua piele.

Să-l ia naiba. Dorinţa era o creatură vie, agitată, acaparatoare. Mai mult de atât, în interiorul lui se dezvăluia o... pasiune mai profundă decât o lovitură fizică.

Nu conta ce făcuse sau nu făcuse. Ea continua să-l asalteze. Nu-l aştepta nimic altceva decât foc şi pucioasă şi el voia din toată fiinţa lui să simtă mai întâi ceva plăcut. Doar o dată.

- Ai încredere în mine, Nate. Vocea ei blândă şi melodioasă îi ajungea la urechi, dincolo de picăturile de ploaie.

Şi se petrecu cel mai ciudat lucru. Îşi dădu seama că are încredere în ea.

Intră în torentul ploii şi o urmă spre cealaltă parte a casei, lângă un pâlc de copaci. Ploaia se domoli, ajungând să fie doar o burniţă, pe când ea se strecura printre câţiva stejari, până când se opri sub unul cu o scară de frânghie. El privi în sus pe când ea se urca şi, printre ramuri, descoperi o căsuţă în copac.

Scuturând din cap, el urcă după ea. Nu era mai largă decât înălţimea lui şi n-avea alt acoperiş, dar frunzele şi ramurile de deasupra şi din jur creau un fel de adăpost. Mirosea slab a mucegai şi pin îmbătrânit, dar structura părea solidă.

- Ăsta era locul meu secret când eram mică. Nu pentru că nu ştia nimeni de el, ci pentru că veneam aici şi-mi spuneam secretele cu glas tare. Mă simţeam întotdeauna mai bine după aceea.

El o studie prin întuneric, ud până la piele şi îl cuprinse spaima.

- Unele secrete sunt prea urâte. Şi ea era atât de frumoasă, că durea.

- Nu-i nimic urât la tine. Înaintă direct spre el şi il apucă de tivul cămăşii. Scoate-o. Trase în sus de ţesătura udă, până când el n-avu de ales, decât să şi-o tragă peste cap sau să fie strangulat. Ateriză pleoscăind pe podea. Stai jos.

- Olivia, ce facem?

În pofida raţiunii, el făcu ce-i spuse ea şi aproape îşi înghiţi limba, când ea îi încălecă coapsele. Cu o mână pe umăr, ea îl împinse, încurajându-l să se întindă. Ea poate că avea cam şaizeci de kilograme, făcându-l să se întrebe cum de devenise partea dominantă dintre ei doi. Dar, pe de altă parte, dacă ea îi cerea să latre la lună, probabil că ar fi făcut-o.

Punându-şi sub cap braţul îndoit, el şuieră simţind scândurile reci pe spate. Ea se apleca peste el, şuviţele ei ude ca o cortină cuprinzându-l, şi lui i se opri cu totul respiraţia. Ploaia se oprise, dar, de pe bolta de frunze cădeau picături. Între asta şi întuneric, ea arăta ca o versiune sexy a unui spirit.

- M-ai învăţat ceva despre înlocuirea amintirilor când eram în şopron. O să mă revanşez. Îl sărută pe bărbie şi el închise ochii, încurcat şi fascinat. De ce ai lucrat pentru oameni care vindeau cocaină?

El deschise ochii.

- Olivia. Noi nu...

- Răspunde-mi şi o să te răsplătesc.

El îngheţă, ispitit.

- Cum o să mă răsplăteşti? De ce dracu' se gândea la asta?

Ea îi dărui un zâmbet viclean şi îşi răsfiră degetele pe pieptul lui. O căldură de neimaginat se răspândi din palmele ei şi el gemu.

- Să continui?

Focul îi linse pielea şi el mormăi un răspuns, vrând mai mult de la ea. O necesitate.

- N-am avut de ales. M-am alăturat unei bande numită Discipolii cu doi ani înainte, pentru protecţie. Partea de sud a oraşului Chicago nu era prietenoasă.

Şi, pur şi simplu, ea îşi lăsă în jos capul şi limba ei fierbinte se învârti în jurul sfârcului lui. El se înecă şi zvâcni spre gura ei. Îşi înfipse degetele mâinii libere în părul ei şi o trase spre el.

Noua senzaţie desfrânată îi prăji complet creierul şi orice intenţii bune ar fi avut. Nu fusese niciodată centrul unor prestaţii sexuale şi se cutremură de o dorinţă dezlănţuită. Cu partenerele anterioare, el fusese cel ce controla situaţia şi nu le lăsase să se... joace. Asta era... ea era...

La dracu'. Era pe moarte.

- Ţi-a plăcut să fii membru al bandei? De data asta, ea întrebă fără a-şi ridica faţa.

Cu pieptul trepidând, el se uită la frunzele de deasupra capului.

- La început, dar asta s-a schimbat repede. În fine, aparţineam unui grup, dar totul avea un preţ. Nu dispuneam de timpul meu şi ei mi-au furat cel din urmă crâmpei de umanitate pe care-l mai aveam. Bătăi cu cuţite şi războaie teritoriale. Femeile erau lucruri de posedat şi trimise să se prostitueze, ca să se supună. În mod constant, el se luptase să-şi păstreze faţa imobilă, când stomacul i se revolta, la bătăile de după...

Ea îi supse sfârcul şi îşi înfipse dinţii în jurul lui, mişcând limba. Sticlele sparte şi desenele de graffiti dispărură. Sângele şi teama şi ţipetele se topiră în nimic altceva decât gura dulce a Oliviei şi felul în care îi făcea inima să se zbată

pentru un alt motiv. Uitându-se în josul nasului spre ea, îi masă pielea capului s-o încurajeze, întrebându-se ce i se întâmplă.

Mişcându-se spre celălalt sfârc, ea se opri.

- Ce s-ar fi întâmplat dacă refuzai? Dacă plecai?

- Nu exista ieşire, odată ce intrai. M-ar fi omorât. În chinuri. Fusese martor la asta de multe ori. Tortură. Înjunghieri. Cioplirea simbolului lor în carne. Băieţi cerşind moartea...

Ea îşi plimbă mâinile pe coastele lui, în vreme ce-i lingea cercul plat a sfârcului, făcându-l să se întărească. Prin sistemul lui nervos treceau fulgere şi scurtcircuitară totul, în afară de ea. Tânjea. Doamne, cât tânjea. Ca ea să continue, să se oprească, să înceteze să-l facă să... simtă.

- Dar trăieşti. Ai evadat.

La dracu'. Era imposibil să se concentreze. Picături reci rămase de la ploaie le loveau pielea încinsă şi el se miră că nu ieşeau aburi.

- Odată ce am fost băgat în închisoarea de minori, am devenit inutil până la eliberare. Dar m-am înrolat şi nu am revenit niciodată.

Ea îl sărută în sus pe piept şi sub bărbie. Un simulacru de realitate apăru prin ceaţă. Înclinându-şi capul, el îşi împleti degetele ambelor mâini în părul ei şi o sili să-l privească.

- Am făcut lucruri groaznice, Olivia. Chestii pe care nu le pot şterge.

Privirea ei serioasă îl studie.

- Dacă ai putea să te întorci şi s-o iei de la capăt, te-ai alătura bandei?

- Nu.

- Şi regreţi ce ai făcut?

- Da. În fiece secundă a fiecărui minut al fiecărei zile.

Ea își trecu degetele peste fața lui, ca și cum ar fi șters trecutul.

- Erai doar un copil. Un copil speriat și neajutorat. Faptul că te simți vinovat, că te frământă chiar și acum, ar trebui să-ți spună ce e aici. Își apăsă capul pe inima lui. Oamenii buni fac lucruri rele pentru tot felul de motive. Teamă, disperare, dar asta nu te face o persoană groaznică.

El scutură capul, lipsit de putere în fața ei.

- Când mintea ți se duce spre trecut, gândește-te în schimb la asta. Ea îl sărută, blând și încet și cu un astfel de respect dureros, încât el trebui să închidă ochii. Și amintește-ți de asta. Se ridică și își puse mâinile pe pectoralii lui. Cu privirea într-a lui, își trecu degetele peste mușchii abdomenului. Dă-ți voie să te simți bine, Nate. Asta îmi faci tu mie.

Iisuse Christoase. Ea era... nu știa.

Scrâșnind din dinți, o scutură puțin.

- Ar trebui să fugi, iubito. Oriunde mă duc, durerea mă urmează.

Ea își puse amândouă mâinile pe podea lângă umerii lui și se aplecă peste el, blocând totul în afară de ea.

- Îmi spui iubito când ești frustrat, sau excitat sau speriat. Îți dai seama de asta? Se pare că nu.

El înlemni, încruntându-se. Nu. Habar n-avea că făcea asta. Numele de alint nu erau specialitatea lui. Dar, pe de altă parte, din toate cuvintele pe care l-ar fi putut folosi fără să-și dea seamă, iubito era mai mult un semnal pentru... posesie. O revendicare că ea era a lui ca și un alint că ea însemna ceva profund.

- Eu... Ce? Nu-i părea chiar rău și, deși drumul pe care-l parcurgea putea să se sfârșească doar prost, nu se putea

opri să n-o dorească. Dumnezeu ştia, încercase. Vrei să mă opresc? O să găsească un mod, cumva, să înfăptuiască asta.

- Nu. Ea se apleca şi îi vorbi peste buze. Îmi place.

El gemu şi, ţinând-o de ceafă, o trase complet spre el. Ea se deschise imediat pentru el, ca şi cum anticipa ce avea el nevoie şi nevrând nimic mai mult decât să-i ofere. El observase deja şi asta în cele câteva dăţi când mai fuseseră apropiaţi. Sărutul ei era reflectarea caracterului ei. Blând. Darnic. Atent. Deştept. Sexy. Sau, când ajungea la limita încordării, aprig.

Şi întotdeauna părea că-i spune ceva. Ca şi acum, când îl ţinea de bărbie şi îl necăjea uşor cu limba pe deasupra limbii lui, ea se comporta grijuliu. Am-grijă- de-tine împreună cu poţi-cădea-în- siguranţă. Era de ajuns să-l facă pe un om în toată firea să plângă.

Cu un murmur excitant ce-i creştea în gât, ea se retrase.

- De ce te razi pe cap?

El clipi surprins de brusca schimbare a subiectului şi se frecă pe maxilar.

- La închisoare, m-am bătut. Un copil m-a apucat de păr şi m-a bătut. De atunci mi l-am ras.

- Interesant. Credeam că o să spui ceva de genul că îţi ascunzi o chelie tipic masculină sau un început de chelie.

Acum o clipă îl adusese în pragul nebuniei şi în clipa următoare îl făcu să râdă.

- Nu. Sau, mă rog, poate că acum nu e cazul. N-am de unde să ştiu. Se uită la ea, întrebându-se dacă nu cumva nu-i plăcea înfăţişarea lui sau ceva. De ce?

Ea ridică din umeri.

- De curiozitate. Din nou fu cu mâinile pe capul lui. Mângâindu-l. E mişto.

- Mişto, repetă el nepricepând.

- Sexy, atractiv...

- Ştiu ce înseamnă mişto. Fir-ar să fie, dar rânjea. Era adorabilă. Doar că nu văd cum de tu crezi aşa. Nu pentru prima dată, se întrebă ce o atrăgea la el. Nu era un cowboy sau un american tipic şi ăsta era genul de bărbat cu care el şi-o închipuia.

- Păi, atunci, ce bine că văd eu asta.

El renunţă. Să înţeleagă femeile, în special pe aceasta, era ca şi cum ar încerca să înveţe fuziunea moleculară în vreme ce bea un whisky Jack Daniels. Fără sens.

Inspirând să-şi purifice mintea, îşi puse mâinile pe coapsele ei şi îşi frecă degetele mari de jeanşii ei uzi.

- Dacă am terminat cu şedinţa asta de tortură, ar trebui să ne întoarcem în casă, înainte să te îmbolnăveşti.

Ea îşi strânse buzele peste dinţi, luptându-se să nu zâmbească.

Da, bine. Las-o să-l provoace, pentru că o protejează. Dar era udă leoarcă şi temperatura scădea.

- Nu ştiu de ce să râd mai întâi - de comentariul despre tortură sau de cel frăţesc. Ochii ei de albăstrea se luminară amuzaţi şi potoliră ultima dintre nelinişti din pieptul lui.

Îi dădu o palmă puternică peste fund şi ea scânci.

- Hai acasă, Olivia, sau te iau pe sus.

Capitolul Unsprezece

Olivia se rezemă de uşa boxei din şopron pe care Nakos tocmai o închisese, şi oftă.

- E aiurea, dar aşa m-am săturat de ziua de azi... . Îşi frecă umărul care o durea şi visă la un duş fierbinte. Şi la cinci kile de ciocolată. Dacă mai punea şi un pahar de vin, ziua putea avea un final fericit.

Gary, veterinarul lor, fusese aici pentru vizita de şase luni la cai. Ea îl adora pe bărbat, dar ura controalele. Unii cai se speriau uşor, când venea vorba de consultaţii şi era o defilare fără sfârşit de înăuntru-afară şi tot aşa. Când lucrurile începură să întârzie în după-amiaza asta, ea abia avusese timp să alerge spre casă - la insistenţele lui Nakos - să ia un sandviş în loc de cina timpurie, pentru că sărise peste prânz.

- Te simţi bine? Nakos îşi puse mâinile pe şolduri şi se încruntă privind-o cercetător.

- Da. Doar o lovitură, cred. Firestorm s-a smucit, când Gary i-a făcut injecţia. M-a lovit puţin în mână. Cu toate ca era un cal de rasă, Firerstorm putea fi un copil mare.

Dar, pe de altă parte, era mascul.

Nakos dădu din cap.

- Atunci, hai să te duc acasă. Poţi să iei ceva pentru dureri şi să faci o baie.

- Bun plan. Dacă ajungea până acolo. Claia de fân din colţ arăta perfect.

Închiseră şi o luară pe potecă în lumina amurgului, ocolind o grămadă de şindrilă de la al treilea şopron. Nate

fusese însărcinat să decoperteze acoperişul şi să pună alte şindrile, ceva pentru care ea intenţionase să angajeze pe cineva. Când el aflase, insistase că poate face treaba pentru ea.

- A făcut mult, nu-i aşa? Ea încuviinţă dând din cap şi inspiră adânc aerul umed, în timp ce mergeau. Venise în sfârşit primăvara şi era recunoscătoare. Iernile erau lungi prin părţile astea.

Nakos mormăi.

- E eficient. Trebuie să recunosc.

Ea îl studie cu coada ochiului.

- Mi se pare că voi, băieţi, vă împăcaţi mai bine. N-am mai auzit ameninţări cu moartea de cel puţin o săptămână.

El se opri şi se uită la ea, coada scurtă de cal mişcându-se în adierea vântului pe sub pălăria de cowboy.

- Oricine se pune în bătaia focului, în vreme ce un nemernic îţi ameninţă viaţa, e om de caracter, după părerea mea.

- N-a fost singurul care a sărit în apărarea noastră. Ţi-am mulţumit oare?

Un colţ al gurii lui tresări.

- Doar de opt ori. Şi a fost o reacţie din reflex. Aş face-o din nou.

- Ştiu. Şi de asta el era unul dintre cei mai buni oameni pe care avusese plăcerea de a-i avea în viaţa ei. Oftă, gâtuind-o duioşia. O să te îmbrăţişez şi tu o să mă laşi.

Drept răspuns, el deschise braţele şi ea fu cuprinsă în braţe. Îşi apăsă obrazul de pieptul lui şi închise ochii o clipă, pe când el o îmbrăţişă.

- Te iubesc. Ea inhală mirosul de fân şi soare. Nakos fusese întotdeauna acolo pentru ea şi era habar n-avea cum s-ar fi descurcat fără el. Nu spun asta destul de des.

- La fel şi eu, roşcăţel. O trase de coadă, ceva ce obişnuia să facă pe vremea copilariei lor.

- Îmi pare rău pentru ce am zis acum câteva săptămâni. O rodea în stomac şi venise vremea să-şi înfrunte greşeala.

- Înţeleg, dar, ascultă-mă. O depărtă de el şi o ţinu de umeri. Aş fi profitat de oferta ta sau aş fi făcut eu una cu ani în urmă, dacă aş fi ştiut că asta vrei. Dar, nu e cazul şi suntem în regulă. O să fim întotdeauna în regulă aşa cum suntem. Am ştiut de multă vreme că nu sunt bărbatul potrivit pentru tine.

- Asta pare a fi o mantră. Se bosumflă.

- Lasă-mă să ghicesc. Un oarecare fost soldat, un tip călărind o Harley, încearcă să-şi ţină în frâu atracţia?

Ea râse.

- Da. Şi ştia şi de ce. Sau, mă rog, avea o bănuială. Nu ştia cum să-i spună lui Nate că nu-i păsa de trecutul lui, decât să-l piseze încet până când el o auzea. Te deranjează? El şi cu mine, adică.

- N-ar trebui să conteze ce cred eu. Dar, nu, nu mă deranjează. Îi dărui un zâmbet meditativ. Ştii de ce? Pentru că, dacă simţi pentru el măcar jumătate din ceea ce ochii lui spun că simte pentru tine, atunci *el* e omul cu care ar trebui să fii.

Păi, la naiba.

- Când ai devenit tu aşa de înţelept? Doar că nu era sigură de sentimentele lui Nate. Păreau mai mult a fi dorinţă, în ce-l privea. Dacă era ceva mai mult, era îngropat sub o mulţime de alte sentimente pe care refuza să le recunoască.

- Eu am fost întotdeauna mai deştept decât tine.

Râzând din nou, ea îl însoţi pe Nakos până acasă. Trecând pe lângă toţi şi făcându-le obosită cu mâna, se duse spre apartamentul ei, luă două pastile de Ibuprofen şi se afundă în cada plină cu apă fierbinte. Până când ieşise, Mae şi Amy se

retrăseseră în camerele lor, aşa că Olivia îl zări pe Nate pe verandă.

Deschise uşor uşa şi ieşi parţial, proptind de umăr cadrul cu plasă. Nate stătea în balansoarul din colţ cu Bones la picioare şi se uita la ranch-ul întunecat cu o linişte zugrăvită pe faţă, pe care ea n-o văzuse prea des. Degetul mare bătea coapsa acoperită de jeanşi, lăsându-şi capul pe spate, şi ea zăbovi acolo, privindu-l.

Mai mult decât orice, ea spera că el ajunsese la un fel de pace, pe care trecutul lui nu i-o permisese. Adunase fragmente disparate din trecutul lui şi ce aflase îi provocase dureri în inimă. Şi amintirile care evident îl consumau. Pentru un bărbat care arăta atât de puternic şi chipeş, cu siguranţă că nu părea a avea o părere prea bună despre el însuşi.

Privirea ei rătăci peste tatuajele ce-i acopereau braţele, spre bicepşii umflaţi până când dispăreau sub tricou. Îl urmărea din priviri contururile dure ale abdomenului şi pectoralilor prin tricoul mulat, amintindu-şi cum simţea pielea lui fierbinte sub palmele ei. Felul în care el reacţionase o făcuse să se excite şi să-l dorească chiar şi acum. Fusese atât de receptiv.

Barba de o zi îi umbrea faţa şi ea zâmbi la vederea buzelor lui pline. Buzele alea rostiseră cuvinte incredibile. Câteodată, o amintire uimitoare, adesea un comentariu sec sau isteţ şi arareori ceva atât de masculin şi sexy, încât trebuise să-şi încleşteze coapsele. Remarcile astea fuseseră rare, dar, când el îşi lăsa dorinţa să apară la suprafaţă, ea era complet pierdută. A lui.

Nimeni nu-i vorbise aşa până atunci, cu o dorinţă guturală şi poruncitoare.

Pentru că se părea că-i place liniştea, dădu să intre, dar

el întoarse capul şi o observă. Prinsă de privirea lui, Olivia înlemni în uşă, surprinsă de lipsa de stăpânire din ochii lui. Îşi permisese sclipiri de sinceritate, când ea putea ghici ce gândea, dar acestea fuseseră atipice. Nu ca acum.

Fără reţineri. Fără apărare. Doar... el. Şi multele lui contradicţii.

Dorinţă şi ură. Afecţiune şi căinţă. Optimism şi disperare.

Nu era prima dată când părea că tânjeşte. Aproape căutând. Pe ea, poate, sau ceva la un nivel mai profund, neavând încredere în el însuşi să meargă acolo. Inima ei bătea superficial în piept, pentru că nu voia nimic mai mult, decât ca el să întindă mâna şi să ia. Putea să îi smulgă atâtea răspunsuri, adesea fără a încerca, dar puterile ei erau limitate, dacă el nu credea că merită ceva bun.

Şi ar putea să le fie atât, dar atât de bine împreună.

- N-o să te deranjez. Îi dărui un zâmbet şi făcu semn de noapte bună.

- Nu mă deranjezi şi... ce-i cu braţul tău?

Ea nu-şi dăduse seama că-şi frecţiona neatentă braţul.

- O întindere musculară.

Nate se opri, uitându-se ca şi cum se gândea cum să reacţioneze.

- Vino încoace. Se apleacă şi îl mângâie pe Bones pe cap. Fii atent, băiete.

După ce câinele se ridică şi se duse în partea cealaltă a scaunului, Nate arătă locul dintre picioarele lui, pe jos. şi se uită la ea.

Lăsând uşa cu plasă să se închidă în urma ei, se duse spre el. Privirea lui o măsură de la tricou la şort, cu maxilarul încordat. Părea că are o reacţie gen dragoste/ură faţă de pija-

maua ei de fiecare dată când o purta. La semnul lui, ea se aşeză pe jos în faţa scaunului lui, cu spatele la el şi flancată de două coapse solide. În minte trase o palmă sentimentului de fericire din piept, pentru că de data asta, el iniţiase contactul.

Două mâini mari şi calde se puseră pe umerii ei şi ea inspiră adânc. Degetele lui mari se înfipseră în muşchii gâtului, croindu-şi drum în jos spre umeri şi din nou sus, în mişcări circulare.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

- Ah, Doamne. Nu te opri.

Un chicotit uşor şi el îşi strecură mâinile sub bretelele tricoului, continuând s-o maseze. Doamne, mâinile lui erau uluitoare! Aspre, uşor bătătorite şi uriaşe. Nu era nimic sexual în atingerea lui, dar pielea ei se încălzi şi nervii îi vibrau chiar când muşchii i se relaxară. Tensiunea şi încordarea de peste zi o părăsiră în fix cinci secunde.

Ea gemu şi el se opri.

- Prea tare?

- Doamne, nu. Continuă. În curând, intru în comă.

Încă un chicotit încet şi el continuă cu masajul.

- N-am mai făcut asta până acum. Să-mi spui dacă te doare.

Simţi un junghi în abdomen. Nu numai că făcuse primul pas şi o rugase să stea cu el, dar ieşise din ceea ce era de obicei zona lui de confort, încercând s-o facă să se simtă mai bine. Felul lui dulce şi stângaci de a avea grijă de ea. Se întrebă dacă el îşi dădea seama de cât caracter dădea dovadă cu acest simplu gest.

Închizând ochii, îşi odihni obrazul de genunchiul lui, permiţându-i să ajungă mai bine la partea care o durea. Miro-

sea bine. Denim, iarbă şi săpun. Avea acest fel al lui de a o împresura, ori prin dimensiunea lui, ori prin miros sau prezență. Ea fusese crescută în spații vaste şi cu mult loc de manevră, aşa că se miră că găsindu-se în preajma lui nu se sufoca.

- Doar nu ai adormit, aşa-i?

- S-ar putea. Ea murmură, pe când el îi masa partea superioară a brațului şi apoi din nou spre umăr. Eşti absolut grozav la asta. Bones îşi puse capul în poala ei. Cineva e gelos pentru că îmi dai atenție. Rânjind, ea scărpină câinele în dosul urechilor.

Nate gemu.

- Unde merg eu, vine şi el. Ciudat cum mă urmăreşte peste tot.

- Nu-i ciudat. Te place. Oftă şi inspiră aerul umed. Bătea un vânt uşor şi în câteva ore temperatura probabil că urma să scadă. Dar în acel moment, era o noapte perfectă. Dormi mai bine, de când el poate intra şi ieşi din camera ta?

- De fapt, da. Tonul jos al vocii lui o făcu să se înfioare. Aşa de delicios. Ți-e frig?

- Nu. Vocea ta e sexy.

- Vocea mea e... El înlemni pentru o secundă ca şi cum prelucra cele auzite. Ce?

- M-ai auzit. Sexy. Continuă cu ce voiai să zici.

- Am uitat despre ce vorbeam. Confuzia, amuzamentul şi şocul din tonul lui o făcură să râdă.

- Câinele din camera ta, îi dădu ea un indiciu.

- Da. M-a surprins de mai multe ori pe punctul de a avea un coşmar şi am putut să adorm imediat la loc.

Doamne, ce fericită era să audă asta.

- Repetă după mine. Ai avut dreptate, Olivia. De aici înainte, o să te ascult în legătură cu tot.

Blând, el îi cuprinse bărbia şi îi înclină capul pe spate, până când se uită la el invers. Cu faţa aproape de a ei, ochii lui negri şi serioşi se plimbară peste faţa ei, ca o mângâiere, şi degetele lui mari îi atinseră obrajii.

După o examinare atentă, el oftă.

- Eşti absolut adorabilă câteodată. E înnebunitor.

Ea rânji.

Nate gemu şi o sărută între ochi, apoi îşi atinse nasul de al ei.

- Ai avut dreptate, iubito. O să ascult de tine - în limite rezonabile - de acum încolo. E bine?

- Defineşte rezonabil.

Un rânjet îi apăru pe faţă aşa de repede, încât ea se îndoi că el îşi dăduse seama că o face. La naiba. Îi schimba întreaga înfăţişare, îi umplea ochii de pete aurii şi îi dădu fiori în tot corpul. Complet. Trăsăturile lui aspre dispărură, transformând mohoreala şi bombăneala în farmec şi accesibilitate.

- Am avut dreptate, şopti ea. Zâmbetul tău mă face să-mi pierd chiloţeii.

El tresări şi se încruntă.

- Nuu. Iar începe. Ridică din umeri, simţind pierderea până în vârful degetelor de la picioare. Până la urmă, o să spun din nou asta.

El scutură din cap.

- Ce dracu' să mă fac cu tine?

- Orice vrei tu. Văzând că el îşi îngustează ochii şi îşi umflă nările, ea zâmbi. Părea că o anume pavăză a unui anume bărbat poate fi penetrată. Ah, ai vrut să spui asta retoric. Greşeala mea.

El mormăi, închise ochii şi îi dădu drumul.

- Du-te la culcare, Olivia.

Mulțumită că l-a mai atins un pic, se ridică în picioare și se întinse. Durerea din umeri dispăruse aproape de tot.

- Îți place genul?

- Ce?

- Științifico-fantastic. Genul ăsta? Să-l necăjească devenise ocupația ei favorită. Gesticula între ei. Rezistența e zadarnică[9].

- Iisuse. Își ciupi rădăcina nasului. Și mai dă și citate din Star Trek. Ce mai urmează?

Ea se întoarse să plece, când văzu ceva cu coada ochiului.

- Ce-i aia?

El se uită la găleata de tablă și înapoi la ea.

- Ceva să-mi deconecteze creierul înainte să mă duc la culcare.

Ei bine, acum era curioasă. Îngenunchind, trase găleata și se uită înăuntru. Acolo erau câteva unelte ce arătau ca niște dalte extravagante de spart gheața, împreună cu două chestii asemănătoare cu niște cuțite. Scoase o pungă de congelator și se opri.

Figurine. Interesant.

Deschizând punga, ea zâmbi scoțând o replică cioplită a lui Bones, nu mai mare decât degetul ei mare.

- Tu ai făcut astea?

El dădu din cap, mișcându-și degetele pe coapsă.

- Sunt bune. Mai era înăuntru încă una cu câinele ei, un cal, un copac și câteva potcoave. Își aminti de cutia cioplită de el ce avea lucrurile lui Justin și se uită la el. Ăsta e un talent, Nate.

9 Frază celebră din serialul TV Star Trek Generația Următoare rostită de Borg, un organism cibernetic legat la nivel mental colectiv (n.tr.)

- Nu prea. Cum am spus, cioplind, mi se relaxează mintea.

Olivia îşi înclină capul.

- Şi Amy spunea asta despre fotografiile ei. Că doar se prosteşte. Greşeşte, la fel cum o faci şi tu.

El îi oferi un răspuns din priviri şi ea avu impresia că îşi controla cu grijă respiraţia, ca să nu reacţioneze. De ce? Nimeni nu văzuse că el avea chiar un mare talent la asta? Nu-l lăudase nimeni? Nu băgase de loc de seamă?

Tristă dintr-odată, ea se uită la Bones.

- Uite, eşti tu. Arătă figurina câinelui şi rânji când el lătră. Lui Bones îi place.

- Ăsta îşi linge fundul şi amişună pe acolo. Scuză-mi lipsa de entuziasm.

Ea dădu ochii peste cap.

- Pot să iau eu figurina?

- Poţi să le iei pe toate, dacă chiar le vrei.

- Da, vreau. Ridicându-se, puse obiectele înapoi, ca să le ia mai târziu şi puse găleata deoparte. Cu mâinile pe braţele scaunului lui Nate, ea se dădu aproape. O să te sărut de noapte bună.

El clipi leneş.

- Ce? Nu mă contrazici?

- Am încetat să mă lupt cu tine. N-are rost. Mă învârt doar în cerc. Înghiţi. Încă sunt valabile motivele pentru care n-ar trebui s-o facem, Olivia. Punct.

Lupta lui era în declin. Putea spune după arcuirea buzelor şi lipsa încordării din înfăţişare. Pătrundea până la el. Bine. Îl interesase fata aceasta încă din prima zi. Dar el nu ajunsese încă în punctul în care să fie pregătit să ia ce dorea. Până atunci, o să continue în ritmul acesta.

- Vrei să spui că te fac să ameţeşti? Îşi atinse buzele de ale lui şi el o privi cu ochii întredeschişi. În cele câteva rânduri când se sărutaseră, Nate ţinuse ochii deschişi. Pentru câteva secunde, oricum. Ea se întrebă de ce.

Degetele lui Nate se încleştară de braţele scaunului şi i se albiră încheieturile.

- Dacă prin ameţit vrei să zici frustrat ca dracu', atunci da.

Olivia zâmbi pe gura lui şi se urcă în lateral în poala sa, făcându-l să tragă iute aer în piept. Ţinându-l de bărbie, îi apasă şi mai tare buzele.

El se încruntă şi închise ochii. Gura i se lărgi, desfăcându-i buzele ca să poată pătrunde înăuntru şi ea gemu la prima atingere superficială a limbii lui. Ca şi cum se stăpânea, el rămase ţeapăn, vrând să-i afle reacţia doar cu un sărut.

Inspiră repede şi se dădu înapoi să se uite la ea. Căutându-i privirea, arzând într-a ei, el se cutremură de ceva căreia ea îi putea spune doar energie neîngrădită. Dintr-odată, de parcă hotărârea fusese luată pentru el, braţul lui o cuprinse s-o ţină lângă el, în vreme ce celălalt îi alunecă pe spate până în păr.

Apoi, îşi înclină capul şi acoperi distanţa, devorând-o cu atingeri ale limbii. Degetele o apucară de păr şi geamătul se transmise din pieptul lui în al ei, ca şi cum controlul lui atârna de un fir subţire. Sărutul lui deveni furios, aspru şi excitarea ei mistuitoare. Fiecare celulă se trezise - o parte a ei ce fusese adormită, neştiutoare că o astfel de excitare putea exista.

El luă, şi luă, şi tot luă de la ea, tot ce-i rămăsese, părând că-i dădea la schimb înapoi fragmente din el însuşi. Ca şi cum o pedepsea, el îi deschise şi mai mult gura, se adânci

în ea şi dorinţa o cuprinse şi mai tare. Din el radia o putere brută, dar nu se dezlănţuia. Doar încerca, până când...

Gâfâind, el îşi lipi fruntea de a ei cu ochii strâns închişi.

- Îmi pare rău. Respiraţia lui sacadată îi atingea faţa şi el scutură din cap. Iisuse, îmi pare rău.

- Pentru ce?

Şi de ce? Orice ar fi fost, el trebuia să repete.

- Ăsta n-a fost un sărut de noapte bună. N-a fost nici măcar uman.

Ea îşi îngropă faţa scobitura gâtului său şi închise ochii. Era mai multă pasiune decât cunoscuse ea vreodată şi el voia să-şi ceară iertare?

- Mie îmi pare rău doar pentru că te-ai oprit.

- La naiba, Olivia. Dar înjurătura era doar o mormăială cu jumătate de gură. Nu fac asta prea des.

Ea îşi înălţă capul, încurcată.

- Ce să faci?

- Nu obişnuiesc să am momente intime. Să fac dragoste, sex, preludiu? Absolut deloc. Inclusiv sărutatul. El se încruntă cu acea privire în ochi, spunându-i că ar fi vrut să nu aducă vorba despre subiectul ăsta. Iartă-mi termenul, dar eu mă regulez. Asta-i tot.

Ea începu să înţeleagă. Bănuise deja după prima dată când se sărutaseră, dar, auzind de la el era... ca şi cum se trezise la realitate.

- Îţi place când suntem împreună?

- Aproape că te-am înghiţit cu totul şi tu mă întrebi asta?

Ea îi dărui un zâmbet încurajator.

- Repet, îmi pare rău doar pentru că te-ai oprit. Hai să facem o învoială. Dacă forţezi prea tare, o să-ţi spun. Dacă ai

nevoie de timp cu un aspect legat de faptul că noi doi suntem împreună, o să faci la fel.

- E greșit, tu și cu mine. Nu-mi pasă cât de bine mă simt. Strânse mai tare brațul ca s-o tragă mai aproape de el și, după un moment, începu să legene balansoarul, iar ea își puse capul pe umărul lui. Credeam că te duci să te culci.

Legănatul domol al balansoarului, împreună cu trupul lui cald ce o ținea în brațe o făcură să amețească și să se îndrepte spre tărâmul viselor.

- Lucrez la asta. Căscă.

- Etica ta trebuie îmbunătățită.

Ea zâmbi pe pielea lui și îngână ceva. Era tot ce putea face, ținând cont de tot ce se întâmplase.

Nate o sărută pe tâmplă. Oftă din inimă și își dădu capul pe spate.

Cu degetul mare mângâind-o pe braț și trecându-și ușor degetele celeilalte mâini prin părul ei, ea cedă întunecimii dulci ce o trăgea sub ea și siguranței pe care el o inspira.

Și a doua zi dimineață, se trezi în patul ei, cu figurina lui Bones pe noptieră.

Capitolul Doisprezece

Temperatura abia dacă ajunsese azi la ceva peste şapte grade şi, cu întunericul care se lăsa cu o oră mai devreme, era de aşteptat să mai scadă. Vântul deveni mai rece şi aduse cu el mirosul de zăpadă. Nate crescuse în Midwest unde tot ce avea de făcut era să clipească şi vremea se schimba, dar Wyoming era la un cu totul alt nivel de instabilitate.

Cu toate cele trei şopronuri fără şindrilă şi unul dintre ele cu acoperişul complet refăcut, el coborî de pe scară, terminându-şi treaba. Mâine ar trebui să-şi fi terminat mare parte din sarcină. Mai putea să lucreze încă treizeci de minute, dar braţele i se înmuiaseră şi Oliviei nu-i plăcea ca el să lucreze singur atât de târziu. În afară de asta, nu-i păsa de cearta care mocnea între Olivia şi Nakos pe păşunea îngrădită.

Ajungând cu picioarele pe pământ, se şterse de transpiraţie pe frunte şi se îndreptă spre Olivia, tocmai când ea încăleca.

- Care-i treaba?

- Mă duc până la trecătoarea Dead Man să duc lui Kyle şi George un sul de sârmă ghimpată.

Faţa lui Nakos se crispă.

- Ştii că nu pot merge cu tine şi o să se întunece în mai puţin de o oră. Îţi ia treizeci de minute doar să ajungi până acolo.

Ochii de albăstrea ai Oliviei deveniră extrem de tăioşi.

- Îţi baţi capul degeaba, Nakos. Termină odată.

Nate ridică mâna împăciuitor.

- De ce nu poţi tu să mergi cu ea?

- Cineva trebuie să păzească pe aici şi să stea lângă staţie, în caz că apare ceva, în plus, trebuie închişi caii când se întorc seara. Nakos se uită la Olivia. Am stabilit sistemul de funcţionare a echipei pentru un motiv şi avem şi măsuri de siguranţă. Sunt regulile tale, pe care le aplic conştiincios, iar tu încalci le încalci.

Nate se scărpină pe falcă.

- Pot eu să merg cu ea.

- Nu. Tu ai muncit toată ziua. E doar o treabă de dus ceva repede. Sunt în regulă. Olivia îşi întoarse calul şi se uită peste umăr. Am echipamentul şi un pistol. Se aplecă în faţă şi dădu pinteni calului, luând-o din loc într-un ritm rapid.

- Oricum, naiba s-o ia. Nakos fluieră câinele şi când apăru Bones îi indică drumul. Du-te după Olivia, băiete. Pleacă.

Când atât câinele cât şi femeia dispărură după o culme, Nate se uită la Nakos.

- N-am văzut-o niciodată atât de furioasă. Era pasionant. Tot focul ăla mocnind în interior, potrivindu-se cu părul ei.

- Devine aşa doar când îi spui că nu poate face ceva.

Cam aşa era.

- Vrei să mă duc după ea? Pot să plec cu un ATV.

Nakos oftă.

- Tentant, dar nu. O să reproşeze lipsa de încredere şi are dreptate. Se va întoarce împreună cu băieţii.

Studiind expresia tensionată a lui Nakos, instinctul lui Nate începu să se agite îngrijorat.

- Dar încă îţi faci griji.

- Acolo se poate întâmpla orice. De asta avem măsuri de precauţie. Cu cât se apropie întunericul, cu atât e mai posibil să apară urşii. În special la trecătoarea Dead Man. Şi e doar unul dintre scenarii.

Păi, la dracu'.

- Nu putea aştepta cu sârma aia ghimpată?

Nakos îşi scoase pălăria de cowboy, se scărpină pe creştetul capului şi şi-o puse la loc.

- Da, dar n-ar trebui. Kyle a spus că lângă pârâu lipseşte o întreagă porţiune. Ţine sălbăticiunile afară şi oile înăuntru. Am putea pierde câteva, dacă se rătăcesc atât de departe spre sud est.

Neplăcându-i neliniştea bruscă pe care o simţea în piept, Nate se uită spre şopron, apoi spre direcţia unde dispăruse Olivia.

- Cred că e timpul să mă înveţi cum să adăpostesc caii şi să umblu cu staţia.

- Da. Nakos îşi privi picioarele şi închise pentru o clipă ochii.

- Acum nu e momentul oportun, dar vino după mine. O să-ţi explic pe scurt cum să începi.

Chiar în uşa şopronului principal era un perete de plută şi table magnetice. Deasupra unui rând de blocnotesuri, era prinsă o hartă uriaşă a întregului ranch. Nate o mai văzuse şi înainte, dar nu-i dăduse mare atenţie.

- Ranch-ul e împărţit în patru secţii bazate pe direcţii, dar fiecare are câteva subsecţii. Nakos arătă spre un punct în sud est. Aici se duce Olivia. Trecu cu degetul pe o linie albastră şerpuită, marcată drept Devil's Creek. Malul e abrupt acolo şi, din cauza apropierii munţilor, are destule animale sălbatice.

Nakos arătă cu bărbia spre tabla magnetică.

- Avem zece oameni angajaţi cu normă întreagă, împărţiţi în cinci echipe. Sarcinile lor sunt afişate zilnic pe hartă. Ei transmit cel puţin de două ori pe schimb, câteodată mai des, dacă se anunţă vreo problemă. Nimeni nu călăreşte singur şi se întorc cu treizeci de minute înainte de lăsarea întunericului, în afară doar dacă se întâmplă ceva serios. Semnalul e prost aici. Fiecare echipă are o puşcă, un telefon prin satelit, o trusă de prim ajutor şi o staţie. Poţi găsi întotdeauna cine, unde şi ce chiar aici.

Erau organizaţi, asta-i clar. Fiecare număr de telefon era afişat, numele oamenilor, locul unde erau şi ce sarcină aveau. Şi Nate trebuia să recunoasă faptul că aveau instrucţiuni de siguranţă precise. Era limpede că atât Olivia cât şi Nakos aveau grijă de oamenii care lucrau pentru ei.

- Câteodată, Oliviei sau oamenilor le place să călărească singuri în timpul liber. Trebuie să anunţe când pleacă şi când vin, aşa încât cineva să ştie unde se află. Ăsta e drumul pe care-l considerăm sigur. Arătă spre o zonă vastă la sud de casă. Telefonul de acasă şi radioul sunt asupra mea sau oricine rămâne aici. Oricine are vreo problemă se anunţă aici, aşa încât eu să pot distribui sarcinile după caz. Îi arătă lui Nate un mic birou unde erau păstrate fişele împreună cu contactele de urgenţă. Avem nevoie de o fişă pentru tine. N-aş şti pe cine să chem, dacă se întâmplă ceva.

- N-am familie. Sau prieteni, dar luă un formular de angajare în alb de pe biroul mic şi îl completă repede cu ocupaţiile anterioare, educaţie şi căsuţele cu calificări, trecându-l pe Jim drept contactul său. Nate vorbea cu fostul lui ofiţer de supraveghere din an în Paşte, doar să mai afle ce-i nou, dar omul fusese bun cu el de-a lungul anilor. Probabil că ar trebui

anunţat, dacă lui Nate i s-ar întâmpla ceva. Uite aici.

Narkos se încruntă văzând informaţiile limitate, dar nu spuse nimic.

Douăzeci de minute mai târziu, echipele începură să se întoarcă. Se părea că făceau din asta o ştiinţă. Un om depozita echipamentul, în vreme ce celălalt avea grijă de cai sau parca ATV-urile. Nakos inspectă potcoavele, să vadă dacă erau vătămări, apoi adăposti caii şi îi hrăni. Odată ce termină, bifă oamenii pe tablă.

De fiecare dată când Nakos se uita la uşa şopronului, stomacul lui Nate se încleşta. Ei doi poate că începuseră pe picior greşit, dar supraveghetorul îşi ştia meseria şi evident ţinea foarte mult la Olivia. Dacă era îngrijorat, şi Nate ar trebui să fie la fel.

Kyle şi George ajunseră, Kyle pe cal şi George pe ATV. Amândoi se dădură jos şi începură să descarce, dar Olivia nu îi urmase.

Nakos se uită la cei doi.

- Unde e Olivia?

Kyle se opri cu o şa în mâini.

- Nu e cu tine? Când n-a apărut la vremea plecării, miam închipuit că ai amânat cu gardurile până mâine.

Nakos avea o privire ucigaşă.

- Şi nu ţi-a dat prin cap să verifici cu mine mai întâi? Vocea lui răsună pe podelele de lemn. Scoase o staţie de la brâu. Olivia, raportează.

Faţa durdulie a lui George păli.

- N-a spus deloc să aşteptăm, când a răspuns la staţie.

Frecându-se pe gât, Kyle oftă.

- Lasă ATV-ul, în caz că avem nevoie de el. Du-te şi mănâncă de seară. Eu o să rămân cu ei.

Bărbatul masiv plecă şi ochii mari ai lui Kyle se întâlniră cu cei ai lui Nate.

- Mă gândeam că n-ar fi lăsat-o să călărească atât de departe şi pe timp de noapte. Pe niciunul din noi, la drept vorbind. Totuşi, ea e în regulă. Sunt sigur că ea...

- Raportează acum, roşcăţel! Nakos urmărea uşa şopronului, pe când stomacul lui Nate se revoltă.

În cele din urmă, staţia pârâi şi se auzi vocea Oliviei.

- Sunt bine. Am terminat de montat partea lipsă a gardului. N-a fost atât de rău, pe cât credeam. Pun şaua într-o clipă şi mă întorc.

Umerii lui Nakos căzură, lăsând să-i scape un oftat puternic. Respiraţia făcu aburi în temperatura care scădea la lăsarea întunericului.

- Să faci bine să te anunţi la fiecare cinci minute. Mă auzi?

Kyle puse din nou şaua pe calul murg pe care-l călărise.

- Îl ţin pregătit, în orice caz. Mângâie crupa calului. Toamna trecută, Rico şi cu mine am mers la Blind's Man Bluff. Ne-am despărţit ca să câştigăm timp şi el s-a rănit. Şi-a dislocat un umăr. Din fericire, nu eram departe de el, dar Nakos şi-a ieşit din minţi. Accidentele se pot întâmpla cu uşurinţă, ştii?

Cu inima bătând cu putere, Nate dădu din cap. În vene îi curgea apă rece ca gheaţa, pe când pielea i se făcu de găină. Ar fi trebuit s-o urmeze, indiferent de ce spusese ea. Mii de scenarii de gen „şi dacă" i se învârteau prin minte şi stomacul i se revoltă de la sandvişul mâncat la prânz.

- O s-o omor. Nakos mormăi şi îşi duse microfonul la gură. Olivia? Când ea nu răspunse, Nakos se uită la Nate şi scutură din cap. E furioasă şi n-o să mă asculte.

Kyle își încrucișă la piept brațele slăbănoage, arătând leit cu sora lui, Amy, când încerca să-și ia o alură curajoasă.

- Îmi pare rău, omule. N-am știut că vine la noi. Dar, o să fie în regulă. A spus că se întoarce acasă.

Trecură douăzeci de minute, apoi treizeci și fiecare clipă trecută făcea ca pulsul lui Nate să se accelereze, ajungând periculos de aproape de un atac cerebral. Așteptau în fața șopronului cu un cal pregătit și un ATV în preajmă. Nu putea decât să spere că erau paranoici. Dar, dacă ea era la doar treizeci de minute distanță călare, ar fi trebuit să ajungă până acum. În vreme ce el rămase locului, cu mâinile încleștate de agitație și privirea ațintită asupra orizontului întunecat, Kyle ținea în mână frâiele calului și Nakos se plimba de colo colo, lăsând urme pe pământ.

La treizeci și cinci de minute, Nakos încercă s-o prindă din nou. Fără răspuns.

- Nu-mi pasă cât de furioasă e, nu te-ar îmbolnăvi de nervi prin tăcere. Kyle își potrivi pălăria și se uită la Nate. Poate că ar trebui să încerci tu.

Nakos îi dădu stația și Nate îi rosti numele în microfon. Nimic.

- Olivia, iubito. Te rog. Stomacul îl rodea și amenința să facă o gaură în esofag. Kyle avea dreptate. Chiar dacă avea să scuipe flăcări, nu i-ar speria intenționat. Ceva nu era în ordine. Mergem după ea.

Nakos dădu din cap și se uită la Kyle.

- Tu rămâi aici. Transmite prin radio dacă vezi sau auzi ceva. O să mergem pe Hero's Trail spre culme. E drumul cel mai scurt și cel pe care probabil că a mers ea. Cheam-o pe Mae acasă și spune-i ce se întâmplă.

Când Nate urcă în ATV și Nakos încălecă, Kyle se uită spre orizont.

- Aveţi grijă.

Nate îl urmă pe Nakos prin iarba de preerie, peste câteva dealuri şi pe o potecă circulată. Întunericul făcea mersul dificil şi luna nouă îngreuna vizibilitatea. Nate abia putea vedea la şase metri în faţă. Un vânt rece îi înţepa obrajii şi aerul îngheţat îi zgâria plămânii. Din momentul când plecaseră, până când aproape ajunseră la locul respectiv, temperatura coborâse cu cel puţin douăsprezece grade. Olivia avea doar jeanşi şi o jachetă uşoară când plecase.

La naiba, îl strângea pieptul. Panica îi cuprinse căile respiratorii şi simţi că-i vine greaţă. Dispreţuia această furtună interioară şi habar n-avea ce să facă cu emoţiile turbulente. În afară de câteva excepţii, nu trebuise să-şi facă niciodată griji pentru altcineva decât pentru el însuşi şi asta era a doua oară în decurs de câteva săptămâni, când Olivia îl scosese din minţi de spaimă.

Nakos se opri brusc lângă un pâlc de copaci şi descălecă repede, luând-o undeva spre dreapta.

Nate opri motorul şi îl urmă, neavând nicio idee ce îl făcuse pe supraveghetor s-o ia din loc atât de repede. În aer se simţea zăpada. Murmurul apei curgătoare se amesteca cu zgomotul de fond al vântului şi frunzelor care foşneau şi el îşi dădu seama că, probabil, erau lângă pârâu. Dar nu vedea, nici nu auzea...

Privirea lui ateriză asupra unui cal ce păştea iarba de lângă un stejar. Calul pe care călărise ea, de fapt. Dar Olivia nu era nicăieri.

Nakos căută în sacul de pe crupa calului şi scoase staţia, apoi telefonul.

- Rahat. Îşi roti capul scrutând zona cu privirea mijită. L-a legat pe Firestorm aici, aşa că trebuie să fie pe aproape. Olivia!

Nu răspunse nimeni în afară de natură și inima lui Nate se opri. Un sul de sârmă ghimpată stătea lângă niște copaci și chiar dincolo de el, lumina stelelor sclipea în pârâu. Nu arăta mai lat de treizeci de metri, nu foarte adânc, dar malul era stâncos. Panta era aproape de șase metri.

- N-ar fi lăsat calul aici. Nakos folosi stația. Kyle, ai ceva?

Stația pârâi.

- Nu. Nu s-a întors. Mae e aici, cu mine.

Nakos se uită la Nate pe când ridică din nou microfonul, cu ochi îngrijorați ce nu ajungeau la nivelul groazei din ochii lui Nate.

- L-am găsit pe Firestorm. Încă n-am dat de ea. Cheamă-l pe Rico și pregătiți două ATV-uri. O să revin dacă am nevoie de tine.

- Am înțeles.

- Olivia! Nakos făcu un cerc complet. Olivia!

Nate nu mai putea respira. Vântul îi ardea ochii și un ghem mare de teamă îi stătea în gât. Pe Dumnezeul lui, dacă ea nu era bine...

- Bones e cu ea. Nu s-ar duce după ajutor? La naiba, câinele era inteligent și foarte protector nu numai cu Nate, dar și cu Olivia.

- Nu. Ar rămâne cu ea și ar sta de pază. Nakos își scoase pălăria și se trase de coada de cal. Naiba s-o ia. Bine, mă duc spre nord, tu du-te spre sud. Ține stația deschisă și urmărește linia gardului.

Nate alergă spre ATV, luă stația și o pușcă, apoi plecă în direcția opusă lui Nakos.

- Olivia! Nate își schimbă căutarea de la copaci și pârâu la stânga, spre pășunea de la dreapta, dar era al naibii de

greu să vadă ceva. Îl întâmpinară o completă izolare şi o linişte asurzitoare. Olivia!

Iisuse Atotputernic, fă să fie bine. Jură în faţa lui Dumnezeu că n-o s-o mai piardă niciodată din ochi. Orice, o să facă orice, doar să ştie că respiră.

Trecură cinci minute şi el o luase razna. Nu era nici urmă de ea. Lăsă să-i scape un urlet, tremurând de furie şi panică, şi se mişcă mai repede. Începu să strige câinele, sperând să primească un răspuns.

Doar ce ajunsese la panta unde linia copacilor se termina şi matca pârâului devenea mai blândă, când se auziră două lătrături ascuţite. El îngheţă.

- Bones! Olivia!

Din nou, două lătrături în depărtare. Aşa făcuse câinele ca să-l trezească pe Nate dintr-un coşmar. Alergă spre locul de unde credea că venise sunetul, găsindu-l pe Bones între malul stâncos al pârâului şi un deal cu panta lină. Lângă câine era...

Ah, rahat. *Nu, nu, nu.*

Nate evită bolovanii şi coborî dealul, ghetele alunecându-i pe iarba udă. Se opri locului lângă silueta Oliviei ce stătea cu faţa în jos cu jumătatea inferioară a trupului în apă. Lăsându-se în genunchi lângă ea, îşi frecă pieptul când răsuflarea i se acceleră. Un strigăt ascuţit îi ieşi de pe buze şi îşi încleştă pumnii.

Să nu fii moartă, iubito. Să nu fii moartă.

Cu mâinile tremurânde, îi căută pulsul pe gât şi aproape că plânse când îl simţi. Rar şi slab, dar prezent.

- Olivia? La dracu', nu se mişcă. Ţinându-i cu grijă capul, o trase din apă şi o întoarse pe spate. O rană încă sângerândă i se vedea pe frunte, la rădăcina părului. Era lungă de

doar câţiva centimetri, dar adâncă. Olivia, iubito? Deschide ochii! Te rog, Iisuse.

Ea gemu şi îşi flutură genele. Încercă de mai multe ori, dar, în cele din urmă, privirea acelor ochi albaştri o întâlni pe a lui.

- Ce s-a întâmplat?

El se înecă.

- Tu să-mi spui, iubito. Iisuse, era palidă ca blestemata aia de zăpadă.

- Mă spălam pe mâini şi... Se încruntă. Nu ştiu. Când s-a întunecat?

- Acum o oră. Vorbirea nu-i era incoerentă, dar vorbea mai rar ca de obicei. El abia dacă o putea auzi prin vuietul sângelui din urechi. Luând o bandană din buzunarul de la spate, înmuie un colţ în pârâu. Te-ai lovit la cap destul de tare. Îi şterse sângele de pe obraz şi tâmplă, apoi apăsă bandana pe rană.

Ea se strâmbă.

- Scuze. Încercă să înghită să-şi limpezească vocea, dar nu reuşi. Nakos şi cu mine te-am căutat. Ne-ai speriat de moarte. Nu răspundeai la staţie.

La dracu'. Apucă staţia de la brâu.

- Nakos, am găsit-o. Cam la zece minute distanţă de poziţia noastră iniţială. S-a lovit la cap. Abia e conştientă. Dar e bine. Se uită la privirea ei fixă şi la buzele vinete. Posibil hipotermică. Adu pătura din ATV şi urmează linia copacilor.

- Am plecat. Nakos îl căută pe Kyle, spunându-i să cheme doctorul.

- Bones, du-te după Nakos. Hai, du-te, băiete. Du-te după Nakos.

Câinele lătră o dată ca şi cum înţelesese, apoi urcă dealul şi dispăru din vedere.

Nate reveni la Olivia.

- Te doare gâtul sau spatele? Ea scutură din cap, aşa că el îşi plimbă mâinile pe braţe şi picioare. Hainele îi erau complet ude. Simţi că te ating?

- Da. Dinţii îi clănţăneau.

N-avea şira spinării afectată, slavă Cerului.

- Trebuie să te încălzesc. Era în şoc şi peste câteva minute, hipotermia îi putea opri inima, aşa cum teama i-o oprise pe a lui. Doar că ea nu şi-ar mai reveni.

Cu un braţ pe spatele ei şi celălalt sub genunchi, o ridică şi o cuibări la pieptul lui. Cu grijă, o duse sus, spre vârful dealului, şi o puse pe iarbă.

Ea zâmbi.

- Ţi-am spus eu. Am avut dreptate. Eşti... un erou.

Scuturând din cap, el o sărută scurt. Buzele ei erau ca gheaţa.

- Nu mai vorbi şi păstrează-ţi puterea. Această prostie cu eroul trebuia să înceteze.

- De-acuma, m-ai... salvat de două ori. Dinţii îi clănţăneau, atât de tare tremura.

- La naiba, iubito. Iartă-mă. Dar trebuia să-i ridice temperatura, altfel avea mari probleme.

Se dezbrăcă de haină şi scoase gluga de dedesubt, apoi îi scoase jacheta şi tricoul. Aruncând hainele ude, îi puse pe ea tricoul lui. Neluând în seamă propriul tremurat, îi desfăcu jeanşii şi îi scoase. Metodic, îi ignoră trupul zvelt şi pielea transparentă, pentru a avea grijă de ea. Dar, la naiba, era dificil. Chiar şi în hipotermie şi sângerând, era frumoasă. Îi puse în picioare ciorapii lui, după ce îi scoase pantofii, apoi îşi

puse și el ghetele. Își întinse haina peste picioare și le frecționă repede, ca să accelereze circulația.

- În fine, m-ai dezbrăcat. Era și... timpul.

- Ce nostim, iubito. El de-abia putea respira și ea spunea glume. O luă în brațe să-i dea din căldura lui și îi simți mirosul. O ținu lângă el. Aproape că oftă ușurat. Inima începu să îi bată într-un ritm aproape normal, dar organul nu va mai fi niciodată la fel.

- Mi-ai mâncat zece ani din viață. Simțind-o cu adevărat în brațele lui, avu un sentiment de calm, dar îi trebuiau poate cincizeci de ani să șteargă amintirea terorii din mintea lui.

Se auziră pași. Nakos veni în fugă, urmat de Bones.

- E bine?

- Da, sunt... bine. Își îngropă nasul rece în gâtul lui Nate.

- Excelent. Nakos îngenunche lângă ei și se uită la rana ei. Acum că știu că respiri, pot să te omor.

Ea îi zâmbi slab.

- Și eu te iubesc.

Nakos o ajută să se îmbrace cu jacheta, îi trase gluga pe păr și îi înveli picioarele în pătura sa, pentru a înlocui protecția modestă a lui Nate.

- Îi iau eu hainele. Poți s-o duci tu?

De parcă i-ar da drumul acum, că o avea în brațe.

- Da. Nate se ridică în picioare și se îndreptă spre locul de unde porniseră. Vine doctorul? Tăietura asta are nevoie de copci și sunt sigur că are o contuzie. Ar trebui să se ducă la spital, dar pe aici se pare că trebuie o operație de apendicită ca să se obosească cineva să vină.

- Hank trebuie că a ajuns deja. Mae îi pregăteşte o baie fierbinte.

Nate avea şi el nevoie de un duş fierbinte. Acum, că ghearele îngheţate ale spaimei se retrăseseră, nu mai era amorţit. Ea avea mare parte din hainele lui, dar faptul că-i era frig era lipsit de importanţă. Doar ea conta.

Când ajunseră în cele din urmă pe culme, Nakos încălecă şi luă frâiele calului pe care-l avusese Olivia.

- Vino după mine.

Cu Olivia în braţe, porni ATV-ul.

- Ţine-te de mine cât poţi de bine. Ea nu răspunse şi el o privi văzând că adormise. Iubito, stai trează.

- Sunt trează. Totuşi, nu-şi deschise ochii.

- Olivia. În cele din urmă, clipi şi, la naiba, ochii îi ardeau. De acolo, cu privirea ei de albăstrea, se uită la el cu încredere şi afecţiune. Lui i se tăie răsuflarea şi scutură capul, întrebându-se cum crezuse că ar avea vreo şansă să nu se topească după ea.

- Stai cu mine. Ţine-ţi ochii deschişi.

Capitolul Treisprezece

Simţind trolii răi care îi perforau craniul şi limba care i se lipise de cerul gurii, Olivia îşi întredeschise ochii. Lumina soarelui îi zgârie retina şi ea se strâmbă. Gemu.

Se auzi îmbrăcăminte foşnind.

- *Hebe*. Bine ai revenit, roşcăţel!

Ea gemu din nou şi se uită încruntată spre Nakos.

- Bună. Capul îi zvâcnea, când se uită prin jur încercând să se concentreze, desprinzându-se de urmele somnului. Dormitorul ei. Bine. Cum ajunsese aici? De ce era în pat? Cât e ceasul?

- Amiază. Salteaua se lăsă în jos de greutatea lui. Stând lângă şoldul ei, îşi plimbă privirea îngrijorată asupra ei. Ai fost inconştientă timp de două zile.

- Ce? Încercă să se ridice în capul oaselor şi o străbătu un val de greaţă.

El îi puse o mână pe umăr, grea şi caldă, împingând-o la loc.

- Relaxează-te. Ai opt copci la cap şi, în fine, ai reuşit să învingi febra seara trecută. Nu vorbim de contuzie.

Da, aşa era. Se lovise la cap lângă pârâu. Îşi amintea vag că venise Hank şi în flux continuu mătuşa Mae, Nakos şi Amy, trezind-o în mod repetat. Dar... două zile?

Se sprijini în coate. Membrele erau ca o piatră de moară şi o durea spatele.

- Trebuie să stau în sus.

Luând-o de umeri, el o ajută să se ridice.

- Doctorul a spus că poţi să primeşti Tylenol, când te trezeşti. Îi dădu două pastile şi un pahar cu apă.

Ea dădu pastilele pe gâtul uscat, bând cu poftă apa. Doamne, cât de sete îi era.

- Mulţumesc. Clipi, încă puţin în ceaţă.

El puse paharul pe noptieră şi oftă.

- Cât mă bucur să te văd aşa. Ne-ai tras tuturor o sperietură.

- Îmi pare rău. Îşi apăsă o mână pe frunte şi pipăi bandajul. Am putea amâna predica, până când camera încetează să se mai învârtă, te rog? Cunoscându-l, ar fi repetat până la saturaţie cum ea n-ar fi trebuit să plece călare singură. Faptul că avea dreptate era irelevant.

Îşi simţea pielea lipicioasă şi pijamaua era lipită de corp. Trebuie că avusese febră, nu glumă. Pe cine trebuia să ameninţe, ca să poată face baie? Îşi putea doar imagina cum arăta. Bineînţeles că Nakos era îmbrăcat, ca de obicei, în tricou pe sub flanelă şi jeanşi. Totuşi, n-avea nelipsita pălărie de cowboy. Părul negru era strâns într-o coadă de cal pe ceafă şi se uita la ea. Intens.

- N-o să-ţi fac morală. Îi luă mâna şi i-o apăsă între ale lui, pielea lui închisă la culoare făcând un puternic contrast cu cea albă a ei. Lumea mea ar înceta să se învârtă, fără tine în ea. Pur şi simplu. Ai fost prietena mea dintotdeauna şi cred că am ţinut la tine chiar înainte să ne fi cunoscut. Tu eşti familia mea.

Doamne. O înţepau sinusurile şi încercă să clipească, reţinându-şi lacrimile.

- Nakos...

- N-am terminat. Ochii negri se aţintiră asupra ei. Aşa că imaginează-ţi cum m-am simţit când n-ai răspuns la staţie şi a trebuit să te căutam disperaţi în beznă, frig, rugându-ne să fii în viaţă, doar ca să te găsim sângerând, inconştientă şi îngheţată moartă. Încă treizeci de minute acolo şi ai fi fost alături de Justin în cimitir.

Lacrimi fierbinţi îi atârnară de gene şi îi alunecară pe obraji. Vinovăţia şi ruşinea se adunară în stomac şi pieptul i se despică.

- Nu, roşcăţel. N-o să-ţi fac morală. O strânse de mână. O să-ţi fac o promisiune. Dacă mai faci vreodată ceva atât de prostesc şi căpos, o să te leg şi o să te arunc în şopron pentru vecie. M-ai înţeles?

Dând din cap frenetic, ea se prăbuşi la pieptul lui şi îl strânse de cămaşă.

- Îmi pare rău.

El o mângâie pe păr.

- Ştiu. Nu mai plânge. Eşti deja deshidratată. Pieptul lui se mişca insprând adânc. Dacă ce ţi-am spus eu nu ţi-a fost pe plac, ar trebui să te pregăteşti pentru când Nate o să-şi dea seama că eşti trează.

Doamne, sărmanul Nate. O scosese din pârâu şi o îmbrăcase cu hainele lui s-o încălzească. Din nou, o salvase. Şi din puţinul de care îşi putea aminti, fusese supărat peste măsură.

- Şi el e furios? Trăgându-şi nasul, se îndreptă de spate şi îşi şterse obrajii.

- Furios nu e cuvântul pe care l-aş folosi. Îi dădu paharul de apă şi îşi apăsă bărbia, poruncindu-i tăcut să bea. A petrecut primele douăzeci şi patru de ore în scaunul ăla, chiar lângă patul tău, refuzând să bea şi să mănânce. În ziua a doua,

l-am convins să facă duş, dar a fost de acord doar dacă putea folosi baia de aici. Ferească Dumnezeu să se depărteze la mai mult de zece metri de tine. Azi dimineaţă, în sfârşit, s-a dus să doarmă, după ce Mae l-a forţat să mănânce, dar nu s-a dus mai departe de canapea.

Nakos arătă cu degetul mare peste umăr şi ea se uită prin uşa deschisă a dormitorului spre bărbatul uriaş de pe canapeaua din living.

Nate era întins pe spate cu un braţ peste faţă şi un picior pe podea, ca şi cum era gata să intre în acţiune. Pieptul se ridica şi cobora în respiraţii egale, adânci, în vreme ce Bones stătea în fund uitându-se la el.

Ca şi Nakos, Nate era puţin prea protector faţă de ea. Dar, chiar a stat de pază două zile lângă ea? N-a mâncat mai nimic? N-a dormit?

- Nu. Furios nu e cuvântul potrivit. Nakos ridică din sprâncene, pe când ea se uita la el. Obsedat. Captivat. Preocupat. La alegere. Eu, unul, cred că i se potriveşte nebun de legat. Strâmbă din gură. Roşcăţel, l-ai pus în genunchi pe tip. Şi încă nu s-a ridicat de acolo.

Ea se uită din nou la Nate, nefiind sigură ce să creadă. Jumătate din timp, presupusese că pentru el atracţia era doar una fizică. Dar, cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât acest argument devenea tot mai slab. De două ori până acum îl forţase, încercând să-l facă să-şi piardă controlul şi să ia ce voia. Şi el trăsese frâna, de parcă ar fi avut nevoie să-i arate respect. De fapt, dureros de blând. Aşa fusese, dovedind că mărimea nu însemna întotdeauna putere.

Nathan Roldan se dovedise o enigmă greu de dezvăluit. Putea fi sarcastic, amuzant şi la fel de intens. Câteodată, părea amuzat de ea şi alte dăţi, părea fermecat. Pe cuvânt,

părea că nimeni nu se uitase vreodată la el, efectiv să se uite, înaintea ei. Judecând după ce-i spusese, acesta era fără îndoială adevărul.

Silindu-se să-şi mute privirea, reveni asupra lui Nakos.

- N-are nicio familie.

- Mi-a spus ceva asemănător ieri.

- Pe bune, cred că Justin era cea mai apropiată ființă pe care o avea drept prieten adevărat. Se uită din nou la Nate cu inima grea.

- Dacă aşa stau lucrurile, probabi, că habar n-are ce să facă cu atenţia. Nakos se uită peste umăr spre Nate, apoi din nou la ea. Şi e derutat de felul în care trebuie să facă faţă sentimentelor sale. E bine că tu eşti cea care l-a cucerit. Nu există nimeni pe lume mai răbdător ca tine.

Ea zâmbi.

- Cu excepţia ta.

- Nu e genul meu. Nakos aruncă un zâmbet. Însă tu eşti. Coborî glasul, pentru a-l imita pe al lui Nate. *Olivia, iubito.*

- Taci din gură. Ea râse, apoi se încruntă, la zvâcnetul surd din cap. Au!

Nakos deveni serios.

- Doctoria aia ar trebui să-şi fac în curând efectul. După ce mănânci ceva, o să te simţi mai bine.

- Da. Mai întâi trebuie să fac un duş. Mă simt ca şi cum aş fost culeasă de pe podeaua şopronului.

- Şi arăţi chiar aşa.

- Haha. Ea dădu deoparte pătura.

El o luă de umeri şi se ridică, atunci când ea se apropie de marginea patului.

- Eşti sigură că te poţi ridica?

- Nu, dar tot o fac. Încet, se ridică cu picioarele tremurând.

Pe loc, camera se transformă într-un glob de discotecă cu exces de cafeină şi ea întinse mâna să se apuce de ceva, pentru a se echilibra. Vederea periferică se înceţoşă şi greaţa îi întoarse stomacul pe dos. Se clătină.

Se auzi zgomot de paşi ce duduiau pe podea şi ea căzu cu faţa direct pe ceva solid. Şi cald. Şi care mirosea a săpun. Braţe care o înconjurară şi o traseră aproape. Închise ochii şi senzaţia de ameţeală slăbi, înconjurând-o siguranţa.

- De ce nu mi-ai spus că s-a trezit? Zidul vibră pe obrazul ei şi vocea lui Nate îi umplu capul. Joasă. Răguşită. Delicioasă.

- Pentru că de-a abia s-a trezit şi tu dormeai. Nakos oftă. Eşti bine, roşcăţel?

Ea îngână, ceva mai stabilă acum.

- Mă duc să fac un duş. Mă întorc repede.

- Pe dracu' te duci. Nate o îndepărtă şi se uită în jos spre ea, apucând-o cu mâinile de talie. Abia te poţi ţine pe picioare.

- Atunci fac o baie. Văzând că se încruntă, ea îşi dădu ochii peste cap. Asta nu e negociabil.

Cu falca încleştată, el se uită la Nakos.

- Poţi s-o rogi pe Amy să urce şi s-o ajute?

- Amy e la o întâlnire cu avocatul pentru divorţ. Şi, înainte să întrebi, Mae e cu ea pentru că Olivia nu putea merge. De ce crezi că sunt aici sus şi nu muncesc?

Stai aşa. Ea se frecă pe frunte.

- Amy nu trebuia să se întâlnească cu avocatul până...

- Joi? Nakos îşi puse mâinile în şolduri. E joi. Ai fost inconştientă două zile, îţi aduci aminte?

Da. La naiba, trebuia să fie lângă Amy, s-o sprijine să treacă prin perioada asta dificilă şi Olivia o dăduse în bară.

- Sunt o prietenă de toată jalea.

- Ba nu ești. Nate îi ridică bărbia până când îl privi în ochi. Ești un pacient de toată jalea. Treci înapoi în pat.

- Nici vorbă. Nu-i păsa dacă muncitorii ei vindeau bilete și se așezau în baia ei. Dădea jos toată murdăria asta. Dacă insiști să am însoțitor, poți să vii cu mine.

Nate se încordă, cu privirea spre Nakos, ca și cum îi cerea ajutor.

- Nu te uita la mine.

Deja obosită, ea pocni din degete pentru a-i atrage atenția lui Nate.

- M-ai văzut goală. Nakos nu. Mă duc, de-ți place sau nu.

- Eu am șters-o de aici. Nakos arătă cu bărbia spre ușă. Mae a lăsat supă în frigider pentru tine. O să ți-o încălzesc și ți-o las pe aragaz. Vei mânca fără nicio discuție. O s-o chem pe Hank și o să-i spun că te-ai trezit, să vină să te consulte.

- Mulțumesc. Ea se strecură din brațele lui Nate și, când amețeala n-o mai cuprinse, se duse la sertar în pas de melc.

Odată ce ușa se închise după Nakos, Nate veni după ea.

- Chiar aș vrea s-o aștepți pe Amy sau pe Mae.

Ea scoase o pereche de pantaloni de trening gri și un tricou alb. Puteau fi gemeni, pentru că Nate purta același lucru.

- Nu e nimic din ce n-ai mai văzut și înainte, dar stai aici, afară, dacă vrei. Era obosită, o dureau toate și foarte sigură că mirosea urât. Ultimul lucru de care îi păsa era jena lui Nate față de corpul ei.

- Să te dezbrac câtă vreme erai parțial inconștientă pentru a evita hipotermia e cu totul altceva decât să mă uit cum faci baie, Olivia.

- Atunci, închide ochii. Luând o pereche de chiloţi curaţi, închise sertarul şi se întoarse. Camera se învârti din nou. Uau. E ca şi cum aş fi beată, dar nu atât de distractiv.

El gemu şi îi luă lucrurile.

- O femeie încăpăţânată ca dracu'. Şi ai noroc că sunt atât de uşurat că eşti trează, că o să-ţi dau tot ce vrei. O luă de mijloc. Haide.

Intrară în baie şi el puse lucrurile pe capacul toaletei.

Câtă vreme ea se strâmba la imaginea ei din oglindă, el începu să umple cada de baie. Studie produsele de pe etajeră, apoi turnă înăuntru o jumătate de sticlă de spumă de baie.

Reacţionă cu întârziere la rânjetul ei.

- Ce?

- Nimic. Ce bărbat adorabil. Se concentră din nou asupra imaginii ei din oglindă şi îşi dori să n-o fi făcut. Doamne, arăt ca dracu'. Mare parte din frunte era acoperită de un pansament, părul era lipsit de strălucire şi îmbâcsit şi putea umple o sacoşă mare cu pungile de sub ochi.

- Cu riscul să sune ca un sirop, faptul că ai deschis ochii şi că te-ai dat jos din pat e cel mai bun lucru pe care l-am văzut de zile bune.

- Au, ia să fii siropos mai des.

- Dacă îmi tragi mai puţine sperieturi de moarte cum a fost asta, o să mă mai gândesc.

Îi văzu privirea în oglindă, încruntată şi îngrijorată şi îi căzură umerii.

- Îmi pare rău. A fost evident un accident, dar îmi pare rău.

Fără a spune ceva, el se apropie de spatele ei şi, cu mâinile pe mijloc, o întoarse cu blândeţe cu faţa la el. Ridică braţele şi îi încadră faţa cu bicepşii, să ajungă la bandaj.

- Doc a spus că ăsta se poate scoate, dar ar trebui să încerci să nu-ţi uzi copcile. Uitându-se cu atenţie la ce avea de făcut, scoase bandajul şi înlătură pansamentul. Scăpă bandajul din degete în chiuvetă şi înlemni. Doamne, murmură el şi cu o mână tremurândă îşi plimbă degetele peste sprânceană, apropiindu-se prudent de linia părului. După o clipă, încercă să înghită şi clipi.

- Ai cu adevărat nişte ochi frumoşi. Pleoapele lui erau catifelate, îndreptate în jos, ca ale unui căţeluş. Câteodată, cum era acum, culoarea era ca de ciocolată. În lumina soarelui, pete aurii înotau în irişi. Şi noaptea, erau atât de negri, ca cerul, şi de două ori mai de neuitat. Se mai adăugau şi genele lungi şi groase, ce făceau doar să atragă atenţia şi mai mult. Îmi place să mă uit la ei.

Între sprâncene îi apăru un rid, când îi întâlni privirea. Îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţă şi mâna lui zăbovi pe bărbie.

- Tu vorbeşti. Nu există un nume în spectrul de culori pentru ai tăi. Scutură din cap, uluit. Şi e chiar plăcut să-i văd din nou.

Acum, că ea se uitase bine la el, îşi dădu seama de nivelul de stres la care fusese supus.

- Arăţi istovit.

- Da, păi, n-am prea dormit. Îşi coborî degetele pe braţul ei şi scoase un bandaj de pe interiorul braţului, pe care ea nu-l observase.

- Asta de la ce e?

- Doc ţi-a pus ieri o perfuzie. Lichide şi un antibiotic.

Doamne, habar n-avea.

- În mod normal, nu mă îmbolnăvesc. Trebuie că a fost ceva bizar.

- Să cazi în pârâu şi să petreci ore întregi sub cerul liber se poate numi aşa. Se uită la ea, pe când arunca bandajul la gunoi. Când se uită din nou, în ochii văzu o totală supunere.

- Ai ajuns la o temperatură pe care n-am putut s-o scădem. Cea mai mare a fost de patruzeci de grade.

Uau.

- Eu...

Se auzi un ciocănit în uşă.

- Olivia? Hank sunt. Pot să intru?

Nate se întinse şi închise apa la baie, apoi deschise uşa.

Hank îi aruncă o privire lui Nate şi îşi flutură părul ei lung şi negru peste umăr.

- Nakos a spus că te-ai sculat şi eşti bine. Cum te simţi?

- Bine. Mai bine, mulţumesc.

Nate se sprijini de tocul uşii şi îşi încrucişă braţele.

- Abia poate sta în picioare. A ameţit şi aproape a căzut.

Dând din cap, Hank se concentră asupra Oliviei.

- Era de aşteptat. Puse geanta neagră pe măsuţa de toaletă şi o deschise. Luă o mică lanternă şi o îndreptă spre ambii ochi ai Oliviei. Pupile egale şi reactive. Verifică pulsul Oliviei şi tensiunea, apoi îi luă temperatura. Totul e normal. Cum stai cu durerea de cap?

- N-a plecat. Nakos mi-a dat Tylenol. E mai bine.

- În regulă. Greaţă?

- Puţin.

Hank puse lucrurile înapoi în geantă.

- Asta ar trebui să treacă, după ce bagi ceva în stomac. Examină copcile. O să revin săptămâna viitoare, să le scot. Între timp, fără activităţi obositoare timp de o săptămână. Evită să te apleci de la mijloc în jos şi să ridici ceva mai greu decât patru litri de lapte, pentru următoarele câteva zile. Să

fie cineva cu tine, dacă foloseşti scările. Multe lichide şi să respecţi azi o dietă uşoară. Dacă simţi că-ţi vine să vomiţi, spune-le să mă cheme imediat.

- Bine. Mulţumesc, Hank.

Nate îşi drese glasul.

- Ai putea s-o ajuţi cu... Făcu semn cu mâna spre cada de baie.

Hank îi făcu cu ochiul.

- Bineînţeles.

El se uită la Olivia.

- Mă duc să văd de supă. Închise uşa în spatele lui şi paşii i se îndepărtară.

- Credeam că o să-i dau tipului un sedativ. Hank arătă cu degetul mare spre uşă. Se urca pe pereţi, mergea ca un leu în cuşcă. Nakos nu era nici el mai bine.

- Am auzit. Olivia se frecă la ochi, simţindu-se destul de prost. Şi Nakos îşi face mereu griji.

- Nu ca uriaşul tău de soldat. Spunea într-una *Credeam că a murit, credeam că a murit.*

- Ah, Doamne. I se blocă gâtul şi se înecă cu un suspin. Habar n-avea că fusese atât de rău. Nakos şi mătuşa Mae trebuie că-şi ieşiseră şi ei din minţi.

- Am crezut că ar trebui să ştii. Hank îi strânse braţul Oliviei. Hai. Să te spălăm. O să te simţi mai umană.

Cu ajutorul lui Hank, Olivia se dezbrăcă şi intră în cadă. Gemu simţind apa fierbinte pe corpul care o durea şi închise ochii.

- Paradis.

Hank râse şi îi dădu un prosop..

- Pune ăsta peste suturi. O să te spăl pe cap.

După ce terminară şi Olivia fu îmbrăcată, Hank o con-

duse la masa din bucătărie şi îi verifică din nou semnele vitale.

- Totul e bine. Respectă instrucţiunile mele şi o să trec să te văd mâine.

De-abia plecase Doc şi Nate puse în faţa Oliviei o farfurie cu supă de pui cu tăiţei, împreună cu o sticlă de Gatorade, care îi plăcea lui atât de mult.

- Mănâncă. Bea.

Ea se uită la el, când se aşeză în faţa ei.

- Şi tu ar trebui.

- Nu-ţi face griji pentru mine.

- Cineva ar trebui să îşi facă. Când el îi aruncă o privire inexpresivă, ea îşi muşcă buza. Nakos a spus că ai refuzat să mănânci şi...

- Abia am mâncat şi eu, câtă vreme ai fost în baie. Sunt în regulă. Arătă spre supa ei.

Odată ce ea gustă de câteva ori, el păru că se linişteşte şi îşi puse coatele pe masă. Cu capul în mâini, îşi apăsă palmele pe ochi. Mâinile lui mari se potriveau cu tot restul trupului. Tatuajele ce-i acopereau braţele se mişcau odată cu mişcarea muşchilor şi cămaşa albă mulată pe corp îi accentua suprafeţele dure ale pectoralilor. Corpul îi era încordat şi, când îşi ridică faţa şi îşi frecă mâinile de capul neras de câteva zile, expresia feţei era la fel de încordată.

- Sunt într-adevăr bine, mulţumită ţie.

El îşi frecă buzele, studiind-o. Privirea lui se mişcă uitându-se în ochii ei, îngrijorarea diminuându-se.

- N-am făcut nimic decât să stau lângă tine şi să mă simt inutil.

- M-ai scos din pârâu, m-ai încălzit şi m-ai adus acasă.

El închise ochii atât de repede, încât ea fu surprinsă că nu exista o vibraţie post şoc.

- N-am nevoie să îmi aduci aminte. Își ridică pleoapele și el o țintui cu o privire în care se vedea o chinuitoare neputință. Expus și vulnerabil, el clătină capul.

- Te rog să mănânci. Și lichidul te va ajuta să înlocuiești ce ai pierdut, îți echilibrează electroliții.

Iar începea să aibă grijă de ea. Evident că nu se simțea în apele lui, dar era concentrat pe ea. Privi în farfurie. Cu cât mai repede făcea cum voia el, cu atât mai repede putea încerca să-i liniștească tulburarea.

Terminând supa și băutura, ea se ridică.

- Trebuie să dormi.

Ignorând-o, duse farfuria la chiuvetă și aruncă sticla. Continuă să facă ceva, punând restul de mâncare în frigider și spălând farfuriile. Apoi, ca și cum ajunsese la capătul răbdării, se apucă de chiuvetă și se sprijini de mâini, lăsându-și capul să atârne.

Ei i se rupea inima. Nakos avusese dreptate, la fel cum și bănuielile ei fuseseră întemeiate. Se părea că Nate nu avusese niciodată pe cineva în viață de care să aibă grijă și, confruntat cu sentimente sincere, n-avea habar cum să se descurce cu ele. Ce se întâmplase cu el, cu acest uriaș blând? Cum putea o persoană să trăiască întreaga sa viață complet... singură?

Și, mai rău, se întrebă cum să poată repara acest gen de traumă.

Capitolul Paisprezece

Mâna caldă a Oliviei alunecă pe braţul lui Nate şi el strânse ochii mai tare şi se apucă mai cu putere de marginea chiuvetei din bucătăria apartamentului ei. Se încordă, simţind plăcerea combinată cu durerea, pe care atingerea ei i-o insufla şi se apleacă să se apere. Pe el sau pe ea.

Timp de trei zile, o văzuse stând întinsă în pat, palidă ca un mort şi îi era rău de teamă că ea nu s-ar mai trezi. Fiecare control pentru o posibilă comoţie făcut de Mae, Amy sau Nakos în acea primă noapte, fusese un chin, până când ea deschisese pentru scurt timp ochii, mormăise câteva silabe şi se pierduse din nou.

Şi, Dumnezeule. Febra aia? Necesitatea să i se pună o perfuzie? Udă de transpiraţie şi arzând mai tare decât blestematul ăla de deşert de unde scăpase? Crezuse că o să moară. La naiba, moartea ar fi fost de preferat. Aproape că-i redecorase dormitorul, făcând găuri cu pumnii în pereţii de rigips de o mie de ori.

Nimic din ce trăise până atunci nu-l pregătise pentru asta. Aproape murise de foame, copil fiind, la familii adoptive... supus unor nenumărate acte de violenţă în bandă, în adolescenţă... ţinându-l pe Justin de mână, în vreme ce se pierdea încet şi dureros. Iisuse! Nate ar fi retrăit bucuros fiecare secundă a vieţii lui de rahat, dacă asta ar fi însemnat că nu mai trebuia să petreacă încă o secundă lângă patul ei, aşa cum făcuse în ultimele două nopţi.

Neputând să facă ceva. Complet de... afurisit de... neputincios.

Nu existase atunci nicio alternativă pentru agresiunea rebelilor şi nici acum nu exista vreuna. Insecte ce i se târau pe sub piele. Cuţite ce îi sfârtecau pieptul. O menghină ce-i strângea plămânii. Şmirghel ce-i zgâria gâtul. Imagini peste imagini, ce i se perindau prin minte.

Dacă asta însemna să ţină la cineva, ce dracu' ar trebui să facă? Pentru că nu se putea descurca, nu putea trăi aşa.

Ea se vârî sub braţul lui şi se furişă între el şi chiuvetă.

El nu îndrăzni să se mişte, nici să deschidă ochii.

- Olivia, iubito, sunt în mare pericol s-o iau razna.

Ea îl luă de după mijloc şi se lipi de el. Câtă vreme el se lupta să nu se sufoce din lipsă de oxigen, ea se ridică pe vârfuri şi îşi lipi faţa de scobitura gâtului lui.

Un trup cald şi moale. Mirosul ei de ploaie. Respiraţia ei fierbinte şi superficială, ce-i mângâia pielea.

Ciudat, întotdeauna crezuse că se va duce direct în iad, dar Olivia Cattenach era întruchiparea completă a paradisului, minus aripile. Probabil că le pusese la păstrare, pentru o viitoare utilizare.

- Eşti în regulă, şopti era.

De ce dracu' îi spunea platitudinea asta, când ea fusese cea bolnavă şi vătămată? De ce să...

- Eşti bine, repetă ea. Eşti în siguranţă.

La dracu'. Pentru că era exact ceea ce avea nevoie să audă, de aia.

Umplându-şi plămânii cu atât de necesarul aer, el o luă de după spate şi îi înfipse mână tremurândă în păr. Ţinând-o de ceafă, o trase atât de aproape, că nici Sfântul Duh n-ar fi avut loc între ei şi...

Da. În fine. Inima lui încetă să-i mute coastele din loc şi îşi recăpătă ceva apropiat de o respiraţie normală. Nodurile din stomac se desfăcură. Umerii relaxară încordarea de oţel ce-i crispa muşchii.

Odată ce îşi dădu seama că poate vorbi, se sprijini în spate şi se uită la ea.

- Te simţi mai bine acum, că ai mâncat ceva?

- Da. Hai, vino să dormi un pic cu mine. Tu trebuie să te odihneşti şi mă simt obosită şi eu.

Fusese inconştientă două zile şi mai voia?

- Să dormim împreună nu e o idee bună.

- Iar începi. Îşi dădu ochii peste cap cu un zâmbet jucăuş şi îşi plimbă degetele pe spatele lui. Vreau să zic chiar să dormim. Dar dacă eşti...

- Şi eu la fel. Se întinse şi îi opri mâinile, înainte să ajungă la fundul lui. Nu pot fi sigur pe mine că n-o să te lovesc din greşeală, câtă vreme mai am coşmaruri.

- Ah. Clipire, clipire. Îmbufnare. Vezi lucruri deranjante când te trezeşti? Camera e făcută praf?

- Nu.

- Bones încă te surprinde, înainte să fie prea rău?

- Da. Îşi îngustă ochii. Ea îl atrăgea din nou în cursă. Dar ideea de a sta culcat lângă ea era prea al naibii de tentantă. Mai ales acum, că se potolise şi ea scăpase de ce era mai greu.

- Pot să mă întind pe canapea, dacă promiţi să nu hălăduieşti prin cameră, câtă vreme eu sunt adormit sau să dai de bucluc.

- Poţi să urmăreşti o potenţială comportare obraznică, stând lângă mine. Se lăsă în jos, ieşi de sub braţul lui ocolindu-l şi se opri brusc apucându-se de cap. Se clătină. De reţinut. Nu mai face aşa ceva vreodată.

Iisuse. O luă în braţe şi o duse în dormitor, aşezând-o pe pat. Se urcă lângă ea şi trase pătura peste amândoi. Câinele veni şi el, sări pe saltea şi se cuibări la picioare.

Ea se întoarse să stea cu faţa la el.

- Mi-ai schimbat aşternuturile.

El mormăi.

- Cât erai în baie. Mă gândeam că vrei unele curate. Îi dădu deoparte o şuviţă de păr de pe copci, observând că umflătura scăzuse şi locul arăta mai bine. Totuşi, zona era înconjurată de o vânătaie urâtă. Culcă-te, iubito.

Oftând, ea închise ochii şi el se sprijini pe mână, să se uite la ea. Pentru că-i plăcea calmul pe care-l aducea, îşi trecu uşor mâinile prin părul ei roşcat.

Trăsăturile feţei arătau fragile, în special când dormea. Observase în vreme ce o păzise fără încetare în ultimele două zile, dar acum era mult mai aproape şi se vedea mult mai bine. Un nas mic ca un năsturel. Buze frumos conturate şi cu o culoare naturală închisă. N-avea nevoie de cosmetice să fie frumoasă. De fapt, nu-şi putea aminti s-o fi văzut machiată.

- Încetează să te holbezi la mine şi culcă-te.

El zâmbi.

- Cum poţi şti cu ochii închişi?

- Pentru că ştii că am ochii închişi, de aia. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet nostalgic. În afară de asta, genele tale sunt criminal de lungi şi stârnesc o tornadă de fiecare dată când clipeşti.

El râse.

- Serios?

Ea îngână.

- Serios, Nate. Sunt bine. Tu eşti bine. Câinele e chiar aici.

Dacă ar fi zis-o de încă ,nşpe mii de ori, poate că ar fi crezut-o. Însă era istovit şi adrenalina îşi pierdea efectul.

Îşi puse capul pe pernă şi braţul pe talia ei. Nu mai dormise vreodată cu cineva şi descoperi că nu-l deranja. Nu exista senzaţia de sufocare sau lipsă de intimitate, la care se aştepta. N-ar fi ceva rău să se trezească dimineaţa şi s-o vadă întâi pe ea. Se uită la rana ei, la copci şi vânătaie şi fu de ajuns să i se accelereze din nou pulsul.

Ea, cu faţa în jos la malul pârâului. Tot sângele ăla. Buze vinete şi dinţi clănţănind.

Fără să vrea, ea înlocuise imaginile oribile ale sindromului posttraumatic cu unele mai urâte şi nu-şi dăduse seama. Nu exista să treacă o oră, fără ca faţa lui Justin să nu-i apară în minte, urmată de o vinovăţie paralizantă. Şi acum, la toate acestea, se mai adăuga ea cu un pistol aţintit asupra capului sau sângerând şi hipotermică, zăcând la pământ.

Cei doi Cattenach erau kriptonita[10] lui. Asta trebuia să fie. Amândoi fraţii îşi făcuseră loc şi se infiltraseră atât de adânc, încât el nu-i mai putea scoate de acolo. Nu ştia dacă să fie furios sau recunoscător.

Ea deschise un ochi.

- Trebuie până la urmă s-o chem pe Hank să-ţi dea un sedativ?

- Ce?

- Hank s-a oferit să te adoarmă cu medicamente. Când el nu putu găsi nimic de zis, ea se apropie, până când li se atinseră nasurile. *Credeam că murise.* Hank a spus că tu continuai să repeţi asta.

10 Aluzie la mineralul extraterestru kriptonită provenind de pe planeta Kripton, ce avea un efect extrem de dăunător asupra eroului Superman. Prin extensie, ceva ce poate afecta negativ sau aduce prejudicii cuiva. (n.tr.)

La naiba. Oftă, nedumerit.

Ea îi ridică braţul şi îi puse palma pe propriul piept.

- Simţi asta? Inima îmi bate.

Dovada nu ştersese amintirea.

- O simt. Să dea naiba, o simţea peste tot şi tot timpul.

- Închide ochii. Haide. El se conformă şi ea îşi vârî coapsa între ale lui, apoi desenă ceva cu degetele pe pectorali. Îţi aduci aminte de prima dată când ne-am sărutat?

Ca şi cum putea uita.

- Pe canapeaua ta din living.

- Şi e o amintire plăcută?

El deschise ochii şi fu adus la tăcere de ochii ei de albăstrea, de atingerea ispititoare a degetelor ei şi de mirosul ei de ploaie.

- Aşa e?

El îşi drese glasul.

- Da. N-avea multe lucruri de care să-şi amintească sau să le evoce din memorie, după cum voia, dar sărutul cu ea era în capul scurtei liste. Nu numai pentru că fusese sexy ca naiba, dar fusese una dintre singurele clipe când făcuse ceva atât de intim. Sau voise să facă. Înfricoşător şi frustrant, dar plăcut.

La un moment dat, s-ar putea chiar obişnui cu felul în care creierul lui se detaşa de gură, când era în preajma ei. Rahatul pe care ea îl făcea într-una să-l admită era de-a dreptul umilitor.

- Închide ochii, gândeşte-te la asta şi culcă-te. Îl sărută pe... nas şi se aşeză la loc. Închise ochii, ca şi cum era un semn de exclamaţie la cele spuse.

Bine. Strângând-o lângă el cu un braţ pe spatele ei, o sărută pe frunte şi închise ochii. Când îi deschise, în cameră era întuneric, se lăsase seara şi el avea o erecţie.

Fața ei era îngropată în gâtul lui, așa cum adesea prefera să facă și fiecare rotunjime suplă era lipită de el. Stând încă într-o parte și față în față, erau încleștați pe sub cearșafuri. Nu se putea desprinde fără s-o trezească.

Cât timp dormiseră? Se uită la ceasul cu alarmă, șocat ca dracu' să vadă că era trecut de miezul nopții. Zece ore sau cam pe acolo. Nu avusese nici coșmaruri.

Ceva îl înțepa în piept. Nu era cu totul neplăcut, dar totuși o nouă senzație. Nu-și putea aminti să fi fost vreodată interesat să stea... îmbrățișat cu cineva. Sau, mă rog, ce făceau ei. Și mai ciudat era faptul că nu voia să se miște.

Câinele avea însă alte idei. Bones se ridică la picioarele patului, se întinse și sări pe podea, să se ghemuiască lângă ușă.

Olivia scoase un sunet miorlăit și se mișcă. Mâna ei prinsă între trupurile lor alunecă de pe abdomen și i se băgă sub cămașă. Unghiile îi urmăreau linia coastelor până în sus, pe piept.

El nu putea spune dacă ea dormea sau își bătea joc de el, așa că tăcu și nu se mișcă, iar acele nemaipomenit de abile degete începură să coboare din nou.

- Olivia, ce faci?

- Dacă nu poți spune, înseamnă că mi-am ieșit din formă mai mult decât credeam.

Iisuse, vocea ei era aproape la fel de convingătoare precum atingerea. Senzuală și fără grabă. Tonul îi făcu mădularul să tresară. Și era rănită, la naiba.

Cu o mână peste a ei, el opri tortura, înainte ca ea să poată atinge brâul pantalonilor de trening. Se sili să înghită.

- Cum te simți?

- Grozav, înainte să mă oprești tu. Sau, mai bine zis, *tu* te simțeai grozav.

- Nu chiar asta am vrut să zic. Îşi opri respiraţia grea, când limba ei se mişcă peste tendonul de la gât şi îi trimise străfulgerări direct în testicule. Olivia..., o avertiză el.

- Nate, îl imită ea. Îl împinse pe spate şi se întinse peste el, punându-şi bărbia pe stern. Ai un tatuaj pe piept. Nu seamănă cu modelele de pe braţe.

El gemu, încercând să-i urmărească schimbarea subiectului, când mădularul lui foarte sculat şi zvâcnind fu apăsat pe abdomenul ei şi ea se aşeză între picioarele lui.

Câtă vreme el încercă să înţeleagă, ea îi împinse cămaşa spre bărbie şi se uită la tatuajul în discuţie. Nu putea vedea mare lucru, pentru că singura lumină era cea venită de la lampa din living, dar urmări aripile complicate ce îi acopereau pectoralii şi se opreau deasupra buricului.

- De ce un vultur? Îşi înclină capul studiind tatuajul.

Fusese însemnat cu un marcaj pe care Discipolii îl obligaseră să-l aibă şi voise să-l acopere.

- L-am făcut când m-am înrolat. A fost primul meu tatuaj. Un semn de acasă sau aşa ceva.

Ea dădu din cap şi se ridică, doar ca să-i scoată complet cămaşa şi se aşeză din nou în aceeaşi poziţie ca înainte. De ce o lăsa nu ştia, dar se părea că orice făcea Olivia când îl atingea îl transforma într-un participant supus.

Cămaşa fu aruncată pe jos.

- Şi celelalte? Cele de pe braţe?

Îl plăcuse durerea. Sau începuse în felul ăsta. După un desen tribal pe umăr şi biceps, continuase cu alte şedinţe, până când fu la fel de urât în exterior, pe cât era în interior. Multor oameni le plăceau tatuajele, le găseau sexy, dar el nu se numărase niciodată printre ei. Era o amintire constantă pentru el că păcatele lui nu puteau fi ispăşite.

- Nate?

El oftă, nevrând s-o mintă. Devenea mai greu să ascundă lucruri, când era vorba despre ea.

- Pedeapsă, bănuiesc.

- Pentru? Între sprâncene îi apăru o încruntătură. Când își ridică ochii spre el, curiozitatea sinceră se transformă în înțelegere.

- Doamne, Nate. Erai doar un copil.

Ultimul lucru pe care-l voia era să discute din nou despre asta. Părea că ea avea o scuză sau că-l ierta de toate. Doar că habar n-avea că el era cel răspunzător de moartea fratelui ei și asta era de neiertat. Faptul că-și permitea să se apropie atât de tare era probabil cel mai groaznic păcat pe care-l făptuise vreodată.

Ca s-o facă să vorbească mai departe, el se strădui să găsească un subiect.

- Tu ai tatuaje?

S-ar putea să-și reconsidere părerea despre ele. Dar, pe de altă parte, gândul ca ceva să-i facă semne pe pielea perfectă îl îmbolnăvea.

- Nu. Dar m-am gândit la asta.

Nevrând să-și impună părerile, el se prefăcu interesat.

- Cum ar fi ce?

Ea zâmbi.

- Nu știu. Poate Nessie pe spate, jos, sau ceva. Își mișcă sprâncenele.

Absorbit de subiect, el râse.

- De fapt, ce-i cu interesul tău pentru monstrul din Loch Ness?

- Legenda face parte din cultura strămoșilor mei. Ridică din umeri. Îmi place ideea că acolo există o creatură mis-

terioasă, ce pândeşte şi n-a fost încă descoperită de cineva.

- Cum e Bigfoot?

- Nu fi ridicol. Ăsta trăieşte în păcat cu Elvis în Atlantis. Şi pot găsi un tip păros de doi metri oriunde prin munţi.

- Iisuse. Îşi trecu o mână pe faţă râzând, până când îl duru burta. Eşti o mare figură. Redevenind serios, o luă de bărbie cu degetul mare. La naiba, ce frumoasă putea fi. Chiar şi vătămată şi după febră, îl făcea să nu-şi poată lua ochii de la ea.

- Te gâdili, Nathan Roldan?

- Ăă... Nu prea ştia. Poate. De ce?

- Vreau să te aud râzând din nou. Îl zgârie cu degetele pe coaste. Credeam că zâmbetul tău mă face să-mi pierd chiloţeii, dar râsul mă face total praf.

Din nou complimente. O luă de încheieturi şi îi lipi braţele de şolduri.

- Dacă ar trebui să verific numiţii chiloţei, aş dovedi că minţi? Cu inima bubuind, el o privi direct în ochii plini de amuzament şi ardoare, întrebându-se cum de-l dirijase în cinci secunde de la râs la disperarea de a o poseda.

Îşi smuci braţele, vrând să se elibereze, şi îl încălecă, atunci când el îi dădu drumul. Cu buzele aproape atingându-le pe ale lui, se uită la el.

- Hai, află.

Grozav. O provocare.

Punându-şi mâinile pe spatele ei, se împinse în ea şi şuieră. Iisuse, voia să fie în ea, dar nu atât de repede, după toate prin care trecuse. Însă putea să-i potolească mâncărimea.

- Iubito, ai ameţeli, greaţă sau te doare capul? Îi linse marginea buzelor şi gemu când ea şi le deschise pentru el.

- Nu. Îi ciuguli buza de jos. Totuşi, am senzaţia asta groaznică de pulsaţie. Se împinse în mădularul lui şi îl sărută. Ai vrea să ştii unde?

- Ştiu unde. Închise gura peste a ei şi pătrunse mângâindu-i limba cu a lui. Şi de îndată ce ea va fi sută la sută bine, va fi în ea în toate modurile imaginabile. Încercase să lupte, dar ea îl doborâse. Ştiu exact unde, iubito.

O întoarse sub el şi se sprijini într-un braţ, ţinându-şi buzele lipite de ale ei. Băgându-şi mâna sub cămaşa ei, îşi răsfiră degetele şi fu surprins încă o dată de cât de mică era, comparativ cu el. Mâna lui întinsă aproape că-i cuprindea talia.

Ea îi gemu în gură, îndemnându-l. El îşi băgă mâna în chiloţii ei şi îi cuprinse sexul. Ea îşi împinse şoldurile şi îl luă de cap, sărutându-l atât de adânc, încât lui îi va trebui terapie cu oxigen după asta.

- Nu ţi i-ai pierdut, dar sunt uzi. Era udă şi fierbinte. Nu prea avea păr şi muguraşul ei umflat cerea să fie atins, după felul în care îl împingea în palmă. El gâfâi pe buzele ei, cu mădularul în suferinţă şi pielea aprinsă. Cât de udă te pot face?

Drept răspuns, ea îşi desfăcu picioarele şi se agăţă cu unul de spatele coapsei lui.

El gemu drept răspuns, dorind să-i audă vocea.

- Vrei asta? O apăsă mai tare pe clitoris.

- Da. Deschise ochii. Pupilele dilatate aproape că înghiţiseră albastrul irişilor şi privirea îi era plină de dorinţă. Mai mult, Nate. Te rog.

Rugămintea fu cea care îi făcu inima să bată ca nebuna. Dar numele lui pe buzele ei îl termină cu totul. O desfăcu şi îşi băga un deget înăuntru. La naiba, ce strâmtă era. Şi fier-

binte. Şi catifelată. Imediat ea se încleştă în jurul degetului lui, vrând mai mult. El mai băgă încă unul şi îşi lăsă capul în jos s-o sărute pe gât, să-i lingă zvâcnirea pulsului. Respiraţia i se acceleră şi începu să-şi unduiască şoldurile.

Dar, atunci ea întoarse foaia şi îl apucă... pe el. Prin pantaloni, îl mângâie de jos până sus, la vârf, şi îl strânse.

El se sufocă.

- Tu, iubito. Nu eu.

Ea nu-i dădu drumul. Băgă mâna în pantaloni şi îl apucă.

Piele pe piele.

- Fir-ar să fie. Se împinse pe ea, nepăsându-i de nimic altceva, decât cum îl strângea ea de tare şi cum părea că ştie cât de tare să-l strângă, fără ca el să-i spună ceva.

Ca să răspundă la fel, el îşi udă degetele cu esenţa ei şi le împinse în ea, atingându-i clitorisul cu podul palmei la fiecare mişcare. Ea îşi potrivi ritmul cu cel frenetic al lui şi îşi trecu degetul pe crăpătura din vârful lui.

La naiba, avea să termine în pantaloni ca un adolescent.

Ca şi cum îi putea citi gândurile, ea îi trase pantalonii peste şolduri şi îl luă din nou în mână. Mângâind, trăgând, atingându-i capul. El împinse mai repede şi simţi o furnicătură pe şale ca o avertizare. Ca să evite mizeria, îi întoarse pe amândoi într-o parte, faţă în faţă, niciunul din ei neoprind atingerile.

Se mângâiau unul pe celălalt şi se topiră din nou într-un sărut, ce depăşea orice raţiune. Câteva secunde mai târziu, pereţii ei interiori se încleştară în jurul degetelor lui şi ea tremură. Se linişti. Strigă pe buzele lui. Fruntea i se încreţi într-un fel de concentrare şi buzele i se deschiseră larg. La naiba, era încă şi mai uluitoare când termina.

Urmă el, neputând să reziste şi eliberă jet după jet cu un geamăt surprins. Îşi retrase degetele din ea şi o luă de fund, simţind nevoia s-o atingă. Ţeapăn şi tremurând, deschise ochii şi o văzu uitându-se la el pe când termina. Ceva din expresia ei, faptul că o avea atât de aproape, făcu actul să fie mai puţin despre dorinţă şi mai mult despre... conexiune.

Fremătând, se lăsă în jos, neputând să-şi ferească privirea. Trecu ceva timp. La naiba, ar fi putut trece şi zece ani, din câte ştia el. Dar o fixă cu privirea, nebun de admiraţie şi întrebându-se ce se întâmplase. Dorise femei şi se regulase ca nebunul. Nimic din ce făcuse nu se apropia de...

- Olivia... Îşi trecu încheieturile degetelor peste obrazul îmbujorat. Nu-s chiar sigur ce să zic.

Ea zâmbi şi întinse mâna în spate să ia şerveţele de pe noptieră. Apoi, ea... îl şterse şi îi aranjă pantalonii. Prea tulburat să riposteze, o lăsă.

După aceea, ea îşi sprijini capul de mâini şi zâmbi larg.

- Vreau să se consemneze că îţi iubesc mâinile.

- N-o să primeşti plângeri de la mine pentru ale tale. O privi drept în faţă şi se opri când îi văzu copcile. Te simţi bine? Ar fi trebuit ca ea s-o ia mai încet.

- Nu.

Privirea lui tresări într-a ei şi stomacul i se făcu ghem.

- Mă simt grozav. Pe faţă i se aşternu un zâmbet lent, persistent. În afară de faptul că mi-e foame, adică.

Capitolul Cincisprezece

Câtă vreme Nate făcea curat în baie, Olivia se duse încet spre bucătărioară să caute ceva de mâncare. După ce dormise buştean pentru atâta vreme şi după felul extrem de plăcut în care se trezise, era gata să-şi mănânce mâna de foame. Sau ceea ce gătise ea.

Găsi în frigider o farfurie cu nişte fructe proaspete. Mătuşa Mae probabil că o pusese acolo, ca şi o farfurie cu negrese pe bufet. Perfect. Ciocolata conţine cel mai important grup de nutrienţi. Le luă pe amândouă pe canapea, când Nate apăru din camera ei.

Doamne, era superb. Pantalonii de trening care îi atârnau jos pe şolduri şi nimic altceva. Picioarele goale, pieptul gol. Îi iubea chiar capul chel fără obişnuita şapcă. Înainte de el, nu avea o părere anumită despre tatuaje, dar el o făcuse să le aprecieze. Şi încă mult de tot. Mai ales cu pielea lui închisă şi muşchii.

Se aşeză în faţa ei cu propria-i versiune de zâmbet pe buze.

- Negrese şi ananas?

- Şi căpşuni. Îşi băgă una în gură, mestecând şi privindu-l. Ţi-e foame? Arătă spre farfurie.

- Nu, mulţam'.

După câte ştia ea, el mâncase doar o farfurie cu supă şi asta fusese cu ore în urmă.

- Am dat peste cap programul de somn, dar nu-i nicio problemă cu mâncatul în miez de noapte.

- Eu mănânc doar la anumite ore.

Reţinerea din tonul lui nu cădea bine. Avea nişte ciudăţenii legate de mâncare şi murea de curiozitate să-l întrebe despre ele.

- E din cauza armatei? Obicei?

Îşi feri privirea.

- Parţial.

- Şi cealaltă parte? Ce-i scăpa aici? Era o chestiune de disciplină din cauza unui regim de antrenament? Judecând după expresia feţei când se uitase la el, nu-i plăcea să mănânce împreună cu alţii. Se purta de parcă mâncarea în general era ceva neplăcut şi, pentru un tip de mărimea lui, mânca foarte puţin.

El se întoarse într-o parte să se uite la ea şi îşi încrucişă braţele.

- Nu ştiu cum să-ţi explic într-un fel pe care să-l înţelegi.

Şi uite-aşa se porniră acele dangăte jalnice de avertizare din mintea ei.

- Încearcă.

- Mai degrabă n-aş încerca.

Se forţă să înghită ananasul pe care-l mesteca, pe când stomacul i se prăbuşi.

- Când spui chestii criptice ca asta, îmi formez propria concluzie şi... .

- Crescând aşa ca mine, mâncarea era un privilegiu. Niciodată nu mi-am dezvoltat o atracţie pentru răsfăţuri ca alţii. Mănânc atunci când îmi e foame. În regulă?

Nu, nu era în regulă.

- Ce înseamnă asta? Crescând aşa ca tine. Te referi la părinţii adoptivi?

El se uită spre cer, ca şi cum căuta acolo răbdarea.

- Da.

- Şi ce vrei să zici prin privilegiu? Pentru că asta sună groaznic de tare ca şi cum nu i se dădea de obicei mâncare.

Închizând ochii, el lasă să-i scape o răsuflare înceată, egală, apoi se uită la ea.

- Era greu să mă obişnuiesc mereu cu alte familii. Fiecare avea felul propriu de a găti chiar şi cele mai simple lucruri. Am mâncat cincizeci de feluri diferite de ruladă de carne.

Da, asta avea sens. Era trist, dar nu era ca şi cum nu se putea repara. Într-un fel, crezuse că tot ce gătea mătuşa Mae i se cuvenea, ceea ce lui Nate nu i se permisese vreodată. Şi el nici nu-i răspunsese extract la întrebare, dar o evitase.

- Explică privilegiu. Când el se ciupi enervat de şaua nasului, ea scutură din cap. Erai lăsat... să flămânzeşti?

Din nou, el inspiră adânc, de parcă încerca să se întărească.

- E un cuvânt dur, dar bănuiesc că e potrivit în câteva cazuri. Multe din familiile la care am fost în plasament erau amabile. Câteva foloseau mâncarea drept pedeapsă. Nedându-mi să mănânc şi aşa mai departe. Nu era neobişnuit pentru mine să fiu mutat dintr-un loc în altul fără să mi se spună dinainte. Nu ştiam niciodată în ce intram.

Doamne. Fructele îi bolborosiră în stomac şi ameninţară să-i vină înapoi pe gât. Ce fel de fiinţă nu dădea unui copil să mănânce?

- Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea.

- S-a terminat de mult. Nu contează.

- Ba contează.

- Olivia. Oftă. Tu continui să faci asta. Întorcând tim-

pul înapoi, târându-mă înspre începuturi. De ce? A trecut.

- Pentru că te-a făcut ceea ce eşti azi. Expresia lui arăta că terminase cu discuţiile despre subiect, dar el trebuia să înţeleagă că nedreptăţile din copilărie nu erau din vina lui. Justin şi cu mine eram doar la o mică distanţă de a ajunge în sistem. Dacă lucrurile astea mi-ar fi fost făcute mie în loc de ţie, ai simţi la fel? Ai da vina pe mine, aşa cum faci tu cu tine?

El se uită lung şi intens la ea, cu bărbia fremătând. Chinul neputincios din ochi spunea că înlătura amintiri, introducând-o pe ea în loc şi asta îl sfâşia. Când în cele din urmă vorbi, vocea îi era aproape o şoaptă şi încărcată de emoţie.

- Nu ţi-aş dori vreodată ceva din toate astea. Nici măcar o secundă.

- Nu eşti răspunzător de trecutul tău. Doar de felul în care alegi să trăieşti ulterior. Gâtul ei se încleştă pentru că ştia, *chiar ştia*, că atinsese doar vârful aisbergului care era suferinţa lui. Nu poţi fugi de asta, dar poţi să o depăşeşti. El scutură din cap.. totuşi ea continuă la fel, pentru că presupunea că nimeni nu se ostenise înainte. Nu contează cât de mult te împotriveşti. Am suficientă încredere pentru amândoi.

El îngheţă, cu ochii mari şi nările umflate, ca şi cum nu mai auzise asta până acum.

- Nu depinde de tine, şi nici pentru mine nu e corect să aştept de la tine să mă dezlegi de suferinţă.

- Uită-te mult şi bine. Mă vezi? Aşa arată o fiinţă afectuoasă. Mi-am dat seama că probabil tu nu o recunoşti, dar notează în minte, ca să ştii pentru viitor. Şi să nu crezi nici măcar pentru o clipă că nu ştiu ce înseamă suferinţa. În ciuda staturii mele, nu sunt aşa de fragilă.

- Exact ce vreau să spun. Gemu şi se frecă cu mâinile de cap. Ai suferit destul. Nu mai adaug şi de la mine.

- Prea târziu. Asta fac oamenii cărora le pasă, Nate. Nu mă interesează să te dezleg de suferință. Doar tu poți face asta pentru tine. Dar pot intra și o pot împărtăși, pot ușura povara. Acțiunile mele nu sunt hotărâte de tine. S-a terminat. Obișnuiește-te cu asta.

- Iisuse, Olivia. Puțin câte puțin, aprigul războinic se retrase și expresia lui se îmblânzi. Omul care o îngrijise cu o blândețe dureroasă reveni, de parcă își pierduse voința de a lupta. Se sili să înghită. Justin a spus că ești încăpățânată, dar cred că asta ar putea fi cel mai mare subestimare din lume.

Ea râse.

- Acum începi să înțelegi. Își drese glasul, când privirea îi coborî asupra corpului lui. Toate adânciturile și crestele, cutele și contururile. Simți că se înfierbântă.

- Oricât de groaznic ar fi fost pentru tine regimul de plasament, măcar te-a învățat disciplina. Dacă vrei să dai o notă pozitivă lucrurilor, uită-te în oglindă.

Buzele lui se mișcară într-o încercare de zâmbet.

- Bănuiesc că m-a pregătit pentru armată și pentru HGM. Pentru că de multe ori a trebuit să mănânc ceva ce nu-mi plăcuse când eram copil, îmi lipsea abilitatea de a aprecia gustul.

- Ce înseamnă HGM?

El se scărpină pe bărbie, aspră de la barba crescută.

- Hrană gata de mâncat. Rații individuale de hrană într-un pachet.

Ea se înecă.

- Pfui.

El râse, răgușit și grav.

- Fratele tău avut la început aceeași reacție. Te obișnuiești cu asta. Unii băieți le spuneau hrană gata de murit.

De vreme ce adusese vorba, păstră acelaşi subiect ca să-l facă să vorbească.

- Cum a fost acolo? Erai de mult timp cu unitatea lui Justin?

El dădu din cap.

- L-am cunoscut în al doilea stagiu. Am mai făcut două împreună. Îşi feri ochii cu privirea distantă. Mare parte din timp nu era aşa de rău. Cred că fratele tău s-a adaptat greu la început, dar era genul de om care se lasă dus de val. Toţi îl iubeau. Vorbea mult şi repede.

Ea râse.

- Cred că trebuia, pentru a putea interveni şi el. A crescut cu două femei.

- Aşa e. Zâmbetul îi dispăru. Nu prea îl putea doborî ceva. Avea un zâmbet molipsitor şi repede îl folosea.

- Da. Ea oftă, simţind lipsa fratelui ei şi simţind cum o înjunghie durerea dorului. Cred că de asta îmi e cel mai mult dor. Zâmbetul lui siropos. Şi o mişcare greşită a unui comandant însemna că ea n-o să-l mai vadă niciodată. Ştiam că exista posibilitatea că nu se va mai întoarce acasă, dar n-am permis niciodată să se strecoare în mintea mea. A fost o grea lovitură când soldaţii au apărut la uşa noastră să aducă veştile. Îmi tot spuneam că e o greşeală. Presupun că era o amăgire nechibzuită.

- Un mecanism de adaptare. Îşi frecă pieptul ca şi cum îl durea. Am făcut la fel în fiecare zi de recuperare în spital. Inspiră cu putere, îşi închise brusc ochii şi scutură din cap. Odată ce-i deschise, ceva din durere dispăruse. Totuşi, nu complet. Vrei s-o iau?

Ea se uită la farfurie, pierzându-şi pofta de mâncare.

- Nu, mulţumesc. Îi apărură în minte lucrurile pe care

le menționase despre mâncare și părinți adoptivi, apoi cum spusese că nu aprecia gustul. Poate că putea face ceva în legătură cu asta. Mă întorc imediat. Stai aici.

Mergând spre dormitor, scoase o mască de dormit din noptieră și se întoarse.

- Momentul de experimentat.

El se făcu palid.

- Nu îmi pun așa ceva, dacă la asta te gândeai.

Ea înclină capul.

- Ai încredere în mine?

- Știi că da, dar n-o să...

- Stai comod? Lipsa vederii te-ar putea sili să readuci imagini din amintire în minte?

Cu gura strânsă, el își îngustă privirea.

- Da și da. Ultima dată când am făcut unul din *experimentele* tale, am ajuns să stau întins pe spate în casa din copac și gura ta mă scotea din minți.

Ea mormăi aprobator.

- Și când te gândești la anii de adolescență, la bandă, amintirile astea sunt atât de groaznice?

El deschise gura ca și cum voia să o contrazică și o închise repede la loc.

- Exact asta vreau să spun. Experimentul reușit. N-ar fi trebuit să mă înveți mecanisme de adaptare, dacă nu voiai să le încerc.

- *Pentru tine.* Se apleacă în față. Trebuia să te ajute pe tine.

- M-au ajutat. Și acum o să ajute în ce te privește. Se urcă la el în poală și îl încălecă. Până acum nu-ți convine ceva?

El își lăsă capul pe speteaza canapelei și închise ochii, lăsându-și umerii în jos, învins.

- Ar conta dacă m-aş plânge? Se uită în lungul nasului spre ea, părând ezitant, dar curios.

- Nu. Îşi trecu degetele peste masca de mătase, lăsându-i o clipă. E miezul nopţii, toată lumea doarme, suntem singuri şi nu se va întâmpla nimic rău.

El ridică din sprâncene.

- Pe cine încerci să convingi? Îi luă masca şi îşi puse elasticul pe după cap, apoi trase masca pe ochi. Fă ce ştii mai rău, iubito.

Nu, va face ce ştia ea mai bine, dar luă farfuria şi o puse lângă ei pe pernă, în tăcere. Apoi se aplecă în faţă, apăsându-i pieptul cu al ei şi îl sărută. Îl mângâie pe umerii laţi, pe bicepşi, plăcându-i pielea catifelată peste muşchii tari.

El se încordă, dar în cele din urmă participă şi îşi duse mâinile pe deasupra coapselor, degetele mângâind-o mai cu putere, pe măsură ce se relaxa. Atingerea lui era la fel de blândă ca sărutul, surprinzând-o. Mai avuseseră scurte momente când pasiunea nu era prezentă, dar nu ca acum, când se părea că el era mai interesat să-i arate o parte al lui, decât să-i spună.

Inspiră sacadat, apoi se retrase.

- Dacă acum e momentul în care scoţi cătuşe şi...

- Ai greşit experimentul.

Nate mormăi.

- Nu-ţi pot spune dacă sunt dezamăgit sau uşurat.

Râzându-i pe buze, ea se întinse şi luă o bucată de ananas.

- Deschide gura.

Bărbatul ezită, apoi făcu ce-l rugase Olivia.

Îi urmări conturul buzelor cu fructul.

- Muşcă o dată.

Respirând neregulat, își afundă dinții în ananas și mestecă. Un fir de suc îi alunecă pe bărbie și vru să și-l șteargă, dar ea își folosi limba pentru asta. Lingând ușor până la gură, ea se opri și el gemu.

- Ce gust are?

Se încruntă.

- Ananas?

- Descrie-l. Pe când el păru că se gândește, ea își mișcă degetele. Peste gât, clavicule, cercurile tari ale sfârcurilor. Cu cât mai mult îl mângâia, cu arăt mai neregulată îi era respirația. Spune-mi.

El o strânse de coapse.

- Aa.. dulce. Zemos?

Drept recompensă, ea îl sărută din nou intens și își apăsă șoldurile de erecția lui îngroșată. În timpul interludiului lor trecut din dormitor, aflase că el era mare peste tot. Mulți centimetri perfecți acoperiți de piele catifelată. Și îl voia cu totul. Curând. Încă nu era pregătit, totuși. Încă nu lua suficient inițiativa.

O respirație aspră și îi apucă bărbia, cu o evidentă dorință ce o simțea pulsându-i între picioare.

- La naiba, Olivia.

- Mai vrei? Se întinse după o căpșună și i-o duse la buze.

De această dată, mușcă din fruct fără ezitare. În vreme ce mesteca, mâinile i se duseră spre gâtul ei. Mai jos. Îi atinse decolteul cămășii cu degetele bătătorite.

- Are gust de vară. Își lăsă în jos capul și o sărută pe gât, descătușând un tremurat puternic din profunzimea ființei ei. Lasă-mă să schimb ce am spus. Vară și ploaie. Tu faci ca totul să aibă un gust mai bun.

Ceea ce însemna că el gusta. Nu doar să se uite la o mâncare ca la o necesitate de bază, ci ca la un furnizor de plăcere. Ea rupse o bucăţică de negresă şi aşteptă ca el să înalţe capul.

El i-o luă, dar imediat se opri, nedumerit.

- N-am avut desert de... Nu-mi pot aminti. Înghiţi. Înainte ca ea să poată răspunde, el îşi scoase masca şi se uită la ea. Confuz. Interesat. Surprins. Ochii lui negri îi căutară pe ai ei. Nu mi-au plăcut niciodată dulciurile.

- De ce?

Privirea lui îi trecu peste faţă şi el ridică din umeri.

- Nu le-am avut des, cred.

- Şi acum? Mai rupse o bucată şi i-o întinse.

El îşi mută privirea de la negresă la ea şi înapoi. Ca şi cum era nesigur, îi apucă încheietura şi îi duse mâna spre gură. Cu privirea aţintită într-a ei, îi supse degetele, învârtindu-şi limba.

La naiba, nimic nu era mai senzual acum decât mişcarea asta. Erotică şi intensă. Ea se întreba cine cu cine se joacă dintr-odată. Plămânii se chinuiră să respire, în vreme ce pulsul zvâcnea, inima îi bubuia şi chiloţii deveneau din ce în ce mai uzi cu fiecare secundă.

El înghiţi, încă uitându-se la ea, scoţându-i degetele din gură.

- M-aş putea obişnui să-mi placă. În expresia feţei i se vedea o ezitare. Pentru ce, ea habar n-avea, dar apoi el clipi, ca şi cum încerca să se concentreze. Ar putea chiar mai mult decât să-mi placă.

Expiră şi îşi lăsă capul pe spatele canapelei. Îi dădu cu grijă la o parte o şuviţă de păr de pe frunte, urmărind copcile cu degetele. Cu ochii de ciocolată, buzele pline strâmbate de

gânduri, arăta de parcă era la un milion de kilometri distanţă.

- Chiar am crezut că ai murit. Se uită la ea. Hank a avut dreptate, totuşi. Nu-mi amintesc s-o fi spus cu glas tare.

- N-am murit. Sunt aici.

- Pentru că tu ai pornit discuţia asta ciudată de la om la om, o să fiu sincer. Scutură uşor din cap. Când te-am găsit, pe cuvânt că mi-a stat inima în loc. De atunci n-a mai bătut aşa cum trebuie. Nu ştiu ce-mi faci sau de ce ţi-ai pus în cap să mă repari, dar... Scutură din cap din nou, neştiind cum să termine ce avea de spus.

- Să te repar implică faptul că eşti distrus. Cu inima grea, Olivia se întrebă dacă era posibil să repare o întreagă viaţă de vătămări. Nu-i nimic distrus la tine, în afară de un greşit sentiment de vinovăţie.

El se uită la ea frustrat, voind să-i spună *nu începe iar cu asta* şi îşi feri privirea.

Ea îl apucă de bărbie cu degetul mare şi arătător, pentru a-l face să se uite la ea.

- Spune-mi ceva bun despre tine, ceva ce faci bine. Şi să nu spui regulatul.

El clipi repede, oarecum şocat de cuvântul urât pe care-l rostise ea.

- Da, înjur. Ea zâmbi. N-o fac des, dar pot. Dar-ar dracii, la dracu', pe dracu'. Acum, spune-mi ceva bun despre tine.

Ochii lui se umplură de tandreţe şi se amuză, arcuindu-şi buzele.

- Mă pricep să citesc oamenii.

Interesant.

- Atunci, poate că ar trebui să accepţi oferta lui Rip pentru un post. Munca la poliţie ţi s-ar potrivi. Inhală miro-

sul lui de săpun şi căldură masculină, vrând să se afunde în el. Îi adora partea sentimentală, dar şi partea de mascul alfa pe care încerca să şi-o stăpânească.

- Citeşte-mă, Nathan. Ce vezi?

El îşi puse mâinile pe talia ei.

- Văd o femeie care a fost atât de hotărâtă să-l facă pe fratele ei mai mic să se simtă în siguranţă după ce părinţii lor au murit, încât a căpătat o trăsătură de puternică independenţă şi a uitat cu totul cum să-şi pună nevoile ei pe primul loc. Degetul lui mare îi mângâia coastele pe deasupra cămăşii. E atât de frumoasă că-ţi taie răsuflarea şi o ştie, dar n-are niciun pic de vanitate în ea şi devine bănuitoare când cineva e atras de ea. Foloseşte umorul să facă lumea să se relaxeze, chiar dacă ea însăşi nu se simte stânjenită pentru că n-are nicio idee cum să nu fie altruistă. Se opri. Cum mă descurc până acum?

Cum se descurca? Drace!

- Dă-l încolo pe Rip. Ar trebui să lucrezi pentru FBI.

El dădu din cap, cu o expresie serioasă.

- Şi felul în care mă priveşti câteodată, ca acuma, cu căldură şi adoraţie, arată că intri pe teren minat. Cu cât mai mult timp petrecem împreună, cu atât intri mai adânc şi nu e bine. Nu-mi place.

- Cred că îţi place. Prea mult. Ceea ce te sperie ca naiba.

Fără să se clintească, fără să clipească, rămase înlemnit şi se uită fix la ea.

- Ne potrivim ca nuca-n perete, iubito. Nu suntem făcuţi unul pentru celălalt.

- Atunci, o să ne construim o lume după forma noastră.

Închizând ochii, el se ciupi de rădăcina nasului, apoi expiră şi îşi lăsă fruntea pe umărul ei.

- Iisuse, ai un răspuns la toate.

- Nu la toate. Poate că ajunsese la el, dar doar la suprafață, însă nu reușise să pătrundă înăuntru. Nu conta, îl luă de după ceafă și îl trase spre ea. Viața e înspăimântătoare, cu atât mai mult, dacă o trăiești de unul singur.

- Justin obișnuia să spună asta. Mărturisirea făcută cu glas încet nu se auzi clar pentru că fața lui era lipită de ea, dar tonul era plin de remușcări.

- E una din zicerile mătușii Mae.

Nate întoarse capul, o sărută pe gât și își lăsă tâmpla pe umărul ei.

- Vorbea despre tine tot timpul. Credeam ca sunteți gemeni, până când m-a corectat.

- Eram la fel de apropiați ca gemenii. Și semănam destul de mult.

El gemu.

- Am simțit că te cunosc cu mult mai înainte de a ajunge în oraș sau de a te vedea, dar am greșit.

Luând asta drept un compliment pe care spera că el așa îl intenționase, se gândi la scrisoarea lui Justin și la faptul că îi spusese de Nate.

- Știa? Despre trecutul tău, vreau să zic.

- I-am spus despre închisoarea pentru minori, dar nu cum am ajuns acolo. Și nici că eram un orfan.

Asta întări suspiciunea din mintea ei. Toată chestia asta cu promisiunea „să ai grijă de ea" pe care i-o făcuse lui Justin nu i se păruse niciodată în regulă. Fratele ei știa prea bine că ea se putea descurca. Poate că o parte din el voia ca cineva să aibă grijă de ea măcar o dată, dar nu era despre ea, atât cât era pentru Nate. Să-i ofere un cămin, o familie, sprijin și o menire.

Tot ce nu avusese în scurta perioadă de treizeci de ani ai săi.

El îşi plimbă mâna în sus şi în jos pe spatele ei.

- Eu îi spun diaree verbală. Zece minute cu el şi mă făcea să vorbesc. Mă scotea din sărite. Înălţă capul cu sprâncenele ridicate. Nu foarte diferit de o altă roşcată pe care-o cunosc. Zâmbi larg şi din toată inima şi parcă îi dădu un pumn în stomac. Totuşi, tu arăţi mult mai bine.

Capitolul șaisprezece

Nate tropăia pe lângă Nakos de la şopron înspre casă şi îşi rotea capul să-şi întindă gâtul. După căutarea solicitantă şi salvarea Oliviei urmate de o săptămână de terminare a acoperişurilor şi de învăţare a meseriei de la Nakos, Nate era pregătit să plonjeze într-o sticlă de tequila. Sau de Pepto. Oricare ar fi fost de ajuns.

Ghetele lor scârţâiau pe pietriş, în vreme ce un vânt aspru sufla dinspre nord. Pinii îşi răspândeau mirosul în aer şi nu s-ar fi mirat dacă în seara aceea ar fi nins, având în vedere scăderea temperaturii faţă de dimineaţă. Totuşi, înserarea încă nu se hotăra să-şi facă apariţia pe cerul fără nori.

Nakos se opri lângă camera de serviciu şi se uită la el.

- Pot să-ţi dau un sfat?

Studiind pălăria de cowboy a bărbatului şi cămaşa de flanelă de sub haina de lână, Nate ridică din umeri.

- Sigur. Nu intenţiona să-l şi urmeze.

- Olivia n-a avut niciodată nevoie de prea mult şi nici n-a cerut mult de când o cunosc eu. Cu toate acestea, soarta a lovit-o în mod repetat în puţinele ocazii când a dorit ceva. Nakos îşi schimbă greutatea pe celălalt picior şi îşi puse mâinile în şolduri. Ochii aproape negri se uitară la Nate. Te vrea pe tine. Să nu fi încă o dezamăgire.

Ce mai urma? Îl solicita total să-i reziste Oliviei. Dacă mai venea presiune şi din altă parte, se prăbuşea. Şi ar lua-o şi pe ea cu el.

Nate îşi scărpină falca.

- Nu ştii nimic despre mine. Ce te face să crezi...

- Ştiu destul. Nakos îşi atinse borul pălăriei, făcu stânga împrejur, îndepărtându-se.

- De exemplu, ştiu că şi tu o vrei pe ea. La câţiva paşi distanţă, se opri şi se întoarse. Şi mai ştiu că mai degrabă ai încasa un glonte, decât să vezi că măcar un singur fir de păr i se clinteşte de pe cap. Pentru mine e în regulă. Acum, prinde curaj.

Scuturând din cap, Nate se uită după bărbat, care dispăru după colţul casei şi încerca să disece „sfatul". Nakos avea dreptate şi Nate nu i-ar reproşa Oliviei nimic, dar aici nu era un simplu caz de dorinţă.

Într-adevăr, atinsese punctul critic cu o săptămână în urmă. Să-i spună nu era mai greu decât să ajungă pe Lună cu un avion de hârtie. Făcuse tot ce fusese omeneşte posibil s-o evite din această cauză. Nu credea că are suficient... control. Nu trebuise vreodată să fie atent sau blând sau oricare altă chestie din astea. Şi ea era aşa de delicată, aşa de...

Iisuse. Îl scotea din minţi cu o atingere a degetelor, ca să nu mai spunem de un sărut. Cum să poată avea încredere în el să nu-i facă rău, dacă nu-şi mai putea aminti cum îl cheamă, când ea doar zâmbea? S-o aibă goală sub el ar fi...

La dracu'.

Intră şi se duse spre camera lui, unde făcu duş şi nu merse la cină. Şi se tot gândi, până când simţi că aproape-i plesneşte capul. Trecu o oră, apoi două, el stând în faţa ferestrei uitându-se în gol şi Bones ascultător lângă el.

Odată ce păru că toată casa se liniştise, ieşi pe culoar şi se uită în sus pe scări spre apartamentul cu uşa parţial deschisă al Oliviei. Făcea asta de şapte zile - lăsa uşa întredeschisă

pentru el. Îşi petrecuse fiecare din aceste nopţi pe canapea intrând la ea după ce adormea şi strecurându-se afară înainte de a se trezi.

Hank apăruse azi să-i scoată copcile Oliviei şi îi dăduse undă verde să se întoarcă la viaţa normală. Nu mai trebuia să doarmă păzind-o în living. Dar, din cauza contuziei şi a febrei pe care ea o avusese, dacă nu se afla în apropierea ei, se urca pe pereţi şi făcea potecă pe podele.

Pentru că n-o auzise mişcându-se, urcă cu Bones pe urmele lui şi se opri în chicinetă, văzând-o în faţa măsuţei de cafea. Purta afurisita aia de pijama ce nu acoperea mai nimic şi părul roşcat era prins într-o coadă de cal lejeră. Îi scăpaseră nişte şuviţe încadrându-i faţa, pe când se uita la ceva ce ţinea în mână.

- Închide uşa, Nate. Vocea ei era atât de înceată, că el trebui să se forţeze s-o audă şi, pentru un oarecare motiv, refuză să se uite la el.

- Eu doar...

- Mă verificai? Te strecurai să dormi pe canapea? Înălţă capul şi se uită la el. Închide uşa, Nate, repetă ea şi de data asta încet şi cu un calm infailibil.

Încurcat, făcu ce-i spuse şi se îndreptă spre pragul ce delimita încăperile, oprindu-se aproape de ea. Un al şaselea simţ îi făcu pielea de găină pe braţe.

Ea ridică una din figurinele cioplite, cea pe care i-o lăsase de dimineaţă.

- Ce e asta?

Bine. Păi, nu era un afurisit de Michelangelo sau aşa ceva, dar nu era chiar aşa de rău.

- Nessie al tău. Ea *chiar* avea o slăbiciune pentru acea idioată creatură legendară.

Încet, ea dădu din cap.

- Şi celelalte?

La naiba. Îl atrăgea într-o altă capcană. Nu putea spune de ce.

- Tot Nessie al tău.

În diverse poziţii.

- În fiecare noapte din săptămâna asta ai venit aici, sus, după ce am adormit şi mi-ai lăsat câte una pe noptieră.

Da. O capcană, nu altceva.

- Dacă nu-ţi plac chiar deloc, poţi să le arunci pe foc. Voiai prostiile pe care le cioplesc, şi ţi le-am adus. Trebuise să aibă ceva de făcut, ca să nu intre în dormitorul ei, să se strecoare în aşternut cu ea şi să termine ce începuseră. Prin urmare, apăruseră prostiile astea. Şi ea le pusese peste tot - pe poliţa şemineului, pe măsuţe, pe pervazul ferestrei. N-o să mă supăr.

- Să nu-mi placă. *Să nu-mi placă?* Cu cât vocea îi devenea mai ascuţită, cu atât inima lui bătea tot mai tare. Ţi-ai petrecut timpul făcându-mi ceva ce îmi place, ceva ce e foarte greu de găsit în magazine şi eu ar trebui să le dau pe foc?

Ce dracu' se petrecea, de fapt? Pentru că dacă i se dădea un manual de utilizare şi o hartă Google, tot n-ar fi putut înţelege.

- Olivia...

- Am avut răbdare, ţi-am dat răgaz. Cu mai multă grijă decât era necesar, ea puse figurina jos şi îşi încrucişă braţele. Bătu din piciorul mic şi gol.

Aha.

- Olivia...

- Încetează să-mi mai rosteşti numele aşa.

- Aşa cum? Lasă-l naibii de manual. Va trebui ca însuşi

Dumnezeu Atotputernicul să coboare din Ceruri să-i explice asta.

- Ca şi cum aş vorbi limba de pe Vulcan. Începu să turuie cu rapiditate, numărând pe degete. În primul rând, traversezi toată ţara să îmi înmânezi personal o scrisoare de la fratele meu mort, când puteai s-o pui la poştă. Ai doborât cu pistolul pălăria de pe capul unui om, ca să ne salvezi pe mine şi pe prietena mea cea mai bună de un tip ce o luase razna. I-ai cumpărate numitei prietene echipament fotografic de mii de dolari. M-ai învăţat mecanismul de adaptare, ca să nu înnebunesc de pe urma traumei. Mi-ai masat gâtul, când mi-am întins un muşchi. M-ai dus în braţe în pat, când am adormit.

Şi tot aşa continuă, bifând punctele, în vreme ce el stătea în faţa ei ca un tâmpit ce tocmai o încasase peste faţă cu un scaun. Şi când nu mai avu degete, se opri, clipi şi reîncepu cu degetul mare.

- Îmi spui mereu iubito. M-ai scos afară din iaz şi ai îngheţat bocnă, doar să mă aperi de un şoc hipotermic. M-ai vegheat lângă pat, când am fost bolnavă. Mi-ai spus că sunt frumoasă. Şi mi-ai cioplit fleacuri pe gustul meu, ca o versiunea a unui Cyrano de Bergerac cioplitor fără intermediar, spuse ea ridicându-şi degetul mic. Pufăi, încrucişându-şi din nou braţele.

El ridică mâinile, predându-se.

- M-ai pierdut undeva pe lângă Vulcan şi m-ai găsit pe la Cyrano. Apropo, habar n-am cine e ăsta. Pare că treci în revistă sentimente frumoase, ca şi cum aş avea trăsături admirabile, dar ce naiba au toate astea de-a face cu blestematul de monstru din Loch Ness?

Şi... la dracu'. Se apucase să spună ce nu trebuia.

Ea îşi dezgoli dinţii, sfredelindu-l cu privirea. Trebuia

să aibă mai multă minte decât să se pună cu o fată din a treia generaţie de scoţieni- americani a cărei fire devenea tot atât de aprinsă ca şi părul ei. Era evident că ajunsese la capătul răbdării înainte ca el să urce aici, dar acum era clar că-l şi depăşise.

- *Ca şi cum* ai avea trăsături admirabile? Ajunse lângă el şi îl împunse cu degetul în piept. Cuvintele tale de avertizare că eşti Bau-Bau nu fac doi bani, când faptele îţi contrazic în permanenţă afirmaţiile. Vremea adevărului. Ce vrei tu, Nathan?

Ar fi prea mult să vrea o judecată sănătoasă? Sau, mai bine, un buton de derulare înapoi?

Cu o privire provocatoare, ea se retrase cu câţiva paşi şi îşi agăţă degetele de betelia şortului.

- Ce vrei?

Apoi - *sfinte Doamne* - îşi trase jos şortul cu o mişcare a şoldurilor ce-l făcu să aibă o erecţie mai rapidă decât o turaţie a motorului de la Harley.

- Reţinerea mea e limitată, iubito. Pentru numele lui Dumnezeu, ţine-ţi hainele pe tine.

Ignorându-l - pentru că oare când mai ascultase de el? - ea ieşi din şort şi îi legănă pe un deget.

- Despre asta vorbesc. Reţinere. Manifeşti mult prea multă reţinere. Aruncă şortul fără prea multe ifose şi ridică din sprâncene, parcă spunând şi *acum ce o să faci.*

Respirând greu, el îşi strânse mâinile în pumn pe lângă corp. Privirea îi urmări pulpele, peste coapsele tonifiate şi spre fâşia subţire - lua-l-ar dracu' - de dantelă neagră. Doar puţin să tragă de ea şi i-o putea rupe de pe fundul ei perfect trimiţând-o în zbor prin cameră.

- Nu sunt delicată. Nu trebuie ca tu să fii grijuliu sau

prudent sau altceva decât tu însuţi. Apucă cu degetele tivul tricoului, făcându-l să aibă un atac de cord. Ştii ce vreau? Vreau tipul care îmi vorbea porcos în bucătărie acum câteva săptămâni. Vreau bărbatul care m-a devorat cu un sărut pe verandă. Dezlănţuie-te, Nate. Uită de reţineri. Ia ce vrei.

Mă sufoc, mă sufoc, mă sufoc, mă sufoc...

Tricoul se duse tot mai sus şi mai sus. Îl lovi pe faţă.

El apucă materialul, îl aruncă într-o parte şi scrâşni din dinţi mai să-i facă praf şi pulbere. Inima aproape că reuşi să-i mişte din loc coastele şi sângele îi fierbea în vene.

Afurisit de frumoasă, aşa era ea. Şi nu-i era de loc ruşine cu trupul ei, aşa cum stătea cu mâinile în şolduri. Talie subţire şi abdomen încordat. Piele albă plină de pistrui. Sâni mici şi obraznici şi sfârcuri rozalii cerând să fie supte. Din gât îi scăpă un geamăt de dorinţă.

Întorcându-se în loc, ea se duse spre dormitor şi ieşi din nou în trei secunde. Aruncă ceva spre el şi el prinse pe piept. Nici măcar nu trebui să se uite la chestia pe care i-o aruncase. Folia îi fâşâi în mână şi era cunoscută de toţi purtătorii de cromozomi Y.

Mădularul îi zvâcni.

- Olivia, iubito...

Ea îi făcu un semn îndrăzneţ de vino-ncoace din degete.

- Nu vreau doar să termini, vreau să-ţi pierzi controlul. Să iei ce...

Ajunse lângă ea, îi luă gura şi o lipi de perete, înainte ca ea să poată ajunge la capătul tiradei. Ea îi trase cămaşa peste cap, orbindu-l şi întrerupând pentru o secundă sărutul, apoi o aruncă şi el reveni la ea. O apucă de una din încheieturi şi i-o prinse deasupra capului, ţinând prezervativul între

mâna ei şi a lui. Apoi, făcu la fel cu celălalt braţ şi gemu când poziţia asta îi lipi sânii de pieptul lui.

O sărută cu putere, lovind-o violent cu limba şi apăsând-o destul pentru a o suge. Ea murmură şi răspunse fiecărei mişcări cu una a ei. Încercă să-şi rotească şoldurile ca şi cum căuta uşurare, dar el o prinse la perete cu ale lui, lipind fiecare părticică delicioasă a ei de el şi strivindu-şi erecţia turbată de abdomenul ei.

Voise ca el să-şi piardă controlul? Era gata.

Luându-şi gura de pe ea, o privi. Vibrând, se luptă cu ultima barieră ce-l mai reţinea.

- N-a fost cea mai deşteaptă mişcare a ta, iubito.

- Pe cuvânt? Îşi ridică pleoapele încet, uitându-se la el cu ochii aceia de albăstrea, înecaţi de dorinţă şi provocare.

Pulsul lui o luă razna. Se uită la ea, avertizând-o tăcut.

Ea îi răspunse privirii, provocator.

Cu ochii într-ai ei, îi eliberă o încheietură şi o prinse de marginea chiloţilor. Şi îi smulse de pe ea dintr-o singură mişcare.

Ei i se tăie răsuflarea şi se arcui spre el.

Aruncând dantela de pe umăr, îşi băgă mâna între ei şi îi desfăcu pliurile, descoperind că era lunecoasă, udă şi pregătită. Şi aşa de sexy. Ea se muşcă de buza inferioară şi ochii cereau mai mult. Cereau tot.

Dându-i drumul şi celeilalte încheieturi îşi împinse pantalonii de trening la glezne, îi aruncă cât colo şi desfăcu prezervativul cu dinţii. Privirea ei largă şi atentă coborî spre erecţia lui, pe când el îşi punea prezervativul. În ochi i se citea dorinţa împletită cu nerăbdarea şi o urmă de îngrijorare. O să se îngrijească el de toate trei deodată.

O apucă de dosul coapselor desfăcându-le şi ridicând-o,

astfel încât ea nu mai avu de ales decât să-şi încolăcească picioarele în jurul lui. Apoi o ţintui cu pieptul lui şi îi ridică fundul, s-o ţină pe loc. Aproape gâfâind, ea îi căută privirea şi îşi înfipse degetele în ceafa lui, parcă vrând să-i lase o urmă.

Iisuse. Nu crezuse că va dori pe cineva sau ceva atât de tare în toată viaţa lui. Ea îl aţâţase încă de când se cunoscuseră. Atracţia şi respingerea animalului împotriva bărbatului se luptau în el, hărţuindu-i creierul şi el cedă. Animalul câştigă.

Îi zdrobi gura cu a lui, arzând-o cu un sărut ce îi aruncă în aer raţiunea şi îi distruse orice gând. Când nu mai putu suporta tensiunea, se potrivi şi o penetră. Tare. Repede şi aproape leşină când pereţii ei strâmţi, fierbinţi şi elastici se strânseră în jurul lui.

Mişcarea era înfiorător de... plăcută.

Strigătul ei în gura lui, unghiile ei afundându-i-se în pielea spatelui.

El îngheţă.

- Te-am rănit?

Ea scutură din cap, negând cu putere.

Cu o mână pe fundul ei, se sprijini cu cealaltă de perete, să se echilibreze, şi îi atinse buzele cu ale lui. Strângea ochii cu putere şi respiraţia ei neregulată se amesteca cu a lui.

- Olivia, iubito, uită-te la mine. Pe Dumnezeu, dacă vedea un cât de mic semn de durere, îşi tăia venele.

Genele ei fluturară şi pleoapele se ridicară dezvăluind...

Dorinţă. Disperată. Orbitoare.

- Nu te opri, şopti ea. Te rog. Îşi puse mâinile pe capul lui. Privirea îi rătăci peste sprâncene, obraji, gură şi înapoi la ochii lui. Superbele ei şuviţele ei de păr roşcat erau deja încurcate şi îi încadrau faţa. Te rog, Nate.

Lui i se blocă respiraţia. Nimeni nu-i rostise numele în timpul unui act sexual şi, auzindu-l de pe buzele ei, i se acceleră pulsul până la paroxism. Ceva i se cuibări în gât. Poate că inima. Ea i-o prinsese încă de la început în degetele ei subţiri şi pricepute.

Privind-o, se retrase încet. Ca şi cum voia să i se împotrivească, pereţii ei îl apucară şi mai strâns şi pe piele îi apăru o sudoare rece. Ea scoase un sunet disperat şi îl luă de faţă, cu trupul vibrând, lipit de al lui. La jumătatea drumului, el se opri. Respiraţia ei îl cerea, pe când a lui se opri cu totul.

- Tu, iubito. El o privi direct în ochi. Ai întrebat ce vreau şi eu pe tine te vreau. Fir-ar să fie, era adevărul adevărat.

Apoi, se împinse în ea cu atâta forţă, încât ea alunecă puţin pe perete.

Şi nimic, *nimic* nu fusese şi nici nu va fi vreodată atât de fantastic de bine, decât să fie în ea. Siguranţă şi anarhie. Echilibru şi instabilitate. Dulceaţă şi păcat.

- Da. Ea îşi întinse braţele şi se rezemă cu palmele de perete, într-o versiune de *salvează-mă* invocând cele sfinte. Ca şi cum era nesigură de ce îi făcea corpului ei, ea se agăţă de umerii lui Nate.

Ştiind ce avea ea nevoie, îi strânse încheieturile mâinilor, îi întinse braţele în sus deasupra capului şi îşi împleti degetele cu ale ei. Prinzându-i faţa cu bicepşii, intră în ea. Iar şi iar. Din nou. Abdomenele lor se loveau unul de altul şi piepturile lor se atingeau şi mirosul ei de ploaie îi învăluia.

Cu fiecare mişcare a lui, ea îşi rotea şoldurile, gemând, căutând. El strângea muşchii, căutând să ţină pasul, simţind o delicioasă arsură din cap până în picioare şi fiecare nerv din trup.

O sărută la fel de controlat ca o geamandură în mijlocul uraganului şi apoi îşi lăsă capul în jos să sugă unul din sfârcurile ei rozalii şi ridicate. Micul muguraş tare se încreţi în gura lui şi ea îi strânse degetele arătând că îi place. Mutându-se la celălalt sân, repetă mişcarea, venerând-o.

Receptivă. Pasională.

Avea mai multă putere decât multă lume pe care o cunoscuse, dar aparenţa ei îi ascundea personalitatea. Minionă. Suplă. Chiar şi sânii erau destul de mici să-i intre în palme şi să mai lase şi loc. Şi era perfecţiunea întruchipată.

Simţi fiori pe şira spinării care-i ajunseră la testicule. Împinse mai repede, hotărât s-o aducă la orgasm înainte de a fi şi el acolo. Judecând după felul în care îşi înfigea călcâiele în spatele lui şi după obrajii îmbujoraţi, era pe aproape.

- Hai, iubito. O ciuguli de gât şi o linse pe pulsul ce i se zbătea, plăcându-i pelicula de transpiraţie şi sare de pe pielea ei. Iisuse, ce ţi-aş mai face.

Repetat. Pentru totdeauna.

Ea tremură şi degetele ei îl strângeau disperate. Dacă era posibil, fiecare parte a trupului ei era înfăşurată în jurul fiecărei părţi din trupul lui, chiar dacă erau atât de înlănţuiţi, încât nu i-ai fi putut despărţi nici cu forţa.

Gâtul îl strângea, mădularul îi pulsa, muşchii îl ardeau şi el se împingea în ea cu tot ce avea. Fiecare mică retragere a şoldurilor îl făcea să fie mai lacom să se întoarcă. Supraexcitarea era de necrezut. Şi fiecare împingere o găsea strâmtă, fierbinte, primitoare, înconjurându-l.

Părea că trecuse o eternitate, cu cât mai mult se lăsau în voia curentului. Gemetele ei lacome de încurajare şi ale lui de complet extaz. Durere şi plăcere de neasemuit cu nimic din ce cunoscuse până atunci. Cu toate acestea, nu părea a fi de ajuns. Oricât timp ar sta în ea, n-ar fi de ajuns.

- Nate...

Un strigăt scurt şi ea se cutremură. El îşi apăsă gura pe a ei şi îi înghiţi ţipătul, când ea se prăbuşi în braţele lui. Se strânse în jurul lui, storcându-l, ucigându-l printr-o tortură agonizant de dulce. Ea îşi lăsă capul pe spate, buzele lui ajungându-i pe bărbie.

Între un şir de înjurături mormăite, îşi deschise gura larg pe obrazul ei şi se îndreptă puţin pentru a-i menţine pe amândoi în poziţie dreaptă. În vreme ce ea era străbătută de alţi fiori pe care-i transmise şi lui, el termină cu un strigăt primal, gutural ce-i închise gura. Îi luă oxigenul. Îi izbi inima.

- Sfinte... Ejaculă în extaz şi muri chiar acolo unde era.

Complet terminat, inspiră şi îi dădu drumul mâinilor. Braţele îi căzură fără vlagă lângă ea şi îşi lăsă capul pe umărul lui ca şi cum făcură dragoste până la inconştienţă.

Iisuse. O omorâse şi pe ea.

Folosind ultima rămăşiţă de energie pe care o mai avea, se desprinse de la perete, o luă în braţe şi se poticni până în dormitor. Se prăbuşi în mijlocul patului cu ea sub el şi se sili să se ducă la baie să arunce prezervativul.

Când se întoarse, înlemni în mijlocul camerei şi...

Muri a doua oară. Sau a treia?

Cu braţele şi picioarele întinse, ea stătea cu ochii închişi şi respira superficial, ridicându-şi sânii spre tavan. Barba lui nerasă îi iritase obrajii, gâtul şi pe piept avea o roşeaţă palidă. Genele ei lungi şi deschise la culoare îi aruncau umbre sub ochi. Pielea era la fel de albă precum aşternuturile, dar micul triunghi de păr roşcat de pe sexul ei avea aceeaşi culoare cu şuviţele de pe cap. O combinaţie de foc şi gheaţă, ce era menită să-i înmoaie genunchii.

Nodul ciudat îi apăru din nou în gât. Inima îi bătea ca nebuna şi ceva îl înţepa în sinusuri.

Ea gemu:

- Mă simt de parcă ar trebui să zic *puterea Domnului te alungă* sau aşa ceva, spiritual.

El încercă să înghită, dar nu reuşi.

- Ce?

- E din *Exorcistul.* Îşi deschise un ochi. Filmul ăla?

- L-am văzut. El era doar o idee mai mult surprins că ea putea cita din film, decât de faptul că îl compara cu o posedare diavolească.

Îi trecu prin minte ce făcuseră amândoi. Mai degrabă ce-i făcuse el *ei.* O împinsese în perete. O imobilizase. Intrase în ea cu o putere brutală. Chiar *era* un monstru ce n-ar fi trebuit s-o atingă vreodată. Îl durea în piept.

Se frecă pe bărbie cu o mână tremurândă.

- Am... Iisuse, avea o voce gâjâită. Îşi drese glasul şi încercă din nou, abia reuşind să şoptească. Te-a durut?

- Doamne, nu. Îşi întoarse capul şi zâmbi, ignorându-i suferinţa. Cum de mai poţi sta în picioare? Să-mi mişc ochii e deja un efort prea mare.

El habar n-avea, dar se aşeză lângă şoldul ei şi se uită la ea. Cu grijă, îi ridică braţul şi îşi trecu degetele peste încheietura ei, fără să vadă roşeaţă sau urme. Se aplecă într-o parte şi făcu la fel cu cealaltă încheietură, apoi îi controlă şoldurile. Pe când ajunse la gât şi faţă, mâinile lui tremurau necontrolat.

Ea se întinse.

- Ce faci?

- Eu... Oftă. Verific să nu ai vânătăi. Din toate păcatele lui şi aşa multe, ăsta era absolut cel mai grav. Îmi pare rău, iubito.

Capitolul Şaptesprezece

V*erifică să nu aibă vânătăi? Şi... îi părea rău?* Olivia se sprijini pe coate şi văzu expresia îndurerată a lui Nate. Se părea că el avea impresia că fusese prea dur. Deşi aprecia sentimentul, simţi cum o cuprindea dezamăgirea. Îşi închipuise că odată ce-l făcuse să-şi dea drumul, va trece de mentalitatea de a nu fi destul de bun şi nevoia constantă de a se reţine.

Se părea că se înşelase.

Încercă să-şi şi înfrâneze vocea, să fie calmă, când de fapt o podideau lacrimile.

- De două ori m-ai întrebat dacă mă doare şi de două ori am spus nu. Da, prima dată când se împinsese în ea îi provocase o mică durere din cauza mărimii lui, în afară de faptul că nu mai avusese un iubit de ceva timp. Dar fusese uluitor de intens. În răstimp de secunde, mica durere dispăruse şi nu fusese niciodată mai disperată, mai excitată în toată viaţa ei.

El înghiţi.

- Meriţi mai bine de atât, decât să fii posedată ca un animal.

- M-ai auzit că mă plâng? Se ridică în capul oaselor, vrând să se acopere, dar se abţinu. El nu răspunse, ţinându-şi privirea pe gâtul ei şi ea se enervă şi mai tare. Nu te-am auzit nici pe tine că te plângi.

El o privi.

- Nu-i despre mine.

- Exact. Este despre tine şi mine. Am convenit ca, dacă

unuia dintre noi nu-i convine ceva, să spunem. Îl studie, dar nu putu spune dacă el o asculta măcar. Te-am tachinat, te-am enervat. Doar că nu ţi-am poruncit să iei ce vrei. Încă nu mi-am revenit după orgasm şi ţie... *îţi pare rău?*

Insultată, se dădu jos din pat şi o luă spre baie, dar el o apucă de încheietură, oprind-o.

În ochi se putea vedea că în el se dădea o luptă, pe când se uita la mâinile lor. Apoi, îşi ridică încet privirea.

- Nu te supăra pe mine pentru că îmi fac griji. Nu e ceva ce pot controla şi e un sentiment cu totul nou pentru mine.

Ea îşi coborî umerii.

- Nu de asta sunt supărată. Îmi place că-ţi pasă, Nate. Ce nu-mi place e că regreţi ce am făcut.

- Eu nu... Închise o clipă ochii. Ar trebui să regret. Pe bune că ar trebui. Greşelile mele trecute sunt o constantă aducere aminte de ce greşim, dar toate instinctele mele strigă altceva. Te vor pe tine. Îşi feri privirea, ochii lui îi confirmând impresia că spusese prea mult.

- N-am avut parte de o astfel de pasiune până acum. Există un moment şi un loc pentru a face dragoste, dar nu-i nimic greşit nici în ce am făcut noi. A fost... barbar. Şi, Doamne, cât îi plăcuse.

- Barbar, repetă el încet. Nu ştiu altfel. Expresia lui arăta că voia să înveţe, să încerce. Deschise gura să mai spună ceva, dar, în schimb, scutură din cap.

După o clipă, îşi puse mâinile pe talia ei şi o trase mai aproape, între genunchii lui. Apoi îşi coborî fruntea pe stomacul ei şi pentru a doua oară simţi cum o înţeapă lacrimile. Această latură a lui era greu de înfruntat. Părea că se luptă mereu cu firea lui de a-şi face griji.

În subconştientul ei apăru un gând care dispăru la fel de repede. Prea repede pentru a fi clar şi ea îl alungă imediat. Totuşi, îl aduse în discuţie.

- A fost dezamăgitor pentru tine? Nu ţi-am adus... satisfacţie?

Nu era proastă. Ştia când un bărbat se simte bine şi Nate voia să facă sex aşa cum voia şi ea. Totuşi, nu strica să deschidă discuţia despre asta. Având în vedere trecutul lui, poate că ea nu era de ajuns pentru el pe termen lung.

El îşi ridică atât de repede capul, că o lovi. Privirea lui fierbinte o făcu să se înfioare.

- Nuuu, gemu el. Nu, nu şi nu.

- Păi, atunci, e în regulă. Asta clarifică treaba.

El oftă şi trăsăturile i se relaxară. Se uită la ea o clipă, apoi o îmbrăţişă şi o puse pe pat într-o parte, astfel încât să se uite la el. Întinse mâna şi îi dădu părul de pe faţă.

- Nu mai fi supărată.

Doamne, bărbatul ăsta.

- Încetează să mai faci presupuneri fără dovezi şi n-o să mai fiu.

- Bine. Atâta vreme cât n-o să te mai categoriseşti vreodată drept nesatisfăcătoare. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet chinuit şi coborî vocea. Nici pentru mine n-a mai fost aşa.

Ea îi zâmbi, ca să şteargă încordarea ce mai plutea între ei. Trecându-şi degetele peste bărbia cu barba nerasă, se uită în ochii lui căprui aurii şi se topi. Avea o faţă atât de expresivă câteodată şi ochii lui de căţeluş erau mai mult decât timizi. Pleoapele catifelate, coborâte, ce contrastau cu linia aspră a sprâncenelor. Gene criminal de lungi.

Lăsându-şi privirea spre buzele pline, îl sărută şi zăbovi. Mirosea atât de bine a bărbat cald şi săpun şi voia să se

afunde în el. Era ceva natural, liniştitor să fie cuprinsă de braţele lui. Cu atât mai mult, cu cât ştia că era probabil prima femeie pe care o ţinea aşa.

- Şi acum, iubito? Îşi frecă nasul de al ei şi înclină capul dându-i o umbră de sărut. Se mută spre obraz, uşor ca un fulg, şi se opri la ureche. Respiraţia lui îi mângâie urechea şi ea se înfioră. Nu sunt sigur ce urmează. Normal în momentul ăsta e să mă îmbrac şi să plec.

- Păi, avem două opţiuni. Îşi trecu mâna peste pectoralii lui şi spre abdomen, primind o respiraţie sacadată. Putem merge să dormim sau... Îi mângâie cu dosul mâinii erecţia ce devenea tot mai mare.

El gemu, luându-i lobul urechii în gură.

- Sau ce, iubito?

- Sau... Ea îi ciuguli grumazul, sărutând şi lingând peste gât, spre locul care descoperise că-l înnebunea. Chiar la stânga pulsului şi aproape de tendonul care acum era încordat. Sau poţi să-mi arăţi ce alte mişcări de sălbatic mai ai ascunse.

- Îmi place foarte mult varianta a doua. Înclină capul, să-i permită un acces mai bun şi îi băgă mâna în păr, gâfâind. Eşti sigură? Atât de repede după...

Ea se rostogoli ieşind din îmbrăţişarea lui, se întinse pe noptieră după un prezervativ şi reveni. Îi trânti folia pe piept.

- Singurul lucru care m-a durut a fost purtarea ta de după. Ia-mă din nou. Cu convingere, de data asta.

Cu nările fremătând, el se uită la ea, ca şi cum era gata să izbucnească din nou.

- Şi prima dată a fost cu convingere.

- Dovedeşte. Îi contură fundul cu degetele şi îl apucă cu putere de fesele tari.

Din pieptul lui ieşi un geamăt jos, care reverberă în pieptul ei.

- Nu vrei ceva mai lent? Mai puţin...?

- Mai puţin ca tine? Ridică din sprâncene întrebător. Mai târziu, avem timp pentru mai lent. Acum te vreau. Pe tine, cel adevărat. Sunt aici pentru că vreau să fiu.

Cu toate acestea, el rezistă. Se uită la ea, privirea plimbându-se de la un ochi la celălalt, cu gura strânsă.

- Nu vreau să te doară.

La naiba.

- Nate.

- Nu. Aruncând prezervativul pe o pernă, el o luă de după ceafă şi îşi băgă mâna în părul ei, strângând şuviţele în pumn şi forţând-o să-l privească. Vreau să spun după aceea. Ai spus că te doare şi acum sunt supărat.

Respirând greu, îşi apropie faţa de a ei, până când ajunseră să respire împreună şi privirea lui hotărâtă o făcu să rămână nemişcată.

- Hai s-o facem din nou, iubito. Vreau să-ţi aud acel sunet sexy pe care-l scoţi din gât, când intru în tine. Să simt carnea ta fierbinte cum mă strânge, să văd cum ochii îşi pierd concentrarea şi obrajii ard de pasiune. O ciuguli de buza inferioară. Există nenumărate lucruri pe care vreau să ţi le fac. Şi, când am terminat, n-o să te doară ca data trecută. Mă înţelegi?

Uite-aşa. *Ăsta* era bărbatul pe care ea încercase să-l găsească şi să-l scoată la suprafaţă. Cel neîngrădit, neînfricat şi necontrolat.

Fiecare centimetru al pielii ei se înfierbântase şi respiraţia i se blocase în plămâni. Miezul îi vibra, sânii o dureau şi cedă în faţa tuturor acestor senzaţii. În faţa a ceea ce el îi putea da. Putea face ce voia cu ea.

- Da, şuieră ea şi se arcui spre el, dorindu-l la un nivel de care nu fusese conştientă că era posibil. Pierderea lui, câştigul ei. Căutarea lui, aşteptarea ei. În fine, o destinaţie posibil de atins.

- Da, Nate.

Nările vibrară din nou, dar inspira controlat, uitându-se la ea cu ochii mijiţi. Apoi, o întoarse pe spate şi o încălecă. Mâinile i se aşezară de-o parte şi de alta a capului ei, pe saltea, rămase aplecat asupra ei, până când ea fu complet copleşită de el.

O privire directă, plină de ispită şi promisiuni.

Buzele pline şi atractive se deschideau să inspire superficial.

Muşchi tensionaţi acoperiţi de tatuaje ce se mişcau încordaţi.

Bicepşi umflaţi şi antebraţe încordate.

Piept larg, pectorali şi abdomen muşchiulos, ce arăta mai mult ca un cufăr.

Vene şi tendoane şi piele întunecată.

Coapse ferme, solide şi, între ele, minunata lui erecţie. Lungă şi groasă. Catifea peste oţel.

Ca şi cum îi plăcea atenţia ei, el îşi roti şoldurile, atingându-i abdomenul cu erecţia. Ea voia atât de tare să-l atingă, dar simţi că ar putea ca prin asta să-l aducă la limită. Ţinându-şi mâinile lângă ea, se uită din nou la el, plăcându-i ce vedea şi devenind din ce în ce mai udă, pe măsură ce se uita.

El îşi apăsă mâna între sânii ei, desfăcându-şi degetele şi o lăsă mai jos. Bătături aspre îi mângâiau pielea. Uitându-se la ea, îşi mişcă mâna mai jos, până când ajunse la sex şi i-l cuprinse. Olivia se strânse sub atingerea lui, dar el doar îşi înclină capul, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie.

Ridicându-se, se aşeză pe vine şi luă prezervativul. Cu privirea aţintită într-a ei, îl deschise cu dinţii şi şi-l puse.

- E o diferenţă între dorinţă şi nevoie. Mai devreme, m-ai întrebat ce vreau şi eu am spus că te vreau pe tine. O întoarse pe burtă şi o acoperi cu trupul lui, îşi aşeză şoldurile între picioarele ei. În vreme ce ea era încă năucită, el îşi apropie gura de urechea ei şi se mişcă în spatele ei. Vârful lui gros îi desfăcu pliurile. Chestia e, iubito, că nu doar te vreau, am nevoie de tine.

Urmări conturul urechii cu limba şi ridică o mâna lângă faţa ei. Tatuajele şi pielea se contopiră formând un caleidoscop nedesluşit. În căutarea aerului, vrând să scape de durerea dorinţei, ea îşi roti şoldurile.

El gemu şi chicoti pe obrazul ei, cu un sunet jos şi încordat.

- Spune-mi ce vrei, de ce ai nevoie şi o să-ţi dau.

Ea avea să moară topită toată de dorinţe neîmplinite, dacă el nu înceta s-o chinuiască.

- Pe tine...

Abia dacă îi şoptise cuvântul, că el intră în ea. O întinse. O umplu. Îi luă respiraţia şi raţiunea.

Se opri ca să-i ofere o clipă să se obişnuiască, apoi îşi băgă o mână între ea şi saltea. Degetele intrară acolo unde erau lipiţi, palma apăsându-i clitorisul şi pe ea o trecură fiorii. Gemu, rotindu-şi şoldurile, dar nu avu parte de uşurare din cauza greutăţii lui. Celălat braţ al lui intră sub pieptul ei, până când îi puse mâna pe o parte a feţei şi îi adăposti capul în mână.

Ea clipi, dezechilibrată total de sentimentele contradictorii pe care mişcarea lui i le năştea. Tandreţea cu care o ţinea, în vreme ce îi muncea păcătos tot trupul. Îl acoperea. O

înconjura. Şi, la fel ca mai înainte, nu ştia ce să facă. Era în întregime la voia lui, pentru că aşa dorea şi fu copleşită de disperarea de a-şi alina dorinţa. Era ceva total eliberator, dar şi frustrant. Ca şi cum ar atârna agăţată în unghii de o margine şi în acelaşi timp îşi dădea drumul, să se prăvălească în gol.

Răsuflarea lui îi mângâia obrazul.

- Spune-mi că mă vrei. Rugămintea într-o şoaptă răguşită îi făcu inima să bată şi mai tare.

- Te vreau.

El se depărtă şi se împinse înăuntru, apăsând-o şi mai tare cu palma pe clitoris. Ea strigă simţind o violentă plăcere.

Nasul lui îi atinse urechea, când îşi înclină capul.

- Spune-mi că ai nevoie de mine.

- Am nevoie de tine. Atât, atât de mult.

Din nou, repetă mişcarea şi ea îşi strânse ochii, simţind o satisfacţie răscolitoare.

- Atunci, sunt al tău, iubito. Pentru atâta timp cât mă vrei. Se împinse din nou. Eşti a mea.

Ah Doamne.

- Nate...

El gemu.

- Ştiu, iubito.

De data asta, nu se mai împinse, ajunse acasă. Repede. Brutal. Cu mişcări scurte şi ferme, o izbi. Repetat. Cu fiecare împingere, degetele îi alunecau pe pliuri şi palma o apăsa şi mai tare acolo unde avea mai multă nevoie. Ea nu putea face nimic mai mult decât să stea întinsă acolo, să-l primească, complet supusă sub greutatea lui.

Şi ce îi mai plăcea.

Îi înconjură trupul cu al lui, o aduse dincolo de punctul

unde ar mai exista îndoieli. Sânii ei striviţi de saltea deveniră mai moi şi sfârcurile se întăriră. Umerii i se tensionară când îşi căută alinarea. Gemetele lui o excitară şi abdomenul i se contractă, simţind o avertizare a unei iminente explozii.

Strângând în pumni aşternuturile, ea se dezintegră. O străbătu lumina şi energia cinetică şi devini inertă, când termină cu un strigăt tăcut. Tremura sub el, simţind arsura incandescentă prin tot trupul. Iar şi iar. Gâfâind, deschise ochii.

El nu înceta.

- Nu ai terminat. Se împinse şi mai tare în ea şi alunecară mai sus în pat. Palma lui lovi capul patului de parcă voia să dobândească un avantaj.

- Termină din nou.

Mişcarea plină de graţie a trupului lui şi deplasarea muşchilor pe ea contraziceau felul carnal şi încordat în care o poseda. Sălbatic. Dominator.

Îşi coborî capul şi se lipi de gâtul ei, învârtindu-şi limba pe punctul care o făcea să-şi dea ochii peste cap. Degetele se mişcară de pe pliuri şi îi atinseră clitorisul, apoi îl ciupi şi...

Ea îşi îngropă capul în aşternuturi, încercând să urmărească încă o lumină albă. De fiecare dată când el se retrăgea, îi freca porţiuni sensibile ale cărnii şi de fiecare dată când se împingea în ea, o umplea din nou. Ritmic. Superb de răscolitor. O împerechere, o promisiune şi o declaraţie.

El deveni rigid în spatele ei şi pulsă adânc în ea. Deschizându-şi gura larg pe umărul ei, el gemu. Tare. Lung.

- Acum, iubito. Iisuse, te rog.

Ştiind că ajunsese pe culme, reţinându-se pentru ea şi că ea era chiar ceea ce stătea între el şi extaz fu suficient s-o expedieze spre înălţimi cu el. Scânci şi...

În ea se produse o ruptură seismică. Se înclină şi termină a doua oară, orgasmul spintecând-o. Muşchii se încleştară pe oase şi corpul i se lichefie. Neputând să suporte, urlă în saltea, pe când o asaltau seism după seism.

El se porni să înjure copios şi îşi lăsă fruntea pe ceafa ei. Îngheţă. Se înfioră. Îşi roti şoldurile. Mai împinse de câteva ori. Şi... se prăbuşi pe ea gemând. Ieşi din ea, întorcându-se pe spate, forţându-se să respire. Rămaseră întinşi unul lângă altul pentru mult timp, gâfâind obscen.

În fine, după ceea ce păru a fi o eternitate, îşi scoase prezervativul şi se uită la ea.

Ea abia dacă putea clipi.

- E un coş de gunoi lângă pat.

El îl căută din priviri şi gemând îl aruncă.

- Slavă Domnului. Nu cred că mă pot mişca. Se încruntă şi îşi îndoi genunchiul cu prudenţă. Frecându-se pe coapsă, îşi întoarse capul şi o urmări cu privirea. Se pare că nici tu nu poţi.

- Poate săptămâna viitoare. Numai cu un motiv serios, adică. Doamne, ce bine se simţea. Sătulă şi istovită şi durând-o peste tot unde trebuia s-o doară. Ce-i cu piciorul tău? El continua să-l maseze.

- Rana. Câteodată devine rigidă. N-am nimic.

Probabil că trebuia să bea ceva. Îmbărbătându-se, se mişcă spre marginea patului. Dacă ţinea bine minte, mai avea aici câteva băuturi energizante de când avusese febră.

- Unde te duci?

Ea se opri lângă pat.

- Să-ţi aduc o Gatorade. Mă întorc imediat.

- Dacă mai poţi merge, am greşit cu ceva. Bătu cu mâna pe cearşaf. N-am nimic. Vino aici.

Aplecându-se peste el, Olivia zâmbi.

- Ai făcut bine ce ai făcut. Acum, taci. Îl sărută scurt şi se duse la bucătărie cu picioare tremurânde, istovite. Ciudat, nu mai umblase goală prin casă până acum. Luă o sticlă din frigider şi, întorcându-se, îl văzu că se ridicase, rezemat de capul patului. Bea. Întremează-te.

El zâmbi şi luă sticla.

- Mulţumesc.

Ea se urcă înapoi în pat şi îi acoperi pe amândoi cu pătura. Nate bău jumătate de sticlă, înainte să-i pună capacul şi s-o aşeze pe noptieră, apoi se întinse într-o parte şi se uită la ea.

Privirea lui o măsură cu capul proptit în mână.

- Eşti a naibii de frumoasă după ce termini. Tot timpul, de fapt, dar în special după sex.

Ea îşi pierdu răsuflarea.

- Asta-i mult mai bine decât *îmi pare rău.*

Se încruntă, încercând să înghită.

- Ar fi de prisos să îmi cer scuze pentru că am spus că-mi pare rău? Intenţia mea n-a fost să te rănesc. Ci contrariul. Îi dădu o şuviţă de păr după ureche, cu privirea urmându-i mişcarea. Nu ştiu ce dracu' fac, Olivia. La propriu şi la figurat.

Ideea fiind că încerca. Asta era tot ce conta. Voia să evolueze şi să meargă mai departe.

- Ce ai făcut în trecut, când te-ai confruntat cu o incertitudine?

- Am luptat orbeşte. Îşi strâmbă buzele gândindu-se. Sau am fugit. Depinde.

- Păi, nu eşti singur, aşa că luptă-te cu încă o pereche de ochi. Şi, dacă fugi, o să te prind. Rânji. Sunt foarte rapidă.

În ochii lui apăru amuzamentul.

- Olivia Cattenach, vrei să-mi spui că m-ai urmări?

Ea bănuia că aşa ar face, până la capătul pământului şi înapoi. Bărbatul acesta aprinsese o scânteie în ea şi nu era numai dorinţă. Partea lui întunecată o căuta pe a ei, ca şi cum tindeau spre o vindecare reciprocă. Cumva, el îi împlinea o nevoie pe care nu ştia c-o are. Prietenie. Putere. Siguranţă.

- Ai de gând să pleci? Nu-i trecuse prin minte, dar aici nu era nimic ce să-l ţină pe loc.

Treptat, el deveni serios. După cea mai lungă pauză, îşi drese glasul.

- Dacă ar exista cea mai mică şansă că aş putea să te părăsesc, există una mai mare că n-o s-o fac niciodată. Închise ochii, ca şi cum ar fi fost frustrat. Nu înţeleg cum îmi eliberezi gândurile şi le faci să-mi iasă din gură. Se uită la ea încruntat. Ce vreau să zic e că am de gând să rămân pe aici până când o să-mi ceri să plec.

- Pentru că i-ai promis lui Justin?

- Da. Dar, absent, scutură din cap, negând ca şi cum nu-şi dădea seama ce făcea. Odată, a spus ceva. Vorbeam despre vechi prietene şi l-am întrebat de ce nu are niciuna în prezent. Mi-a arunca zâmbetul ăla siropos şi mi-a răspuns: *Dacă eşti cu cineva ce te face să fii mai bun, rămâi cu ea. Eu n-am găsit-o până acum.* Îşi înăbuşi un râset şi se frecă la ochi. Am uitat complet de asta.

Şi uite că exact în clipa asta îşi amintise. Pentru că credea că ea îl făcea să fie un om mai bun. Complimentul i se înfăşură de gâtlej şi o sugrumă.

- Eşti un om bun, Nate.

El bătu cu mâna între ei pe pat cu un oftat obosit.

- Cred că tu eşti prima persoană care gândeşte aşa des-

pre mine. Categoric, singura care a spus-o. Ridică din sprâncene voind să întărească cele spuse.

- Justin ştia. Altfel, nu te-ar fi trimis aici. Mătuşa Mae vrea să te adopte, şi, în afară de asta, ai câştigat respectul muncitorilor de la ranch. Chiar ai reuşit să-i câştigi pe Amy şi pe Nakos. Şi asta nu-i de ici, de colo. Frecă degetul mare de buza lui inferioară. Cred că eşti în inferioritate numerică.

Privirea lui ezitantă se plimbă pe faţa ei încercând să-i memoreze trăsăturile.

- Ar trebui să mă duc în camera mea. Se apleca şi o sărută pe frunte.

- De ce?

El se opri, clipind, neştiind ce să răspundă.

- Nu asta vrei? În plus, ceilalţi vor şti că se petrece ceva, dacă mâine dimineaţă eu sunt aici, sus.

Un pas înainte, doi paşi înapoi.

- În primul rând, ai dormit pe canapea mai mult de o săptămână. În al doilea rând, dacă încă nu şi-au dat seama ce facem, sunt orbi. În al treilea rând, nu mi-e ruşine să fiu cu tine. Şi, în ultimul rând, nu, nu vreau să pleci. Îi luă mâna într-a ei. Cum să pot să te trezesc făcând chestii necuviincioase, dacă eşti jos?

El închise şi deschise gura încruntat.

- Eşti sigură?

- Închide lumina. Da, sunt sigură.

După o pauză, el îl fluieră pe Bones, apoi întinse mâna şi închise lumina, lăsând camera luminată doar de lună. Odată ce Bones sări în păr şi se aranjă, Nate se apropie de ea şi îi luă mâna, împletindu-şi degetele cu ale ei.

Ea se cuibări lângă el, băgându-şi picioarele între ale

lui şi îngropându-şi faţa la pieptul lui. Tare şi impenetrabil, aşa cum era, servea bine drept pernă.

El oftă şi îi sărută mâna.

- Poate că poţi explica chestiile alea necuviincioase pe care le-ai menţionat. Să mă pregătesc.

Ea zâmbi pe pielea lui fierbinte şi mirositoare.

- Şi atunci unde mai e distracţia?

Capitolul Optsprezece

Primul gând coerent al lui Nate? Adunase prea multe pături aseară. Îi era cald, de parcă era în iad. Al doilea gând fu că Bones devenise groaznic de drăgăstos, dacă îl lingea pe gât să-l trezească.

Stai aşa...

Un murmur de femeie îi vibră pe gât, urmat de mirosul ploii.

Inspiră scurt, deschise ochii. Camera Oliviei. Lumina soarelui. Păr roşcat pe faţa lui. Sâni lipiţi de pieptul lui. Mâna ei ce rătăcea de la şold la fund, ei stând pe o parte, faţă în faţă. Limba ei... înnebunindu-l.

Gemu.

- Cât e ceasul?

- Aproape opt. Îl sărută pe bărbie şi îi zâmbi, cu ochii luminoşi de albăstrea. Veşti bune. La micul dejun, Nakos a spus că le-a dat liber băieţilor pentru tot restul săptămânii, să se pregătească pentru recolta de primăvară. Putem sta în pat tot weekendul, dacă vrei.

Dacă voia? Îl luase de fund şi îi excita toţi nervii din spatele urechii - şi gât - folosindu-şi extrem de talentata ei gură şi îl mai întreba ce voia?

Încercă să gândească supus fiind asaltului ei. Inima îi bubuia. Dacă era aproape de opt, dormise nouă ore fără întrerupere şi fără coşmaruri. În plus, ea luse deja micul dejun, ceea ce însemna că plecase şi venise fără ca el să ştie. Iisuse, era un fel de sedativ, dacă...

- Aha, s-a trezit acum şi restul. Înălţă capul. Bună dimineaţa. Vocea ei răguşită şi părul sălbăticit erau ca două lovituri rapide una după alta, sexy şi drăgălaşe.

Pentru că avea nevoie s-o guste mai mult decât să respire, o sărută. Îşi înclină gura peste a ei şi ea îl primi cu mişcări leneşe şi seducătoare ale limbii. Avea gust de pepene şi mirosea divin.

Deşi sângele i se înfierbântase, sărutul nu era unul grăbit şi lui nu-i păsa. Deloc. Faptul că unul din instinctele lui matinale era s-o sărute, un act la care rar participa şi că era mai mult despre sentiment decât seducţie, ar fi trebuit să-i declanşeze semnale de alarmă. În schimb, se lăsă pe ea, ciudat de excitat şi derutat.

La naiba, buzele ei erau moi. Era moale peste tot, dar gura îl fascina. Părea că întotdeauna îi cerea exact cât trebuia, depinzând de starea lui de spirit şi ţinea pasul, parcă citindu-i gândurile. Avea ciudăţenia asta de a-i ciuguli buza inferioară înainte de a şi le deschide pe ale ei, mângâind şi gustând, apoi explorând. Era o peşteră fierbinte şi umedă, în care putea petrece ore întregi cutreierând. Cu ea, nicio experienţă nu semăna cu alta şi cu fiecare secundă era tot mai prins în plasa ei.

Încă un lucru care nu-l deranja, deşi ar fi trebuit.

Ea se retrase murmurând mulţumită, mângâindu-i bărbia, şi zgomotul făcut de barba nerasă zgârie aerul.

- Crezi că mă poţi lăsa pe mine să mă ocup?

El se opri.

Cinstit, nu ştia. Nu cedase niciodată controlul în dormitor şi rareori în afara lui. De două ori de acum, o posedase cu duritate. După cum spunea ea şi după reacţia ei, îi plăcuse. La naiba, lui îi plăcuse enorm. Îl scotea din lumea lui şi îl

introducea într-a ei puţin câte puţin, în fiecare clipă a zilei. Să dea naiba dacă nu-l făcea să se simtă mai puţin ticălos şi mai mult ca o parte a rasei umane.

L-ar omorî să încerce aşa cum zicea ea? Nu-l dirijase rău încă.

Nu-l cuprinse panica, aşa ca acceptă, dând din cap.

Îndemnându-l să se întindă pe spate, ea îl încălecă. Pulsul lui se acceleră nebuneşte, fiind mai mult curios, decât stânjenit. Ea se aplecă peste el, cu mâinile sprijinite de saltea deasupra umerilor lui şi părul o perdea roşie. Poziţia îi făcea sfârcurile să se atingă de pectoralii lui, făcându-l să geamă excitat.

- Să-mi spui dacă e prea mult. Cu o privire caldă, zâmbetul şi mai cald, îl sărută scurt şi îşi lăsă capul jos, să-şi rotească limba pe clavicula lui. Mai respiri?

Nu. Se părea că uitase cum să respire. După ce i se aminti, inspiră oxigenul şi închise ochii.

Între gura ei sexy şi atingerea uşoară ca un fulg a părului, pielea lui luă foc. Chiar când credea că se obişnuise cu atingerea ei, îi dovedi că se înşelase. Când se mişcă mai jos, el fu captivat de trupul ei zvelt ce se mişca pe el. Pielea albă, pistruii împrăştiaţi pe ea, şuviţele de păr roşcat... faptul că o lăsă să stea deasupra lui.

Era atât de vrăjit, încât atunci când îi luă sfârcul în gură şi îl supse, scoase un strigăt de surpriză. Îi rezistă la ce-i făcea şi deveni frustrat, că nu ştia ce să facă cu mâinile. De două ori se întinsese după ea şi ajunse doar să-şi strângă pumnii. Pe când ea ajunse la celălalt sfârc, sângele nu-i mai circula prin degete.

Ea îngenunche între picioarele lui, sărutându-i buricul şi intenţiile îi deveniră clare. Plămânii îi ardeau de efortul de

a respira. Ea îl apucă de şolduri, masându-l şi el închise ochii.

Trecuse o veşnicie de când o femeie îi făcuse sex oral. El considerase asta drept preludiu şi un prea mare impediment la deviza lui de înăuntru-afară. Într-adevăr, putea număra pe degetele de la o mână dăţile în care permisese asta şi încă mai rămâneau degete nefolosite.

Ea se apropia, centimetru cu centimetru.

Odată ce respiraţia ei îi ajunse la mădular, el pulsa şi era înnebunit. Stomacul i se strângea de nerăbdare. Inima îi rupea coastele. Muşchii ameninţau să se solidifice de încordare. Adorând şi urând fiecare secundă, îşi acoperi ochii cu palmele.

Şi apoi ea îl luă în gură şi se stinse totul. Căldură arzătoare şi sugere udă. Degete ferme la bază, scoţând totul din el. El se aplecă în afara patului în efortul de a nu împinge, frecându-şi şoldurile. Vârful mădularului îi atinse fundul gâtului şi el urlă.

Plesni mâinile de capul patului. Îi rosti numele de o mie de ori.

Dumnezeu să-l ierte, ea începu să-şi folosească limba. El îi sări din gură cu un pocnet şi ea linse dosul membrului. Se învârti în jurul vârfului. Îi luă în mână testiculele.

Fruntea lui se umplu de broboane de transpiraţie, în timp ce se lupta cu dorinţa de a se împinge mai adânc, să permită laturii lui primitive să preia controlul. Un chin absolut. O totală plăcere. Combinaţia îl doborî. Mai rău era faptul că habar n-avea cum să se descurce cu asta. Deşi era ceva tragic de înălţător că îi predase ei iniţiativa, încălca orice regulă pe care chiar el o instituise. Pentru un motiv. Nivelul de încredere pe care i-l acordase doar ei îl făcu să i se blocheze gâtlejul.

Din nou îl luă în gură adânc şi el îşi înfipse degetele în tăblia de la capul patului. Îşi îndoi genunchii, apăsă călcâiele în saltea şi îşi roti cu grijă şoldurile, asigurându-se să nu-şi ridice pelvisul de pe pat şi să o rănească.

Ea murmura în jurul membrului, ca şi cum voia să-l încurajeze. Vibraţii. Foc. Testiculele i se contractară şi şalele îl înţepară, avertizându-l.

- Iubito, o să...

Mai repede, mâna îl frecă mai repede. Gura îl supse mai tare. Îi masă testiculele cu putere.

Ahh.

- La dracu'..., iubito. Din gâtlejul deja răguşit ieşi un urlet. *Acum.*

Îşi dădu capul pe spate şi termină într-un jet orbitor de suferinţă înfăşurat în extaz. Ejaculând, scoase un geamăt senzual, ce-i goli plămânii. Ea îi înghiţi jeturile şi, nemiloasă, nu se retrase, ejacularea lui durând o eternitate.

Când, în cele din urmă, tremurul lui încetă şi el se prăbuşi cu braţul peste faţă, ea îi sărută şoldul, exteriorul coapsei, apoi interiorul. Degetele îi desenară pe piele şi alunecară prin părul subţire de pe picioare.

Cu respiraţia întretăiată, el înălţă capul, să se uite la ea. Şi, Cerule. Dacă ar fi fost un tip ce plângea, acum ar fi putut începe.

Cu privirea de albăstrea aţintită pe ce avea de făcut, ea urmărea cu degetul multele cicatrici roşii de la şrapnelul care i se implântase în piele în timpul exploziei. În total erau şapte, începând cu un cerc de trei centimetri, până la o linie de zece centimetri. Unele erau ridicate, altele abia vizibile. Fusese norocos că niciuna nu retezase complet muşchiul sau tendonul şi putuseră fi extrase cu uşurinţă chirurgical.

Dar, felul tandru în care ea le atingea, îşi trecea buzele peste urme îi trezeau aceleaşi senzaţii ca atunci când fuseseră provocate. De data asta, direct în stomac. Ca şi cum avea cinci ani şi îşi julise genunchiul, ea se comporta de parcă prin sărut putea să facă să-i treacă.

Pieptul i se strânse şi se frecă la ochi, neputând să se uite. Cu maxilarul încleştat, scutură din cap. Unele amintiri nu puteau fi şterse sau rescrise, indiferent cât de ispititoare ar fost fi încercarea. Dar ea continua să încerce, apropiindu-se de el cu suficientă compasiune, încât să-i liniştească chiar şi inima de gheaţă.

Şi funcţiona. Câteodată, îl făcea să creadă că eforturile ei meritau.

Trecuse atât de mult timp de când permisese speranţei să-i încolţească în suflet. Nu avea încredere în acest sentiment. Copil fiind, se rugase ca într-o zi să nu mai fie mutat de la o familie adoptivă la alta. Nicăieri nu se simţise acasă şi nici familiile nu erau ale lui şi el îşi dorise doar atât. Încrederea prost plasată a unui băiat tânăr şi prost. Ca adolescent, s-ar fi mulţumit cu un prieten. Doar o singură persoană, care să nu-l caute pentru ceva dubios sau pentru că avea nevoie de el pentru treburile lui murdare. La vremea când devenise adult, fusese deposedat de toată umanitatea. Viaţa lui se rezuma doar la a exista, nimic mai mult.

Un picior înaintea celuilalt. Şi ia-o iar de la capăt.

Apoi Justin Cattenach aterizase în unitatea lui. Îi spusese poveşti despre familia lui, ca şi cum îl îngloba şi pe el acolo, întâmpinându-l bucuros. Făcuse efortul să-l întrebe despre viaţa lui, să-i asculte răspunsurile răspunsurile, lăsând impresia că-i păsa cu adevărat. Fusese singurul prieten adevărat pe care-l cunoscuse Nate vreodată. Cu un zâmbet pi-

eziş, îl făcuse pe Nate să fie cineva. Îi dovedise că nu era o fantomă printre combatanţi.

Iar Nate îl răsplătise omorîndu-l pe bietul şi dragul de el.

Cu ultima lui suflare, Justin îl trimisese la Olivia. Să aibă grijă de ea. S-o protejeze. Dar ea preluase de acolo de unde fratele ei se oprise şi se strecurase în mintea şi în trupul lui Nate, până când nu mai ştia dacă să creadă în experienţele de o viaţă sau în cuvintele şoptite şi în faptele unui înger abandonat.

Speranţă? Dragoste? Toate slăbiciunile pe care crezuse că şi le alungase din minte îi eliberau acum sufletul.

La naiba. Trebuia să-i spună adevărul. Cumva, trebuia să găsească o cale de a-i explica faptul că el era tipul care greşise, că el era motivul pentru care fratele ei murise. Până atunci, el construise alte şi alte minciuni şi o rănise. Dacă Nate - un ticălos rece şi inutil - se îndrăgostea aşa de tare de ea, aşa cum bănuia că era cazul, atunci ea deja ajunsese acolo.

Cum ar fi putut să-i distrugă universul pentru a doua oară?

- Unde ai plecat? Îl sărută pe şold, apoi se aşeză lângă el. Ghemuindu-se, îi luă faţa în mâini, să-l silească s-o privească. Păreai că eşti hăt, departe.

Oftând, el o îmbrăţişă şi o trase mai aproape, sărutând-o pe frunte.

- Mă recuperez. Gura ta e o armă de distrugere în masă.

Ea râse în felul acela leneş şi ştrengăresc, ce-i făcea inima să tresară.

Se întoarse într-o parte, punându-şi capul pe perna ei. Se uită în ochii Oliviei, cei mai albaştri din câţi văzuse vreo-

dată, şi se întrebă dacă ar putea fi atât de răbdător, ca să se poată revanşa.

Încă din clipa în care o văzuse în faţa lui în toată splendoarea, nu reuşise să-şi scoată din cap anumite fantezii. Cum ar fi să-i guste întreaga piele albă şi să joace un ciudat joc de-a uni punctele cu pistruii ei şi limba lui. Dar nu era chiar un tip romantic şi ştia şi mai puţin despre... seducţie.

Ochii ei se îngustară jucăuş.

- La ce te gândeşti? Spune-mi.

- Mai degrabă ţi-aş arăta. O întoarse pe spate şi se ridică deasupra ei. Unde să încep?

Ea rânji.

- Oriunde vrei.

El gemu şi o sărută uşor.

- Aici?

Ea închise ochii.

- Pare un loc la fel de bun ca oricare.

Înclinându-şi capul, el îi deschise uşor buzele cu ale lui şi îşi băgă limba înăuntru. La prima atingere a ei, se retrase şi repetă mişcarea. O mai devorase şi înainte şi asta îi făcuse să-i fiarbă sângele în vene, dar această ispitire controlată îl făcu să se trezească cu totul la viaţă. Îl străbătură fiorii pe toată pielea şi inima îi tresăltă, încercând să-i iasă din piept pentru a ajunge la ea.

Gemând, se aruncă în apa adâncă şi cu gurile larg deschise îşi roti limba în jurul vârfului limbii ei. Respiraţia ei neregulată îi mângâia buzele şi el gemu din nou. Instinctul îi spuse să ia, dar îl potoli şi porni s-o sărute de la bărbie spre gâtlej. Ea îşi dădu capul pe spate şi degetele îi mângâiră capul.

Ciudat, nu ştiuse niciodată ca zona capului ar fi una

erogenă; cu toate acestea, atingerea ei părea că-i face pulsul să accelereze ca nebunul. O mai făcuse şi înainte, când se sărutaseră, dar acum era mai atent la detalii, cele pe care le trecuse cu vederea.

Se mută mai jos, la reţeaua palidă de pistrui de pe sâni.

- Îmi plac de mor pistruii tăi, iubito.

- Serios? Ea icni, când el îi luă un sfârc în gură, urmărind cu limba contururile areolei. Nu credeam că sunt aşa de atractivi.

Ridicându-şi capul, se uită în ochii ei.

- Sunt. Apoi, o reduse la tăcere acordând atenţie şi celuilalt vârf întărit. Fiind ude, începu să le mângâie cu degetul mare, până când se întăriră. Eşti frumoasă.

Ea îl apucă de cap şi se arcui cerând tăcută mai mult. Simţi cum fierbinţeala îi urcă de la piept spre obraji, în vreme ce se uita la el pe sub pleoapele grele. Se muşcă de buza de jos, înroşind-o.

Cum de şi-a putut trăi viaţa de adult fără asta?, se întrebă el. Uitându-se la plăcerea ei, la felul în care excitarea ei creştea, era mai fierbinte decât soarele.

Făcu o potecă lingând-o până la buric şi mirosul de ploaie de pe pielea ei se amesteca cu mirosul excitării. Ameţitor. Ca un drog. Îşi legănă şoldurile, pe când el îi desfăcu picioarele, aşezându-se între ele. În loc să-i dea ce voia, îi chinui pe amândoi sărutându-i interiorul coapsei, apoi zgâriindu-l cu barba nerasă.

Scâncind, ea îşi ridică mâinile deasupra capului, închizând din nou ochii.

Iisuse, înnebunea şi ea nici măcar nu-l atingea. Îi sărută cealaltă coapsă, trăgându-şi buzele în sus. Cu fiecare centimetru cu care înainta, ea gâfâia şi mai tare.

Sprijinindu-şi mădularul în saltea, să se potolească puţin, îşi puse mâinile sub şoldurile ei şi o ridică cu totul de pe pat. Pentru că era fantezia numărul şapte sute şi doisprezece, o muşcă de fesa rotundă. Ea ţipă şi tremură, aproape scăpându-i din mâini. Încurajat, o muşcă şi de cealaltă fesă.

Ea îşi duse capul într-o parte, strângând cu putere de pernă şi cu obrajii roşii de dorinţă.

- Nate...

Şi dintr-odată, plăcerea şi durerea ei erau şi ale lui. Fiecare tremur al ei şi fiecare geamăt şi respiraţie deveniseră şi ale lui. Nu putea spune ce făcea fiecare din ei, nu mai putea vedea că sunt două entităţi separate. Unde mergea ea, el o urma. Ar face orice, ar renunţa la orice, ca s-o păstreze.

- Fii oxigenul meu, iubito, şi o să-ţi tai răsuflarea. Habar n-avea de unde răsărise sentimentul acesta, dar era primul lucru ce-i trecuse prin minte. Niciodată nu rostise cuvinte mai adevărate.

- Ah, Doamne, Nate. Deja ai făcut-o. Genele îi fluturară şi se uită la el. Cerând şi implorând. Distrugându-l.

Din nou, îl izbi un val de adrenalină care îi ceru s-o ia. Scrâşnind din dinţi, i se împotrivi şi îşi coborî privirea spre micul triunghi de bucle roşii. Cu inima bubuind, îi desfăcu pliurile cu degetele mari. Trecuse ceva timp de când o făcuse, dar îşi aminti câteva scheme. Şi ea era de zece ori mai femeie decât partenerele lui din trecut.

Uitându-se cu atenţie la ea, îşi trecu degetele prin locurile alunecoase şi îi acoperi muguraşul umflat. Ea îşi dădu cu putere capul pe spate şi scânci. Îi băgă două degete în ea şi le îndoi. Pereţii ei le cuprinseră cu lăcomie. Apoi, atinse clitorisul cu vârful limbii şi ea începu să se dezintegreze.

În vreme ce el împingea cu degetele şi lipi limba de

muguraşul ei, ea se ondulă sub el, rotindu-şi şoldurile şi scoţând cele mai senzuale zgomote cunoscute pe lumea asta. El continua ce făcea şi îl ucidea să menţină ritmul constant, când ea mirosea irezistibil şi gustul ei era încă şi mai plăcut. Mai repede, şoldurile ei se legănau şi, după câteva împingeri ale lui, ea se contractă în jurul lui.

Ea se încruntă într-un amestec de durere cu plăcere, ce îi îngheţă pe faţă pentru câteva lungi momente. Tremura din tot corpul şi el o linişti încet, în vreme ce ajunsese la capătul puterilor.

Când ea respiră din nou, el se ridică, se duse spre noptieră şi îşi puse un prezervativ pe membrul ce zvâcnea. Îngenunchind între picioarele ei, o apucă de coapse şi îi ridică genunchii la piept, desfăcând-o larg.

Se apleacă şi o sărută cu putere, apoi aşteptă să deschidă ochii.

- Haide, iubito.

Uite. *Chiar acolo.* Tot acel albastru.

Ea îl luă de faţă şi zâmbi.

- Nu pot vorbi acum.

- Trebuie doar să simţi. Se afundă în ea şi încremeni când ea icni. Simte-mă. Se trase înapoi şi împinse din nou. Paradis. La naiba, un adevărat paradis. Şi ea era chiar acolo cu el, abandonându-se. Se vedea clar în ochii ei, în buzele întredeschise, în felul în care îl ţinea. Tot ce putea face era să se înconjoare cu ea, cu ei doi. Iisuse, iubito. Simte-mă.

Cu o mână sub capul lui, ea îi trase gura spre a ei şi îl sărută.

Şoldurile lui împingeau, în vreme ce o poseda cu mişcări pedepsitoare, ce se potriveau cu păcătoasa lui nevoie, sărutul fiind o legătură directă cu sentimentul contradictoriu

al emoţiei. Trupul îi spunea s-o revendice. Inima spunea s-o păstreze. Şi nu putea să-şi facă mintea să producă niciun gând raţional.

Mâinile ei tremurară pe obrajii lui şi el se temu că era prea mult pentru ea. Dar, când se desprinse de gura ei şi se uită la ea, îşi dădu seama că era aproape să termine din nou. Îşi duse mâna între ei şi înconjură clitorisul cu degetul mare. Strigând, ea se ridică de pe pernă şi îşi lipi fruntea de a lui.

Gestul intim şi fermecător îi tăie răsuflarea. Luptându-se, agăţându-se de ea, îi rosti numele. Un jurământ. O rugă. Şi ea îl şopti pe al lui pe când termina.

Sălbatic. Nedomolit.

El urmă, neputând să facă altfel.

Capitolul Nouăsprezece

În spatele şoproanelor, lângă păşune, Olivia luă o gură de bere şi zâmbi auzind povestea pe care fratele lui Amy, Kyle, i-o spunea lui Nate despre primul ochi vânăt al lui Justin, chiar după ce-şi rupsese piciorul căzând dintr-un plop.

În mijlocul micului lor cerc de scaune ardea un foc de tabără, aveau un radio lângă ei, ce difuza cântece din anii nouăzeci. Temperatura începuse în fine să crească, însă nopţile erau încă răcoroase. Mirosul de lemne de foc se amesteca cu al ierbii proaspete şi al florilor.

Le trebuiseră două săptămâni, dar grâul de iarnă fusese recoltat. Se relaxau în weekendul acesta, înainte de a însămânţa culturile de primăvară. Cei mai mulţi muncitori de la ranch, cu excepţia puţinilor ei prieteni apropiaţi, plecaseră în oraş să se distreze.

Ea se uită la cerul întunecat, pe care sclipeau stelele, şi o cuprinse dorul. Cu povestea lui Kyle şi munca la câmp, îi era un dor nebun de Justin. Primăvara fusese întotdeauna anotimpul lui preferat.

- Aşadar, vine către mine şi spune: *N-o să-ţi mai spun încă o dată. Pot călări mai repede decât tine, şchiop de un picior şi legat la ochi.* Kyle râse. Avea opt ani şi era chiar de atunci încăpăţânat ca dracu'. Avea ghipsul ăla uriaş care îl acoperea de la coapsă la gleznă şi nebunul încerca să încalece. Căzu imediat şi o luă drept în faţă.

Nate chicoti şi îşi ridică privirea de pe bucata de lemn pe care o cioplea stând pe scaun lângă al ei.

- Seamănă cu el, asta-i clar. Aş vrea să-ţi pot spune că a depăşit faza asta de comportare încăpăţânată în armată, dar ar însemna să te mint.

Nakos îşi drese glasul.

- Trebuie că e o trăsătură de familie.

Olivia se uită urât la el.

- Râde ciob de oală spartă.

Rânjind, Nakos se uită dincolo de ea, la Nate.

- Ce faci acolo?

- Habar n-am. Nate continua să lucreze, talajul adunându-se la picioarele lui. De fapt, nu prea mă gândesc la asta.

- Mi-a făcut câteva figurine cu Nessie. Se uită la câinele ei, ce stătea între scaune. Şi pe Bones. Nu-i aşa, băiete?

Câinele lătră de două ori, primind un rânjet din partea lui Nate.

- Asta-i. E pierdută. Amy arătă cu sticla de bere spre Olivia. Alimentează-i obsesia cu Loch Ness şi o să facă tot ce vrei.

- E aproape de adevăr. Olivia se uită la Nate.

El îi făcu cu ochiul, apoi examină ce făcuse.

- Ha. Se pare că asta e pentru Amy. În palma lui era o figurină cioplită a unui aparat foto, nu mai mare decât pumnul lui. O aruncă spre ea, la două scaune distanţă, şi se aplecă să-şi ia berea de unde o pusese pe jos.

Amy ridică din sprâncene.

- Asta-i chiar super tare. Mulţumesc.

- Că tot veni vorba de aparate foto... Nate îşi atinse capul. Ţi-am văzut fotografiile în livingul Oliviei. Sunt bune. Când începi să-ţi foloseşti noul tău echipament?

Ea se îmbufnă.

- N-am scos nimic din cutii. Nu mă simt bine că nu știu de la cine sunt.

Olivia îl țintui cu o privire pe Nate, sugerându-i tăcut să mărturisească.

El se scărpină pe o sprânceană cu degetul mare și schimbă o privire cu Nakos, pe care ea nu o înțelese.

După câteva clipe, Nakos dădu din cap, înțelegând treptat.

- Ah, sunt de la mine.

Olivia își plimbă privirea de la un bărbat la celălalt, întrebându-se de ce Nate părea că dorește ca Nakos să-și atribuie meritul.

- Ce? Amy făcu ochii mari. Dar, de ce? Și să nu-mi spui?

Frecându-și ceafa și stricându-și coada de cal, Nakos îi aruncă o privire scurtă lui Nate, apoi se uită din nou la Amy, evident jenat.

- Aparatura ta era stricată și eu aveam destui bani strânși. Consideră asta un cadou.

Ea se uită clipind la el, ca și cum nu l-ar fi văzut vreodată și n-ar fi crescut împreună.

- Mulțumesc. O să-ți înapoiez banii.

- Absolut deloc. Nakos dădu din mână, în semn că nu. Fă poze. Asta-i cea mai bună răsplată.

- Dar... Se încruntă, uitându-se la figurina de la Nate. Își dădu la o parte o lungă șuviță de păr roșcat. Bine. Dacă așa vrei.

Închizând ochii, Nate oftă ridicându-și un colț al gurii, mulțumit. Îl făcu lui Nakos un semn din cap pe care Olivia îl interpretă drept un *mulțumesc*, apoi sorbi cu sete din sticlă.

Olivia scutură din cap neînțelegând, dar tăcu. Sincer,

era bucuroasă că el şi Nakos se înţelegeau. De fapt, cei doi reuşiseră să se apropie destul de mult, ajungând la un soi de prietenie. Interesantă. De fiecare dată când îi surprindea, erau împreună muncind la ceva sau discutând.

O făcea fericită că Nate se acomodase, îşi făcea prieteni. Nu părea că are pe cineva important în viaţa lui şi merita să fie în preajma unor oameni care ţineau la el. De altfel, Nakos nu era singurul. Amy îl iubea la nebunie şi ceilalţi băieţi dovedeau mereu că-l acceptă.

Încă de când el şi Olivia făcuseră dragoste în acea primă noapte, el devenise mai bun şi în alte privinţe. Zâmbea mai des şi se încrunta mai puţin. La cine şi micul dejun stătea la masă, în loc să stea în picioare sau să-şi ducă mâncarea pe verandă. Mătuşa Mae chiar îl convinsese să mănânce şi desert o dată sau de două ori. Nu ezita să se aplece s-o sărute sau s-o ţină pe Olivia de mână, când se uitau la televizor. Şi nu adormea niciodată fără s-o tragă spre el, aşa încât să rămână îmbrăţişaţi. Nu se mai întorsese în dormitorul lui decât doar să se schimbe şi ea nu se plânsese.

Când făceau dragoste, era încă intens, dar, după aceea, el era atât de tandru. Spera ca el să înceapă a dori să fie ceva mai intim în privinţa asta. Nu că nu-i plăcea o partidă de sex sălbatic. Totuşi, el continua să revină în zona lui de comfort ori de câte ori lucrurile deveneau mai intense. Nu putea spune de ce, dar bănuia că o parte din el păstra ceva întunecat. Câteodată, se uita la ea, parcă ar fi avut ceva de spus, de recunoscut. Cu toate acestea, se închidea în el şi scutura din cap.

- Ah, îmi place cântecul ăsta. Amy arătă spre radio. A fost la banchetul de absolvire, îţi aduci aminte? Nu l-am mai auzit de o veşnicie.

Olivia recunoscu cântecul lui Peter Gabriel „*În ochii tăi*”, dar uitase că fusese tema de la banchet.

- Tu ai fost un partener groaznic. Amy se uită la Nakos. Ăsta a fost singurul cântec pe care am dansat.

- Hei, am fost de acord să vin, nu să dansez.

- Stai aşa. Nate se apleacă. Voi doi aţi fost prieteni?

- Nu. Amy pufni negând. Nakos a urmat şcoala în rezervaţie. La ocazii, mergea cu una din noi, ca să fie acceptat.

- Contra voinţei mele.

Olivia râse.

- Haide, că nu-i chiar aşa. Şi vrei să vorbim despre parteneri oribili? Cel puţin al tău nu încerca să te pipăie pe sub fustă la petrecerea de după bal.

- Doamne, ce tâmpit. Amy oftă şi îşi suflă o şuviţă de păr de pe faţă. Nu pot crede că ai ieşit cu el. *Timp de trei luni.* Şi el credea că, dacă te strecoară într-o cameră de hotel, era clar că va avea parte de o partidă de sex. Cu forţa, aş adăuga eu. Uau.

- Cred că mai mult era habarnist, decât rău intenţionat. Olivia bănuise că el presupusese că a face sex făcea parte din întreaga experienţă a absolvirii. Poate că aşa ar fi privit treaba, dacă el nu s-ar fi comportat ca un copil supărăcios.

Nate îşi dezgoli dinţii. Fierbea.

- Unde-l pot găsi pe individul ăsta?

Toţi se uitară la el cu ochii holbaţi, dar Nakos fu cel ce rupse tăcerea.

- Tom Henderson. Fundaşul echipei de fotbal, care pusese ochii pe Olivia încă din primul an de liceu. A devenit mormon după absolvire şi trăieşte în Utah cu cinci neveste. Sau aşa ceva. Şi nu-ţi face griji, a ieşit din hotelul ăla şchiopătând şi sângerând.

- Eroul meu. Olivia își dădu ochii peste cap. Eu i-am tras una la boașe. M-am descurcat.

Kyle făcu o plecăciune din scaunul unde stătea.

- Și eu am condus-o pe domniță până acasă.

- Da, așa ai făcut. Îi zâmbi și puse mâna pe brațul încordat al lui Nate, să-l potolească. Gura îi era încă o linie subțire, dar își relaxase umerii. Mersul pe bicicleta ta cu zece viteze a fost incomod într-o rochie lungă până la glezne.

- Taci. Kyle râse. Aveam mașina lui tata, ca să știi. Și ne-am distrat bine restul nopții, dacă-mi aduc eu bine aminte.

Nate se încordă din nou sub palma ei. Ea îl strânse de braț.

- Iisuse Sfinte. Amy se înecă. Spune-mi că nu v-ați cuplat. Mi-ar veni să vomit.

- Și eu zic la fel. Nakos se frecă pe stomac.

Olivia înclină capul.

- Vrei să le spunem povestea noastră deocheată?

Kyle rânji.

- Dacă mă ajută memoria, eram în dormitorul tău, era întuneric și noi... Se opri. Ne-am uitat la *Breakfast Club*. De două ori. S-ar putea să fi fost și ceva floricele pe acolo. Se uită la sora lui. Nu te mai gândi la prostii. Să mă culc cu Olivia ar fi fost aproape un incest.

Nate lăsă să-i scape o răsuflare lungă și tăcută.

- Să-ți aduci aminte de asta. Amy se uită la Nate. Deci, ceva povești murdare de liceu din Chicago?

- Nu. Se frecă pe falcă. Nu m-am dus la dans. Nu era ceva pe gustul meu.

Și, pe când se termina ultimul lui an de liceu, era la închisoarea pentru minori. Ce păcat. Balul de absolvire era ca un fel de ritual de trecere spre o nouă fază și el îl pierduse.

- Ei, bine... Olivia se ridică. Mă duc la culcare. Să stingeţi focul, da?

Ceilalţi dădură din cap şi spuseră noapte bună, pe când Nate se ridică s-o urmeze. Cu câinele după ei, intrară în casă şi se duseră spre apartamentul ei, unde ea se opri în living şi se uită la combina muzicală. Îi veni o idee şi se uită printre CD-uri.

Nate ieşi din dormitor, fără cămaşă.

- Vii?

- Într-o clipă. Băgă în combină *The Reason* al lui Hoobastank şi îi spuse lui Nate să aştepte acolo. Merse în dormitor şi căută prin dulap, zâmbind când găsi ce căuta. Se schimbă şi se înapoie în living, cu braţele întinse.

- Ta da!

El se întoarse şi înlemni. Se uită în jos la rochia bleumarin cu bretele şi îşi ridică din nou privirea încărcată de tot mai multă pasiune cu fiecare secundă ce trecea.

- Ce-i asta?

- Rochia mea de bal. Nu pot crede că încă îmi vine. Cam greu. Se învârti. Îţi place?

- M-ai lăsat fără glas, dar de ce ţi-ai pus-o pe tine?

- Pentru că tu n-ai avut poarte de un bal de absolvire. Se duse la combină şi apăsă pe buton. Acum, dansează cu mine.

El deschise şi închise gura, dar nu se mişcă.

Olivia înclină capul, studiindu-l. Nu conta de câte ori se uitase la el pe săturate, văzându-l, simţea mereu cum o străbătea un curent electric.

Era desculţ şi jeanşii îi atârnau pe şoldurile înguste, tociţi exact acolo unde trebuia. N-avea şapca şi ea simţi o nevoie acută să-l mângâie pe capul fără păr. Contururile muşchilor şi ale tatuajelor prindeau viaţă, când el făcea şi cea mai mică mişcare. Vene şi tendoane ieşeau în relief pe pielea lui

întunecată. Falca încleştată zvâcnea de ceea ce ea aflase că era nervozitate.

Dar ochii lui negri ca de căţeluş se uitau la ea. Întrebători. Cu înţelegere. Şi un licăr de speranţă.

Îşi drese glasul.

- Nu ştiu să dansez. N-am dansat niciodată în viaţa mea.

- O să te învăţ eu.

Închizând ochii pentru o clipă, el oftă şi se uită din nou la ea. Întâi la rochie, apoi la chipul său frumos.

- N-am nevoie de... bal. Sau de indiferent ce faci tu acuma.

- Ba sigur că ai. Toată lumea are nevoie de o noapte în care să se îmbrace la patru ace şi să se comporte ca un adolescent uşuratic. Lui i se răpiseră atât de multe ocazii. Ea putea face acest singur lucru pentru el, chiar dacă erau doar ei în living.

- Eu nu sunt îmbrăcat la patru ace. Se uită la el. De fapt, abia dacă sunt îmbrăcat.

- Şi mulţumesc pentru asta.

Nate zâmbi, ca şi cum nu se putea abţine şi îşi trecu o mână peste faţă. Scutură din cap. Se uită din nou la rochia ei. Îi apăru o încruntătură între sprâncene.

- Deci, asta e rochia pe care tipul cu care te-ai văzut a încercat să...? Mârâi.

Doamne. Ea ridică mâinile.

- Aminteşte-ţi că i-am tras una în boaşe şi că Nakos i-a spart nasul. Făcu semn spre ea. Observă că stau în faţa ta întreagă şi nevătămată.

El îşi îngustă ochii.

- Dansează cu mine. Cel puţin poţi să-mi dăruieşti o

amintire mai plăcută decât ultima dată când am purtat rochia.

O privire către ceruri şi el înaintă şi rămase în fața ei.

- Nu joci cinstit, iubito. Bine. Şi acum?

Luându-l de mâini, i le puse în jurul taliei.

- Dansurile de la liceu sunt simple. Trebuie pur şi simplu să ne legănăm în față şi în spate. Îl luă de după gât şi se apropiară unul de celălalt. Rânjind, se uită la el. Vezi?

El mormăi.

- Văd că n-ai pantofi şi probabil că o să-ți zdrobesc degetele.

- Optimismul tău e uimitor. Era adorabil, aşa bosumflat. Ea făcu un mic pas spre dreapta şi, când el o urmă, făcu la fel spre stânga. După câteva clipe, el se relaxă. Nu-i aşa de rău, da?

- Dacă ai fi fost partenera mea pe atunci, poate că nu m-ar fi deranjat să fac asta. Însă, costumul? Nu, mulțam'. Mâinile lui se mişcară pe spatele ei şi o trase mai aproape, pe când cântecul se sfârşi. Începu din nou, pentru că ea îl pusese pe repetare. Bărbatul se uită în jos Olivia. Ai vreun motiv special pentru care ai ales cântecul ăsta?

- Te-ai prins, nu-i aşa? Textul era despre un nou început, după ce ai găsit o persoană deosebită, care ți-a dat motivația necesară să vrei să fii mai bun. Îl numesc cântecul nostru.

- Cântecul nostru? Îşi ridică sprâncenele. Se uită într-o parte meditativ, apoi pufni în râs. Bine, iubito. Înghiți. Asta te face prietena mea sau aşa ceva?

Ea se ridică pe vârfuri şi îi şopti.

- Cred că sunt de un timp. La privirea lui inexpresivă, ea deveni nedumerită. Ce termen ai folosi tu pentru noi că suntem împreună?

El scutură din cap.

- Asta e lumea ta, Olivia. Casa ta, familia ta, prietenii tăi. Eu n-am nici cea mai vagă idee ce naiba se întâmplă. Eu doar te urmez. Tu eşti singura persoană din lumea mea.

Şocată, ea se opri. Dacă ăsta nu era cel mai dulce şi cel mai greşit lucru pe care-l auzise vreodată, o să se urce pe vârful Laramie în pielea goală.

- În primul rând, doar pentru că povestea asta a început ca lume a mea nu înseamnă că tu nu faci parte din ea. Oamenii ăştia? Te plac. Mult. Familia nu înseamnă întotdeauna legături de sânge şi ei sunt şi prietenii tăi, nu numai ai mei.

Îi luă faţa în mâini şi barba nerasă o zgârie pe palme.

- Şi ce se spune despre o persoană specială în viaţa ta? E un mit. Familia, prietenii, dragostea romantică... toate sunt preţioase. Oamenii, ca specie, nu au fost meniţi să aibă doar o singură persoană specială. Şi, dacă au noroc, dacă zeii le zâmbesc, nu au doar una.

Studiindu-l, se întristă. Doamne, cum ar fi vrut ca el să-l fi cunoscut pe Justin mai devreme.

- Poate că nu ai avut până acum norocul de partea ta, dar acum e invers. Eşti aici, într-o lume nouă. Arunc-o pe cea veche şi renunţă la ea. Peste tot în jurul tău sunt oameni care ţin la tine.

Degetele lui tresăriră pe spatele ei. Cu cât mai mult se uita, cu atât mai superficială ii devenea respiraţia, până când ea putu jura că el nu mai respira deloc. Pentru o clipă, avu imaginea băieţelului speriat care fusese, ascuns sub bărbatul care încă mai avea acele temeri, ca şi cum asta era tot ce merita. Era limpede ca lumina zilei că el încerca, vrând să apuce cu amândouă mâinile ce îi oferea ea. Totuşi blamul din ochii lui sentimentali spunea că nu se putea convinge să creadă.

Şi ea se îndrăgosti de el chiar acolo în living, desculţă

şi cu o rochie de bal veche pe ea. Ar fi râs, dacă nu i-ar fi venit să plângă.

Dragoste. Fusese înconjurată de ea într-o formă sau alta întreaga ei viață. Dar, nu aşa. Nu într-un fel tragic de mistuitor, ca şi cum nu mai putea respira. Cu toate acestea, îl iubea. Pe băiatul disperat şi singuratic. Golanul devenit soldat. Bărbatul a cărui inimă încă bătea, în ciuda încercărilor vieții de a o zdrobi. Un erou. Sfidarea lui, farmecul, totalul altruism în fața tragediei...

El nu era doar cineva pentru ea. Era tot ce nu îndrăznea să viseze pentru ea însăşi.

Într-adevăr, nu fusese mai înțeleaptă decât el. În urma morții părinților ei, se agățase de cei pe care-i părăsise şi îşi durase lumea în jurul lor. El avusese dreptate mai înainte, când afirmase că ea nu căuta nimic pentru ea însăşi. Şi poate că ăsta fusese un lucru bun, altfel, poate că n-ar fi recunoscut omul adevărat, când acesta sosise călare pe o Harley, cu bagaje după el şi cu o scrisoare gen *Dacă citeşti asta.*

Acest bărbat distrus, minunat clădit, o trezise şi nici măcar nu ştiuse că fusese adormită.

Cu grijă, el îi luă încheieturile mâinilor şi le mută din nou de pe față la ceafă. Apoi, înghițind greu, îi duse o şuviță de păr după ureche. Oftatul lui tăcut îi merse direct la inimă, dar privirea lui tandră o învălui şi aşa intră direct în inima lui.

Un colț de gură se arcui într-o încercare de zâmbet, dar nu se putea decide.

- Deci, ăsta a fost un da la întrebarea despre prietenă?

Naiba să-l ia. Ea îşi lăsă fruntea la pieptul lui şi lăsă să-i scape un râset. Naiba... să-l ia.

- Da, Nate. Îşi ridică privirea şi zâmbi. Ăsta a fost un da.

El mârâi şi îşi băgă mâna în părul ei, susţinându-i ceafa şi încurajând-o să îşi lase obrazul pe pieptul lui. Celălalt braţ o luă de spate începând să se legene din nou. Ea se desfăta în calda lui îmbrăţişare şi în siguranţa simţită acolo, inhalându-i mirosul.

După o clipă, el îşi lăsă bărbia pe creştetul ei.

- Perechile n-ar trebui să iasă împreună undeva? Nu că aş avea câtuşi de puţin experienţă, dar n-ar trebui să te scot undeva sau ceva de genul ăsta?

Strângând din buze, ea zâmbi pe pielea lui. Doamne, era adorabil.

- Dacă vrei. Hai să facem ceva cu care să fii în largul tău.

Mâna lui se mişcă în sus şi în jos pe spatele ei.

- Ce-ai zice de o plimbare cu motorul mâine, dacă vremea va ţine cu noi?

Ea zâmbi spre el.

- La naiba, da. N-am fost niciodată pe o motocicletă.

- Ca să vezi. O ridică şi o ţinu suspendată peste braţul lui. Uitându-se la ea cu o privire amuzată, se strâmbă. Măcar o dată, ceva te pot învăţa şi eu.

Ea îl luă de umeri şi râse.

- Credeam că nu ştii să dansezi.

- Mă prefac. Pe faţă i se lăţi un rânjet şi, dacă n-ar fi ţinut-o, s-ar fi topit acolo pe loc. Nu spune nimănui.

- Ştiu să păstrez un secret.

Nate o ridică din nou şi ea îl luă de după mijloc, să-l apuce de umeri pe la spate. Îşi afundă faţa în gâtul lui şi murmură mulţumită când el o lipi de el.

- O întrebare. Îi netezi părul. De ce faci asta? Îţi lipeşti faţa de mine.

- Pentru că ești cald și miroși bine și îmi place să fiu lângă tine. Clipi, preocupată. Te deranjează?

- Nu. Îmi place. Își lăsă capul în jos și o atinse pe obraz cu nasul. Sunt doar curios. Faci asta de multe ori.

- Mă aduce exact acolo unde pot să-ți fac și asta. Îl linse pe gât, acolo unde îi pulsa vena, atingându-l cu vârful limbii, știind că de fiecare dată îl înnebunea.

El inspiră și degetele lui i se încleștară în păr.

- Sunt foarte sigur că nu ar trebui să devii așa de agresivă la un bal de absolvire.

- Ce bine că nu-i nimeni altcineva pe-aici. Ciugulindu-i gâtul, ea alunecă mai jos, peste pieptul sculptural, dincolo de abdomenul de piatră și îl apucă de mădular prin jeanși. El scoase un sunet gâtuit și ea rânji.

- De vreme ce n-o să mai port niciodată rochia asta, ce-ar fi să o rupi de pe mine și să mă duci în pat?

Fără a ezita, el făcu exact așa.

Capitolul Douăzeci

Ah, Dumnezeule. E grozav!

- Nate râse şi ambală motorul Harley, să meargă mai repede pe şoseaua cu două benzi aproape pustii. Vântul îl lovea în faţă şi ţipetele Oliviei îi pătrundeau în urechi. Rânji din nou, uitându-se la câmpia plană şi iarba înaltă ce se vedea până în zare. Munţii Laramie întunecau orizontul şi gardurile împiedicau vitele să rătăcească. Cerul de cobalt se vedea cale de mile.

Nu îndrăznea să meargă mult mai repede, nu cu Olivia în spatele lui, şi o singură cască pe care o făcuse să şi-o pună. Dar mergeau de peste două ore şi ea nu dădea vreun semn că voia să se întoarcă.

Se înclină la o curbă şi ea se strânse mai tare de mijlocul lui. La naiba, ce bine era s-o aibă în spatele lui, încălecându-l cu coapsele şi cu mirosul de ploaie amestecându-se cu cel al după-amiezii târzii de primăvară. Când avea ocazia, mergea mult cu motorul, iubind singurătatea drumului liber şi vibraţiile de sub el. Îi dădeau ocazia să-şi limpezească mintea, să respire.

Dar ea? Cu el? Un excitant de gradul ,nşpe mii.

Verifică oglinzile şi strigă peste umăr.

- Gata de mers acasă? Voia un duş şi apoi să se afunde în ea. Poate nu neapărat în ordinea asta. Înainte de a răspunde nu, trebuie să înţelegi că sunt tare ca o piatră şi sânii tăi lipiţi de spatele meu nu ajută. Nici mâinile ce continuau să rătăcească.

Râsul ei se înfăşură în jurul testiculelor şi îi întrerupseră circulaţia.

- Bine, băiat rău ce eşti. Du-mă acasă.

Iisuse, în sfârşit. Dacă cineva i-ar fi spus acum şase luni că ar alege o femeie în loc de motorul lui, l-ar fi expediat la nebuni. În schimb, acum aştepta cu nerăbdare clipa în care o s-o aibă singură şi goală, pe când se întoarse şi o porni spre ranch.

Odată ajunşi pe alee, îi scoase casca şi o apucă pe Olivia, aruncând-o pe umeri. Râsul ei răguşit acoperi sunetul ghetelor, pe când urcă pe verandă, intră şi închise uşa cu un şut. Se duse direct spre scări, înainte de a fi întrerupţi de unul din mulţii oameni care îi frecventau casa, oprindu-se doar când ajunse la etajul trei.

O aşeză pe picioare în dormitor.

- Mă duc să fac un duş şi apoi sunt al tău.

- Ce-ai zice de o baie în loc de duş?

Cu o sprânceană ridicată, el se uită la ea.

- Cu mine? Ea îşi dădu jos ghetele şi îşi trase tricoul peste cap, expunând un sutien albastru mai închis decât ochii ei. Şuviţele de păr roşcat redeveniră ciufulite. Ea îi aruncă un zâmbet ştrengăresc şi se retrase spre baie, îndoindu-şi degetul. Apă fierbinte. Spumă. Piele lunecoasă şi săpun... peste tot. O să merite.

Nu încăpea nicio îndoială. El gemu şi o apucă de talie. Degetele de la picioare se târâră pe podea pe când el o trase spre baia alăturată.

Sărutând-o scurt, îi dădu drumul.

- La treabă.

Ea umplu cada pătrată cu apă şi spumă, câtă vreme el se dezbrăcă, apoi îşi strânse părul într-un nod şi aburul umplu spaţiul generos.

Nate intră cu spatele ei lipit de fața lui și aproape gemu simțind apa fierbinte ce-i lovea trupul. Poate că era ceva cu chestia asta cu baia, în special dacă își făcea un obicei de a intra acolo împreună cu el. Se spălă repede de praful de pe drum, apoi cu ea nu se mai grăbi și întreaga încăpere mirosi a ploaie. Pentru că-i folosise săpunul și el mirosi la fel.

Cuibărită între coapsele lui, ea se sprijini pe el, părând interesată să urmărească cu degetul tatuajele de pe antebrațe. Asta făcea des și după sex, cu privirea pierdută în gânduri, ca și cum avea nevoie de o legătură constantă.

- Cred că ar trebui să accepți oferta de slujbă a lui Rip.

El aproape că uitase.

- De ce? Încerci să scapi de mine?

Ea râse.

- Nu, și îmi place să te am lângă mine, dar îmi închipui că munca de polițist ți se potrivește mai bine decât munca la ranch. Te-ai descurcat de minune și băieții cred la fel. Totuși... nu știu. Poate că ai fi mai mulțumit, mai în largul tău să ai o insignă prinsă de cămașă. Un scop. Poți să ajuți și pe aici și să locuiești în casă.

Sugestia și observația ei nu erau chiar așa de deplasate. Avusese o armă în mână încă de când se înrolase la optsprezece ani.

- O să mă gândesc.

Ea tăcu și deveni gânditoare din nou. Degetele i se mișcau în sus și în jos pe tatuajele ce-i acopereau antebrațele.

- Ai mers la mormântul lui Justin? Ai vorbit cu el așa cum ți-am sugerat?

La naiba. Ce-o făcuse să deschidă discuția asta? Între timpul petrecut cu ea, alergările lui de dimineață și munca cu Nakos, Nate n-avusese prea mult timp. În afară de asta, la ce-ar folosi?

- Mă face să mă simt mai bine. Am impresia că ai ceva pe suflet. Poate că, dacă îi împărtăşeşti asta unui vechi prieten, o să te ajute. Îl strânse de mână. Tu hotărăşti.

După cum vedea el treaba, să stea lângă mormântul unui soldat a cărui amintire îl bântuia în fiece oră n-avea să schimbe nimic în izbăvirea lui. Avusese destule fantome. Să vorbească cu una din ele nu putea decât să-l înnebunească şi mai mult.

- În regulă, spuse el s-o calmeze şi încercă să găsească ceva să schimbe subiectul. N-am mai făcut o baie de când eram copil. Îi sărută tâmpla şi îşi înlănţui degetele cu ale ei, lipind-o de el prin încrucişarea braţelor lor. Una din familiile la care fusesem plasat n-avea duş. Asta s-ar putea să fi fost ultima dată.

Ea scoase un sunet de parcă era neatentă.

- Îmi plăcea să fac baie când eram mică. Îmi punea imaginaţia la treabă. Mă bălăceam ore în şir. Părinţii erau nevoiţi să mă scoată afară.

Precum mâncarea, îmbăiatul fusese pentru el o nevoie şi nu o plăcere.

Multele lor diferenţe îi umblau prin minte şi deveni încordat. De săptămâni jucaseră jocul ăsta de-a căminul, de a fi o pereche şi el nu ştia cât mai putea să-l joace. Povara grea a morţii lui Justin continua să-l tragă în adâncuri, amintindu-i că nimic din toate acestea nu era real. Imediat ce ea avea să afle adevărul, toate lucrurile bune pe care le cunoscuse vreodată aveau să dispară. Din prima zi, ea fusese destinată să fie mirajul lui - o aluzie la ceea ce dorise în secret, dar nu putea avea niciodată. Cu cât mai mult continua să ascundă adevărul, cu atât mai rău urma să o rănească în final.

Şi întotdeauna există un final.

- Vrei copii, nu-i aşa? Vocea lui era aspră ca şi răguşeala din gât. Dar îşi făcuse asta singur. Îi permisese să intre, la fel cum făcuse cu fratele ei. Egoism până în măduva oaselor. Ai mai spus asta o dată, nu?

- Dacă nu pentru alt motiv, doar să duc mai departe moştenirea Cattenach. Dar, da. Vreau copii şi din motive personale. O familie mare şi o casă zgomotoasă. Îşi întoarse capul şi se uită la el. Presupun că tu nu vrei, având în vedere copilăria ta, nu-i aşa?

Ce drăcuşor intuitiv.

- Ce dracu' să ştiu eu despre o familie şi cum să creşti un copil?

- Mare parte din oameni nu ştiu când sunt la început de drum. Se descurcă.

Da, dar au un fel de amintiri sau exemple la care să apeleze. Nate avusese parte de o grămadă de străini, care abia dacă îl suportau într-o zi grozavă, îl făceau să devină invizibil într-o zi bună şi îl foloseau drept un sac de box verbal sau fizic într-o zi proastă. Ce ştia el despre bine sau rău putea fi închis într-un plic. Copiii ar trebui iubiţi şi educaţi şi făcuţi să se simtă în siguranţă.

El nu primise nimic din toate astea. Îi făcea foarte rău fizic să se gândească la ce fel de trăsături ar putea transmite copiilor săi, cum inocenţa pură ar putea fi infestată cu ADN-ul lui.

Când el doar se uită la ea, pierdut, ea i se strecură afară din braţe şi se suci să se uite la el, luându-l de mijloc.

Privirea ei răbdătoare i-o căută pe a lui.

- Dacă ţi-aş spune că sunt însărcinată, care ar fi reacţia ta?

Chiar dacă ştia că întrebarea ei era ipotetică, inima i se opri. Se... opri. Îl gâtui panica, căile respiratorii i se blocară şi plămânii îi cedară.

Reacţia lui? Nu. Iisuse Atotputernic, nu.

Ca şi cum n-ar fi dat-o-n bară să-i ajungă pentru două vieţi, ca şi cum n-ar fi distrus vieţi, ăsta ar fi cel mai nenorocit lucru imaginabil. I-ar distruge-o pe a ei. Ea era toată frumuseţea şi tandreţea şi bunătatea pe care această existenţă nefericită numită viaţă i-o oferise. Şi o... greşeală ca asta, exact ca cea pe care o făcuse lui Justin, nu mai putea fi îndreptată. Reală sau nu.

Dar apoi îşi coborî privirea spre abdomenul ei, sau acolo unde ar fi fost, dacă ea nu era cufundată până la piept în apă şi spumă, şi pulsul i se acceleră. Îi cunoştea trupul, fiecare părticică din piele şi rotunjimi şi în minte îi apăru o imagine. A burţii ei însărcinate cu copilul lui. Degetele ei delicate ce se odihneau pe umflatură. Un surâs pe faţa ei ce radia, când se întindea să-i ia mâna şi să i-o pună sub a ei.

Ceva cald îi umplu pieptul şi se răspândi, reducând la tăcere durerea pe care o purta în el de o veşnicie şi luminând totul. Plămânii i se umplură. Inima îi bătea din nou.

Şi, la dracu', ochii îi ardeau.

- Chiar acum. Vocea ei melodioasă îl alinta, tonul blând înţelegea ce se petrecea în el. Ce gândeşti exact în clipa asta? Odată ce ai depăşit faza cu *ah, nu*, care a fost primul lucru pe care l-ai simţit?

Apărură alte imagini. O fetiţă cu păr roşcat şi ochi de albăstrea alergând prin câmpuri de grâne, razele soarelui sărutându-i pielea albă şi pistruii. Un băiat cu păr castaniu ciufulit la fel ca al lui Nate înainte de a se rade pe cap, râzând lângă ea pe şa, cu ochii negri zâmbind într-un fel în care Nate n-o făcuse niciodată. Acel sentiment de protecţie şi totală adorare pe care i-l atribui Oliviei îl invadă, uitându-se la cele două mici siluete care dispăreau după o culme.

- Fericire, șopti el înecându-se când recunoscu. Dar scutură capul negând. Nu putea fi, așa-i? Fața Oliviei se pierdu în ceață uitându-se la ea printr-o perdea de lacrimi, sperând într-o îndrumare. Fericire?

Asta era de fapt? Poate. Nu putea ști.

Fir-ar al dracului! Nefericit, se uită din nou la ea și scoase un sunet oribil ca un animal muribund. Pentru că da. Așa își imaginase că ar arăta fericirea.

Din cale afară de calmă, își puse mâinile ude pe creștetul capului lui.

- Și ăsta e răspunsul tău. Nu contează de unde vii. Își puse palma pe inima lui. Ce contează e ce e aici înăuntru. Și tu, Nathan, ești un om bun. O să fii un tată grozav într-o zi, pentru că știi cât de groaznic e să crești fără el, să fii rănit și niciodată n-o să faci altcuiva ce ți s-a făcut ție. Ai și școala străzii cu instincte dobândite. Dar, înainte de toate, în ciuda faptului că nu ți s-a dăruit deloc, ești capabil de iubire.

Iisuse! Dacă l-ar fi înjunghiat în gât cu un pumnal ruginit, nu l-ar fi durut mai tare.

Cu nările tremurând, gâtul în flăcări, ochii umezi, el se chinui cu explozia iminentă a răzvrătirii ce se născuse în capul lui și în piept. Peste tot, fir-ar să fie.

- Iubito...

- Șșș. Își apăsă buzele de ale lui și vorbi cu gura lipită de a lui. Ești în regulă. Ești în siguranță.

La dracu'. Pentru prima dată, chiar ar putea fi.

- Ce-mi faci tu mie? Scrâșnind din dinți, el șuieră și o luă de bărbie. O scutură puțin. Olivia, iubito. Ce-mi faci tu mie?

- Nimic. Îți dau doar ceea ce ar fi trebuit să ai cu mult timp înainte de a ne fi cunoscut.

Nu era nimic și amândoi știau asta. Familie, prietenie,

loialitate, respect, un sentiment al valorii, al apartenenţei şi... un cămin. Avea ea oare limite?

Zâmbetul ei trist şi dulce fu picătura care umplu paharul. Îl îngenunchease. Pentru totdeauna.

Ridicându-se, ieşi din cadă şi îi întinse mâna. Odată ce şi ea ieşi pe prosop, o şterse, apoi pe el şi o duse în braţe în dormitor. O întinse pe pat şi se aşeză deasupra ei. Sprijinindu-se pe antebraţe îi studie faţa frumoasă, îi înregistră fiecare expresie, pentru a fi sigur că bănuielile lui erau corecte. Venerând-o, renunţă să se mai împotrivească şi scutură din cap.

Iubire. Asta vedea în ochii ei.

Deşi nu rostise cuvintele, cele două mici cuvinte pe care nu le auzise vreodată ea i le spusese cu o singură privire. Văzuse asta adesea la alţii, odinioară tânjise după aşa ceva. Se desfătă cu flacăra ce se aprinsese în pieptul lui, o lăsă să ardă şi să mocnească, ştiind că n-o va mai simţi din nou. Ea ar fi trebuit să ofere darul ăsta cuiva ce merita şi el n-ar fi îndrăznit să-i răspundă la fel, dar îi putea arăta ce însemna ea pentru el.

Se întinse spre noptieră, dar ea îl apucă de mână.

- Te-ai controlat des în armată? Eşti sănătos? Văzând că el dă din cap, ea înghiţi. La fel şi eu şi iau anticoncepţionale.

Fără protecţie? Ea îl aducea în pragul nebuniei, îi făcea inima să sângereze şi el ar trebui să îngenuncheze doar pentru că se află în prezenţa ei... dar ea voia să înlăture ultima barieră pe care o avea la dispoziţie?

Înainte ca el să poată înţelege totul, ea îl întoarse pe spate şi îl încălecă. Ţinându-i faţa ca şi cum el era cel preţios, se aplecă şi îl sărută. Moale.Tandru. O atingere a buzelor şi a limbii. Spunea totul şi nimic şi umplea spaţiul infinit dintre ei.

Fără a se grăbi, el încercă să-şi transmită la rândul lui sentimentele. Cât de nedemn era de ea. Cum ea era exact lucrul pe care nu ştiuse niciodată că îl dorise. Cum, Dumnezeu să-l ajute, ea îi arătase unui monstru ca el ce înseamnă să fii important.

Şi având părul ei drept perdea ce-i apăra de lumea exterioară, el îi dărui întreaga lui încredere, se predă în mâinile ei. Se lăsă să alunece în iluzie pentru ultima dată.

Ea se mişcă şi îl primi înlăuntrul ei, fără a întrerupe sărutul. O căldură de neimaginat şi o carne moale îl înconjurară, chinuitor, centimetru după centimetru, până când fu atât de adânc cufundat, încât parcă o ieşire la suprafaţă n-ar mai fi fost posibilă. Fără revenire.

Îl înţepau sinusurile. Ochii îl ardeau. Gâtul i se strânse.

Ea se opri, ţinându-l suspendat în pragul neantului, şi el nu se putea mişca. Nu putea respira.

Nici în cele mai sălbatice fantezii nu-şi putuse imagina cât de intens o simţea fără ca ceva să mai fie între ei. Înălţător. Copleşitor. Extaziant. Senzaţia injectă steroizi în noţiunea de sensibilitate.

Ce urmă fu şi mai rău. Emoţia evidentă, brută, încetineala senzuală în ce-i făcea ea. Îi mângâie umerii, braţele şi îşi împleti degetele cu ale lui. Cu toate acestea, şoldurile ei nu se mişcară, nici nu încercă să caute plăcerea.

Nu. În schimb, făcu dragoste cu gura lui.

Simţise ce îl aştepta, dar nu putu s-o oprească. Înainte, întotdeauna dorinţa şi nevoia preluaseră controlul şi astfel să facă dragoste cu ea fusese atât pasional, cât şi sălbatic. Deşi aceste elemente îşi făceau simţite prezenţa la distanţă, momentul ăsta i se va întipări pentru veşnicie în memorie.

Pentru că ea făcuse dragoste cu el. Şi el o lăsase.

Tremurând şi expirând sacadat, ea îşi legănă şoldurile cu ochii ei de albăstrea pironiţi într-ai lui. Îl ţinea captiv în privirea ei, în năvala de sentimente pe care le aflase acolo. Iar şi iar, atât de al naibii de încet, încât el începu să transpire. Trecură zile, ani, milenii până când trupul ei îi spuse că era de ajuns, că avea nevoie de el.

Desfăcându-şi degetele de ale ei, se ridică şi o îmbrăţişă, privind-o drept în ochi. Intensitatea legăturii îl izbi cu putere. Sânii ei erau striviţi între ei, ea îl ţinea de faţă şi împărţiră pentru o clipă aceeaşi respiraţie. Puteau fi durate şi distruse regate şi el habar n-ar fi avut.

Cu ochii deschişi, o sărută - apăsând uşor, cu gura larg deschisă şi cu o foarte uşoară atingere a limbii. Şi apoi o pătrunse. Îşi folosi mâinile să-şi ia avânt şi s-o ţintuiască de pat când îşi ridică şoldurile. Ea tremură, scânci şi îşi flutură genele.

- Nu închide ochii, o rugă el. Uită-te la mine.

Când ea se supuse, el se împinse din nou. Pasiunea explodă şi planetele se ciocniră. Ea îl călărea, potrivindu-şi ritmul cu al lui, ţinându-şi faţa aproape de a lui, aşa încât nu exista nimeni şi nimic în afară de ei. Cu un ritm deliberat stăruitor, el repetă dansul, aducând-o lângă el, pe când îşi rotea pelvisul.

El îşi lipi mâinile de spatele ei neted, apoi coborî şi o apucă de fund. La naiba, mişcarea era uluitoare. Bruscă. Ea îl luă de după gât şi îi prinse ceafa încrucişându-şi încheieturile. Cu toate astea, se uitau unul la altul, gură pe gură, trupurile încleştate şi inima ei bătând pe pieptul lui.

Rezultatul fu o revelaţie, versiunea lui de apocalipsă. Pentru că nu exista viaţă fără ea. Într-adevăr, viaţa lui începuse cu doar câteva luni în urmă.

Şi se va sfârşi mâine, când el îi va spune totul.

Dar, pentru moment, în seara asta, ea era a lui. Îi dărui tot ce mai avea, cu speranţa că ea va găsi în inima ei într-o zi îndepărtată puterea de a-l ierta. De a înţelege.

Ea îi şopti numele, şi îi trebui o imensă putere de reţinere că să nu accelereze ritmul pe când ea se apropie de orgasm. Tremurând, îl privi. Implorându-l. Căutând.

- Asta-i, iubito. O să te prind. Cumva. Dar cine o să-l prindă pe el când va cădea?

Pereţii ei îl loviră.

- Nate, eu...

El îi strivi gura de a lui împiedicând-o să spună ce era pe care să spună. Nu va mai putea să-şi ia cuvintele înapoi şi le va regreta mai târziu. În vreme ce ea termina,

dezintegrându-se în braţele lui, el tânji după cuvintele pe care nu va mai apuca să le audă. Dar asta era pedeapsa lui. Merita mult mai rău.

Strigând în gura ei, el termină la rândul lui şi se agăţă de trupul ei tremurând, pe când ejaculă în ea. Epuizat, gâfâind, îşi rezemă fruntea de a ei.

Văzându-i obrajii îmbujoraţi, buzele înroşite de la săruturile lui şi privirea lascivă şi somnoroasă din ochii ei, el muri din nou. Iisuse, nu va putea trece niciodată peste asta. Peste ea. Ar fi preferat să n-aibă habar, decât să ştie că ar fi putut exista amintiri plăcute pentru a le înlocui pe cele urâte.

Strângând mâna în pumn în părul ei, îşi lipi faţa de gâtul ei şi închise ochii, când ameninţarea fierbinte a lacrimilor apăru din nou. O afurisită de agonie.

Cumva, reuşi să respire, dădu sentimentele la o parte şi se lăsă pe spate pe pat. Cu ea peste el, lovi pătura până când putu ajunge la margine şi îi acoperi pe amândoi.

Cu obrazul pe pieptul lui, el îi dădu părul de pe faţă şi

își plimbă mâna în sus și în jos pe spatele ei. Îi săruta părul. Zăbovi acolo cu buzele. Îi inhală mirosul. Se desfătă cu pielea ei netedă și caldă pe trupul lui puternic. Și memoră toate acestea pentru mai târziu.

- Nate?

Iisuse, te rog. Salvează-l.

- Nu în seara asta, iubito. Dormi. O luă în brațe și o ținu ca într-un cocon și se rugă ca ea să asculte.

După câteva minute, respirația ei se liniști și el oftă ușurat. Odată ce știu că adormise, se întoarse și o puse la loc pe partea ei de pat. O acoperi și se dădu jos din pat să se îmbrace.

De acolo, coborî, își împachetă puținele lucruri pe care le avea și prinse sacul de pânză de motocicletă. Apoi, adună figurinele cioplite pe care le împrăștiase pe acolo și le puse pe comoda din dormitorul pe care-l folosea. Nădăjduia că o vor face să zâmbească și nu vor naște mai multă durere.

În cele din urmă, urcă scările până la etajul trei și se așeză pe scaunul din dormitorul ei.

Uitându-se la ea cum dormea, cu inima grea ca de plumb, îi fu teamă de clipa în care ea își va deschide ochii. Nu-i scăpa ironia și asta făcu doar ca situația să devină o parodie. Cu o lună în urmă, stătuse în același loc, urmărind fiecare nuanță și tresărire după ce fusese rănită, speriat de moarte că ea nu se va mai trezi.

Cu cotul sprijinit de brațul scaunului, își frecă buzele. Genele ei lungi și deschise la culoare aruncau umbre pe obraji și părul roșcat era împrăștiat pe pernă. Gura aceea mică și plină era întredeschisă, în vreme ce ea dormea mai departe.

Obiceiul ei de a-şi pune o mână sub cap o făcea şi mai drăgălaşă, accentuând imaginea de elf neastâmpărat, pe care el o văzuse la început.

Se uită la ea toată noaptea şi, când se crăpă de ziuă, se ridică s-o aştepte în cealaltă cameră.

Ea avusese dreptate cu un lucru. Se dovedise că, la urma urmei, monştrii erau capabili de iubire. Dar asta nu însemna că ar trebui să iubească.

Capitolul douăzeci şi unu

Întinzându-se, Olivia îşi frecă picioarele goale de cearşaf şi întinse mâna după Nate, dar lângă ea, patul era rece. Clipi în lumina dimineţii ce se strecura printre jaluzele şi simţi dezamăgirea.

Închipuindu-şi că ieşise să alerge, zâmbi şi îşi aminti de noaptea trecută, în vreme ce-şi îngropa faţa în pernă. În sfârşit, îşi dăduse drumul. Emoţia care izvora din el în felul în care făcuse dragoste cu ea fusese uluitoare. Zguduitoare. Îi zdrobise sufletul. După toate lucrurile îngrozitoare pe care le văzuse şi le făcuse, care îl copleşiseră, părea că se leapădă de trecut şi privea cu speranţă spre viitor.

Era şi timpul.

Se mai întinse o dată şi se dădu jos din pat cu cearşaful înfăşurat în jurul taliei. Lipăi până în living, doar ca să se oprească brusc.

Nate stătea pe canapea, cu coatele pe genunchi şi capul în mâini. Era complet îmbrăcat în jeanşi, ghete şi un tricou şi încordarea ce radia dinspre el îi îngheţă inima. Muşchii se ondulau şi tatuajele prindeau viaţă, pe când îşi strângea degetele în pumni.

- Trebuie să-ţi spun ceva. Încet, îşi înălţă capul. Cearcănele vineţii de sub ochi creau adâncituri şi acolo i se întipărise suferinţa. Gura i se strâmbă de grijă şi vinovăţie.

Ah, Doamne.

- Mătuşa Mae e bine?

El dădu încordat din cap.

- Toţi sunt bine. Vino şi stai jos.

Nervoasă, ea se apropie cu picioarele tremurând şi se aşeză pe marginea canapelei. Cu stomacul în pioneze, se uită la el.

El se ridică brusc de pe canapea ca şi cum îl urmăreau diavolii iadului şi se plimbă prin încăpere. În cele din urmă, se aşeză de cealaltă parte a măsuţei de cafea şi se frecă pe faţă.

- Am avut toată noaptea timp să-mi derulez discuţia asta în minte... Lăsă mâna jos şi se plesni peste coapsă.

- Mă sperii.

Oftând, îşi scoase telefonul din buzunar.

- Când eram staţionaţi peste ocean, Justin obişnuia să pună cântecul ăsta tot timpul când îi era dor de casă. De tine în special. *When You Come Back to Me Again*[11] de Garth Brooks. Îl ştii?

Ea scutură din cap, cu inima bubuind. Justin nu era mare amator de muzică country, aşa că ea fu puţin surprinsă. Mai mult decât atât, ce avea asta de-a face cu ceea ce îl tulburase pe Nate?

Degetele lui mari trecură peste tastatură.

- Cred că trebuia să fie un cântec romantic de dragoste, dar el îl interpretase diferit. Puse telefonul pe masă, pe când melodia se auzea din el. Ascultă-l.

- Bine, şopti ea şi se uită la telefon. Strânse mai tare cearşaful la piept cu degete tremurânde, pe când pulsul i se acceleră, întrebându-se ce se petrece.

O voce obsedantă cânta despre o metaforă a navelor rătăcite pe mare şi porturi sigure, despre scufundare fără le-

11 Când te întorci iar la mine (n.tr.)

găturile dragostei ce să le țină la suprafață. Ea și-l imagină pe Justin în echipament de camuflaj, în deșert, cu căști în ureche, ascultând cântecul ăsta. Cât de speriat și de pierdut trebuie că se simțise, cât de singur. Cât de diferită era lumea unde ajunsese după înrolare față de lumea în care crescuse. Fără plasă de siguranță, fără oameni care îl iubeau.

Pe când începuse a doua strofă, o podidiră lacrimile și în gât i se puse un nod fierbinte de emoții. Și, când se termină, pieptul i se despică. Îngropându-și fața în mâini, suspină.

- Îmi pare rău, iubito. Îmi pare așa de rău. Eu ți-am făcut asta.

Lăsând să-i scape un oftat tremurat, ea își șterse lacrimile și se uită la Nate.

Cu mâinile lângă el și o expresie neliniștită, el scutură capul iar și iar.

- Eu ți l-am luat și îmi pare nespus de rău.

Ea simți cum o cuprinde groaza.

- Ce?

- Eu am fost ofițerul comandant care l-a trimis în acea clădire să moară. Se plesni pe piept și își făcu mâna pumn peste inimă. Eu. Gura îi tremură și ochii i se înroșiră, dar inspiră și își încleștă falca. Am făcut o greșeală, o eroare prostească de judecată.

În stomacul ei se formă un bloc de gheață și i se răspândi în tot corpul.

- Ce tot spui tu acolo, Nate? Din clipa în care aflase că Justin murise, fusese mâhnită, furioasă pe soldatul răspunzător. Și Nate pretindea că el era persoana aceea? M-ai mințit?

Cu nările fremătând și ochii mari, ei îi aruncă o privire plină de atâta neajutorare, încât ghețarul din ea începu să se dezghețe.

- Ar fi trebuit să-ţi fi spus în acea primă zi. Nu ştiu de ce nu ţi-am spus. Dar, după aceea, lucrurile au evoluat între noi doi şi... au scăpat de sub control.

- Scăpat de sub control? Se ridică, furia zvâcnindu-i în tâmple. Scăpată de sub control e o pojghiţă de gheaţă pe drum, la fel cu cea peste care au dat părinţii mei. Te-am lăsat în casă, în căminul meu, în viaţa mea. Ah, Doamne! Te-am lăsat în patul meu, în... Îşi strânse cearşaful peste inimă. Pentru că el era acolo, înăuntru, adânc înrădăcinat. Trădarea o străbătu, o sfâşie. Am avut încredere în tine. Am crezut că eşti un om bun, ce a avut un început nefericit în viaţă...

Propriile ei cuvinte ricoşară înapoi spre ea şi îi răsunară în cap. Se îndreptă, ferindu-şi privirea. Lucrurile pe care i le spusese, pe care le recunoscuse şovăitor, ieşiră la suprafaţă.

Dând deoparte amintiri şi discuţii, se concentră pe cele importante. El, un băiat speriat în sistemul de adopţie, vrând să fie acceptat ca membru de familie. El ca adolescent, luând decizii greşite cu scopul de a-şi face prieteni. Inabilitatea lui de la început de a accepta atingerea sau de a dormi fără întreruperi şi chiar de a mânca fără remuşcări. Şi la rădăcina tuturor stătea vinovăţia.

Aerul îi ieşi din plămâni cu forţa unei furtuni. Înlemnită, clipi, pe când furia şi amăgirea se dezintegrară, devenind curiozitate şi compasiune. Unicul factor ce-i definea viaţa lui Nate, felul în care gândea şi se comporta, se reducea doar la vinovăţie.

Şi nimic din toate astea nu era vina lui. Da, acum era un adult ce lua propriile decizii şi da, alegerile lui nu erau întotdeauna cele corecte. Dar erau bazate pe bune intenţii. Mai presus de toate, vina lui fusese greşit direcţionată în nouă din zece cazuri.

Judecând astfel, era cu totul posibil să fi greşit şi în ce-l privea pe Justin. De fapt, existau şanse mari să fie aşa.

- Asta am încercat să-ţi spun mereu, iubito. Nu sunt omul ăla, nu sunt un om bun. Nu sunt eroul nimănui.

Cu ochii uzi, ea îşi ridică privirea spre el. Ce văzu o doborî la pământ şi îi smulse inima din piept.

Bărbatul din faţa ei, căruia nu i se aratase nicio urmă de compasiune în toţi cei treizeci de ani ai săi, se uita în ochii ei cu o empatie umilă. Îndurerat, tulburat şi aproape brutal, ochii lui o implorau să-l ierte şi să-l condamne în acelaşi timp.

Pentru că o iubea. Era la fel de clar ca şi durerea ei.

Gâfâind, el îşi apăsă amândouă mâinile pe piept.

- I-am promis că o să am grijă de tine. Şi aşa o să fac, de la o mică distanţă sigură. O să te las să-ţi trăieşti viaţa. Dar, dacă vreodată o să ai nevoie de ceva, o să vin în goană. Întotdeauna. Ai cuvântul meu.

Înghiţi greu şi se aplecă să-şi ia telefonul. Cu privirea în jos, se întoarse.

- Îmi pare rău, Olivia. Chiar dacă nu ai încredere în nimic, asta trebuie să crezi. Se duse spre uşă şi pe ea o cuprinse panica.

- Aşteaptă.

El se opri cu spatele la ea.

- Explică. Când el nu se mişcă, ea îşi muşcă buza. Spune-mi ce s-a întâmplat în ziua când a murit. Totul.

El lăsă capul în jos.

- Ţi-am spus cu luni în urmă, când am venit. Tot ce ţi-am spus de atunci încoace e adevărat, în afară de minciuna mea prin omisiune.

În cazul ăsta, ei îi scăpa ceva.

- Vreau amănunte, Nate.

Oftă şi se uită la ea. Îşi frecă bărbia cu o expresie îndurerată.

- Nu văd la ce-ar ajuta asta să...

- Trebuie să ştiu.

El o studie un lung şi încordat moment, apoi se uită spre ceruri, înainte de a-şi băga mâinile în buzunare.

- Aşa cum ţi-am spus, am fost trimişi într-un mic sat părăsit. Trupele mai trecuseră pe acolo, dar sergentul nostru primise o informaţie că s-ar putea să fie refugiaţi ascunşi. Şase dintre noi am mers să facem o verificare şi eu îi conduceam. Trebuia doar să intrăm şi să ieşim.

Ferindu-şi privirea, părea că era adâncit în gânduri.

- Ne-am împărţit în trei echipe de câte doi. La fiecare control al clădirilor, băieţii îmi transmiteau prin radio actualizări. La ultima, Justin a jurat că a văzut un copil în pragul uşii. Clădirea nu era mai mare decât o staţie de benzină şi jumătate era în ruine. M-am gândit că era nebun sau că umbrele îi jucau feste, pentru că până atunci nu văzusem pe nimeni.

Mutându-se pe celălalt picior, îşi drese glasul.

- Pe când era să intrăm, una din celelalte echipe intrase pe staţie şi întrebase ceva. Eu... Se încruntă dintr-odată ca şi cum îşi amintise de ceva şi ridică din sprâncene, nedumerit.

- Tu ce?

Privirea lui oscila, uitându-se la ea, apoi în altă parte.

- I-am spus lui Justin să aştepte o clipă şi am vorbit pe staţie cel mult un minut. Îşi frecă pieptul dureros. Când m-am întors, Justin plecase. Scutură din cap. Am uitat de asta. Probabil că nu m-a auzit. Clipi, îşi trecu o mână peste capul chel. Oricum, am intrat în fugă şi am cotit pe un coridor. Justin era

la jumătatea holului, venind spre mine, fluturând din mâini. Se opri brusc şi se uită la ea. Eşti sigură că vrei să auzi asta, iubito? E...

- Da. Îşi şterse lacrimile de pe obraz şi suspină. Spune-mi.

El ridică mâna şi o lăsă în jos, ca şi cum ar fi spus *bine*.

- Bomba a explodat şi amândoi am fost doborâţi. Când mi-am revenit, l-am tras pe Justin afară şi cu restul băieţilor am aşteptat să vină echipa de evacuare.

Doar că părea că nu e tot. Judecând după expresia lui nefericită, ceea ce urmase după explozie fusese chinul iadului pentru el. Şi nici nu era de mirare. Îl văzuse pe fratele ei cum moare chiar sub ochii lui. Prietenul lui, un camarad.

- Justin a fost ucis în explozie?

Nate se uită spre stânga şi se opri.

- Da, spuse el în cele din urmă cu o voce joasă şi răguşită. Era o... bombă sinucigaşă şi el fusese cel mai aproape.

Se lăsă tăcerea, pe când ea încercă să absoarbă ce-i spusese el. Cu cât trecea timpul, cu atât ea îşi dădea seama că soarta putea fi înspăimântătoare.

- Ăsta-i adevărul? Tot adevărul? Tot? Pentru că inima ei se frângea pentru a mia oară. Nu numai că Nate nu părea răspunzător, dar mai trebuise şi să rămână acolo, în vreme ce singurul om de până în acel moment care ţinuse la el fusese ucis. Violent. Brutal. În faţa lui.

- Da. Cu umerii căzuţi, îi evită privirea şi apoi îşi ţinu ochii în pământ.

- Justin a intrat în clădirea aia contrar ordinelor tale. Dacă ai fi fost cu el, amândoi aţi fi fost ucişi. Înţeleg bine?

El tresări uitându-se la ea şi furia îi întunecă pupilele.

- Nu face asta. Înaintă cu un pas şi se opri brusc. Nu e

una din împrejurările pe care le poţi ierta ca mai înainte. N-am fost bun de nimic atunci şi nu sunt bun nici acum. Asta e o linie roşie ce nu poate fi trecută. Indiferent dacă Justin nu m-a băgat în seamă, închipuindu-şi că nu există nicio ameninţare sau nu m-a auzit, eu sunt încă răspunzător. Arătă spre pieptul lui, lovindu-se cu degetul în stern. Eu am fost superiorul lui şi ar fi trebuit să fiu mai atent. Eram răspunzător pentru el. *Eu*, Olivia. Ţi-am răpit ceva ce iubeai mai mult decât orice pe lume.

Ea se înecă cu un suspin.

- Ai construit tu bomba? Ai detonat-o tu? L-ai trimis pe Justin înăuntru ştiind că o să moară? Doamne, nu putea respira. Câtă alte victime mai trebuiau să revendice incidentul ăsta? Câte alte dureri mai trebuiau aşternute la picioarele lui Nate, înainte ca el să fie distrus definitiv? Dacă rolurile ar fi fost inversate, ai fi vrut ca fratele meu să se învinovăţească pentru moartea ta?

El deveni atent şi trupul i se crispă.

- Să nu îndrăzneşti, iubito. Pieptul i se ridică şi coborî cu repeziciune. Să nu pretinzi că o parte din tine n-a fost îngropată odată cu el. Aş face orice pentru a ţi-l da înapoi. Ce s-a întâmplat în acea zi rămâne ca un gol în mine, ce nu va dispărea niciodată. Aici nu există iertare. N-o merit. Nimic din toate astea. Nici pe el înapoi atunci sau pe tine acum.

De pe buze îi ieşi un sunet jumătate revelaţie şi complet descurajat. Îşi trecu o mână tremurândă pe faţă şi, când se uită din nou la ea, în privirea lui nu mai exista nimic în afară de un gol imens, un pustiu.

Trecură secunde agonizante, apoi el se îndreptă spre uşă şi se opri cu mâna pe clanţă. Îşi închise ochii. Însă, chinuitoarea recunoaştere rostită pe un ton jos fu cea care o întoarse cu totul pe dos.

- Aş vrea să fi fost eu.

Uşa se închise încet în urma lui.

Timpul se prăbuşi şi încăperea se goli de aer. Cu cât stătea mai mult în mijlocul camerei, singură şi nefericită, cu atât mai mult sângera, până când ajunse o carapace golită şi împietrită.

Se grăbise să-l ierte? Permitea sentimentelor ei faţă de el să-i afecteze judecata?

Nu credea. În afară de a nu-i spune ce rol jucase în moartea lui Justin, Nate n-o minţise niciodată. De fapt, să-l facă să vorbească despre trecutul lui, despre orice fusese ca şi cum încerca să scoată dinţii unui lup turbat. Nimeni n-ar fi inventat poveşti ca astea. În afară de asta, purtarea lui confirma tot.

Ce ar fi trebuit să facă acum? Putea să rezolve, să-l facă să înţeleagă? Avea doar nevoie să stea puţin departe?

Justin. Dragul şi scumpul de Justin. De asta avea ea nevoie. Să vorbească cu fratele ei şi să înţeleagă mai limpede. Poate că apoi va şti cum să-l abordeze pe Nate şi să-şi dea seama ce să facă.

Mergând în dormitor, se îmbrăcă şi coborî. Trecând pe lângă bucătărie, unde mătuşa Mae ciocnea şi zăngănea, Olivia deschise uşa din faţă şi ieşi pe verandă.

Umiditatea şi mireasma fânului, a pământului nelucrat îi scăldau faţa, pe când merse spre cimitir. Soarele strălucea şi îi încălzea oasele îngheţate, în vreme ce pietrişul scârţâia sub tălpi. În cele din urmă ajunse la destinaţie, închise poarta ce scârţâia şi îngenunche lângă mormântul lui Justin.

- L-ai păcălit să vină la Meadowlark, nu-i aşa? Suspină şi smulse două păpădii de lângă piatra de mormânt. Mi-am dat seama, frăţioare. Ştiai că Nate n-are pe nimeni şi nimic la

care să se întoarcă odată ce era lăsat la vatră, aşa că ai prevăzut un mecanism de siguranţă, în caz că nu puteai să-l aduci aici tu însuţi. Dădu din cap. Bravo.

Se aşeză pe iarba umedă şi îşi încrucişă picioarele.

- Doar că el crede că e răspunzător de moartea ta. Pieptul i se ridică şi îşi frecă buzele pe dinţi să-şi stăvilească lacrimile. Ticălosule. De ce a trebuit să intri în casa aia? De ce? M-ai părăsit. Furioasă, îşi şterse obrajii uzi. În tot timpul ăsta, am fost mânioasă pe cine nu trebuie. Am dat vina pe superiorul tău pentru că era mai uşor, decât să învinovăţesc un mort. Scutură din cap. Atât de multă vină. Dar de fapt nu-i nimeni vinovat, aşa-i? Nici măcar tu.

Lăsându-se pe spate, se sprijini pe mâini.

- În ziua în care ai murit, am fost la pârâu. La vremea aia nu ştiam că muriseşi, dar am simţit o ciudată chemare să mă duc. Nakos a făcut o criză, fireşte. Râse. De fapt, m-am dus să te văd, cred. Din obicei, probabil, ne întâlneam întotdeauna acolo să ne jucăm, îţi aminteşti? M-am lăsat pe vine pe mal şi m-am gândit la toate lucrurile pe care le-am făcut şi pe care le-am văzut, la toate amintirile noastre. La tot ce eram şi am putea fi. Şi eram încă de atunci furioasă pentru că plecaseşi în partea cealaltă a globului. Deveni gravă. Aşa că m-am dus la pârâu să te văd, dar tu nu erai acolo. Bănuiesc că o parte din mine ştia că muriseşi în clipa în care s-a întâmplat.

Înclină capul.

- Mi-ai frânt inima şi eram mânioasă. Aşa am fost încă de când te-am îngropat. Bănuiesc că e vinovăţia supravieţuitorului. Şi situaţia era la fel cu cea de acasă, îşi spuse ea. Asta-i problema lui Nate. Nu i s-a insuflat niciun simţ al respectului de sine. Tu te-ai împrietenit cu el, l-ai făcut să înceapă să vadă lucrurile în alt mod şi apoi ai murit sub ochii lui.

Acum nu ştie cum să se descurce cu faptul că i-ai frânt şi lui inima. Nu ştia că are una.

Şi nu încăpea nicio îndoială. Nathan Roldan avea o inimă. Prea mare chiar. Dacă n-ar avea, n-ar simţi o atât de intensă şi permanentă remuşcare, ca şi cum asta era de datoria lui. N-ar fi respectat o promisiune să vegheze asupra unei femei pe care n-o cunoştea. Cu siguranţă că n-ar fi fost dispus să evolueze de la o viaţă de singurătate pentru a căuta o conexiune.

Oftând, se ridică. Vizita avusese exact rezultatul pe care sperase să-l aibă.

- Ştiu că l-ai trimis aici pentru a-l ajuta, dar mie mi-ai dăruit mai mult. Îşi scutură pantalonii. Te iubesc. Salută-i pe mama şi pe tata.

Ieşind din cimitir, şopti:

- Mulţumesc. De aici încolo, mă descurc.

Capitolul Douăzeci şi doi

Toate instinctele îi spuneau să plece cât se poate de departe de durere. Dar îşi dăduse cuvântul, făcuse o promisiune şi o să şi-o respecte. Deşi nu era în ordine, chiar sub nasul ei la ranch, oricum, Nate o va proteja pe Olivia. Naiba s-o ia de suferinţă.

Pe motorul lui, mergea cu mare viteză, îndreptându-se spre oraş cu două scopuri în minte de îndeplinit până la sfârşitul zilei - să găsească un mijloc de a rămâne în Meadowlark şi să se asigure că nu va mai fi niciodată în situaţia s-o rănească pe Olivia.

Abia ieşise pe poarta ranch-ului Cattenach şi pieptul îl durea de dorul ei. Dar ar face mai bine să se obişnuiască cu asta. Nu că ar şi putea. Iisuse, n-ar fi trebuit s-o atingă niciodată, n-ar fi trebuit s-o lase să încerce a-l... vindeca. Propria suferinţă era ceva cu care se obişnuise cu o veşnicie în urmă, dar acest nivel deosebit trecea dincolo de asta, ajungând să fie o versiune avansată a iadului.

Privirea de pe chipul ei, durerea din voce, felul în care încercase să justifice...

Nu. *Nu, nu, nu.*

Ieşind din şosea peste câteva minute, se opri în faţa clădirii albe a secţiei de poliţie şi se dădu jos de pe motocicletă. Misiunea numărul unu.

Deschise uşa exterioară şi îl izbi mirosul de cafea arsă şi de dezinfectant. Camera destul de spaţioasă avea un lino-

leum în pătrate maro şi alb, pereţi galbeni murdari de ceea ce el spera să fie patina timpului şi patru birouri goale aşezate într-un pătrat cu faţa unul la altul. Pe dreapta era un culoar. Lângă el, o recepţie cu o cafetieră de pe la începutul secolului. La stânga era un birou.

Merse într-acolo şi se opri în uşă. Pe perete atârnau fotografii de familie şi - urşi? În spatele unui biroul imens, plin de dosare, era o fereastră ce dădea spre est, cu jaluzelele trase.

Rip îşi ridică privirea de pe maldărul de dosare şi mustaţa chinezească îi tresări.

- Ia uite pe cine avem noi aici?! Ce pot face pentru tine, fiule?

Nate îşi încrucişă braţele şi se rezemă de tocul uşii.

- Mi-ai verificat referinţele?

- Da.

- Postul este încă liber?

- Da.

El dădu din cap.

- O să-l accept.

Rip se opri.

- Bine. Poţi începe de luni.

Nate nu credea să fie ceva mai înspăimântător decât s-o găsească pe Olivia cu faţa în jos într-un pârâu, dar rânjetul lui Rip putea concura cu asta. Dinţii lui galbeni şi uşor strâmbi se văzură pentru ceva mai mult timp decât era nevoie, apoi dispărură în spatele unei încruntături.

Şeriful se ridică.

- Vino. Să-ţi arăt ce-i pe aici.

Îl duse pe Nate pe hol, arătându-i două celule şi un dulap, apoi arătă spre o uşă, spunând că duce spre un subsol cu

spaţii de depozitare. Lângă ea erau scări spre etaj. Rip arătă cu bărbia spre baie, întorcându-se spre recepţie.

- Asta-i tot. Îşi potrivi pălăria maro, ce se asorta cu uniforma. Tabelul de aici are programul turelor şi tot ce ne trimite închisoarea din Casper. Putem ţine arestaţii peste noapte, dar nu mai mult. Turele sunt de douăsprezece ore, patru zile pe săptămână. Trei oameni pe noapte, trei în timpul zilei, inclusiv eu. Să fii aici luni la şapte dimineaţa. O să te înregistrăm cu insignă şi armă. Îl măsură cu privirea pe Nate. Şi uniformă. Mai e ceva?

Destul de uşor.

- Ştii vreun loc unde să pot sta pentru o vreme? Misiunea numărul doi.

Rip se încruntă.

- Credeam că stai cu Olivia. Când Nate nu spuse nimic, Rip ridică din sprâncene. M-am prins. Băiete, în oraş nu-s moteluri. Totuşi, ridică un deget spre tavan. E un apartament sus. Nici nu poţi intra acolo, atâta-i de ticsit. Ani întregi de dosare. Dacă eşti dispus să le cari la subsol, e al tău.

Zis şi făcut.

- Te superi dacă încep?

- Treaba ta. Cafeaua e acolo. Rip intră în biroul lui.

Recunscător să aibă ceva de făcut pentru a nu se mai gândi la o anumită roşcată, Nate ieşi, îşi trase motorul în spate şi îşi duse înăuntru bagajul. Urcă scările de lângă uşa dinspre subsol spre etajul doi şi... păşi într-un balamuc. Apăsând întrerupătorul de pe perete, o lumină fluorescentă care bâzâia îi confirmă balamucul.

Ceea ce arăta ca o garsonieră de trei metri jumătate pe trei metri jumătate era acoperită de la podea până la tavan cu cutii. Sute de cutii. Nici măcar strângătorii maniaci nu erau aşa de talentaţi.

Mergând pe lângă un teanc, își făcu drum spre mijlocul încăperii. O chicinetă la stânga, patul și dulapul la dreapta și o baie drept înainte. Ceea ce o bloca era o canapea tapisată în roșu.

Oftând, își lăsă bagajul jos și apucă o cutie mai apropiată de ușă, apoi o cără într-o zonă a subsolului ce părea nefolosită. Și repetă treaba asta absolut plictisitoare, până când se lăsă întunericul și începu să-l doară spatele. Cel puțin făcuse o cărare spre pat.

Hotărând să pună punct pentru ziua de azi, urcă scările pentru ultima dată și se găsi față în față cu Nakos. Perfect. Chiar... perfect.

Se uită la cămașa de flanel, jeanșii și pălăria de cowboy.

- Salut.

- Mișto hogeac. Poate că ai avea mai mult spațiu într-o celulă. Nakos ridică o navetă cu șase sticle de bere. Vrei?

- La naiba, da. Nate îi făcu loc să intre și luă cutiile ce erau puse pe canapea. Nu-ți pot garanta că e curat.

Nakos ridică din umeri și se așeză oricum. În jurul lui se ridică un nor de praf.

Nate luă o bere și se așeză punând o pernă între ei, lăsându-și capul pe spate. Tapiseria mirosea a naftalină.

- Dacă ai de gând să-mi tăbăcești fundul, nu trebuie să mă îmbeți. O să te las să câștigi fără să mă împotrivesc.

Drept răspuns, Nakos îl studie cu coada ochiului și luă o înghițitură de bere din sticlă.

- Încă n-am auzit versiunea ta.

- Versiunea Oliviei e singura care contează.

Nakos ridică sprâncenele.

- Ce fel de prieten ți-aș fi dacă nu te-aș asculta și pe tine?

Nate reacționă cu întârziere.

- Ce? Nu suntem prieteni? M-ai rănit în sentimentele mele gingașe. Mai sorbi din bere. Ai nevoie să te iau în brațe ca să ți-o dovedesc? N-o să capeți așa ceva.

Neștiind ce să creadă, Nate își feri privirea. Oftă.

- Repet, versiunea Oliviei e singura care contează.

- E interesant că spui asta. N-ar însemna că ea are dreptate?

Nate își mușcă limba, dar i se stârnise curiozitatea.

- Dreptate în legătură cu ce, mai exact? Își făcea multe griji pentru ea - întrebându-se dacă face față adevărului sau nu, dacă încă mai plângea așa cum o făcuse smulgându-i sufletul din el...

- A refuzat să intre în amănunte, dar insista că tu crezi că ai făcut ceva de neiertat. Nakos se uită la etichetă de pe sticlă. Așa e?

- Da.

Nu, la dracu', nu mai știa nimic.

Istorisind din nou cele petrecute în Irak, declanșase niște lucruri de care uitase. De exemplu, cum Nate îi ordonase lui Justin să nu intre singur în clădire. Și o parte din ultimele vorbe chinuite și pline de suferință ale lui Justin, ce se repetau încontinuu în mintea lui Nate.

- La dracu', doare, Nate. Mi-e așa de... frig. Să ai grijă de sora mea. Promite-mi că o să... ai grijă de... Olivia.

Auzea vorbele astea și în somn. Și când era treaz. La întâmplare și tot mereu.

Doar că atunci când îi relatase Oliviei detaliile, își mai amintise ceva.

- Nu-i... vina ta. Du-te, Nate. Și ea... o să aibă grijă... de tine.

Fusese ultimul lucru pe care ticălosul ăsta dulce îl spusese.

Ultimele lui gânduri înainte de a muri fuseseră să-l ierte pe Nate. Să-l trimită direct în braţele persoanei pe care Justin o iubea cel mai mult.

Dacă Nate hotărâse să uite până acum cele spuse sau dacă durerea provocată de răni îl făcuse să nu poată auzi în acele momente, nu ştia. Dar să vadă cum viaţa i se scurge din trupul prietenului său fusese de zece ori mai chinuitor decât şrapnelul înfipt în picior. Îl sfâşia chiar şi după aproape un an.

- Aproape că şi-a ieşit din minţi. Nakos îşi mută privirea de la sticlă la Nate. A cutreierat prin tot oraşul, la ranch, peste tot, să te caute. A presupus că te-ai întors în Chicago şi era gata să sară în avion, până când, în cele din urmă, Rip i-a spus că eşti bine. Totuşi, n-a vrut să spună unde erai. Oftă, uitându-se la Nate. Credeam că e deja pe jumătate nebună, dar nici tu nu eşti mai bine, aşa-i?

Rahat. N-ar fi trebuit să încerce să-l caute. De fapt, să se gândească la el. Ar fi trebuit să fie supărată şi să se bucure că scăpase de el. O minţise. O rănise în feluri de neimaginat. Da?

În capul lui îşi făcu apariţia îndoiala. Nu contează. Indiferent de greşeală, Nate ar fi trebuit totuşi să aibă grijă de Justin. Să fie mai atent. Şi Olivia ar fi trebuit să-l urască pentru că dăduse greş.

Treaba era că Justin şi Olivia erau prea apropiaţi de el. De fiecare dată, se îndoiau de partea lui de vină. Cu toate acestea, Nakos jucase întotdeauna cinstit şi îi spusese lui Nate exact ce gândea. Ceea ce Nate avea nevoie era o îndrumare din partea unui terţ, nepărtinitor.

- Hai să-ţi spun o poveste. Sorbi cu sete din bere pentru

curaj şi apoi îi spuse tot supraveghetorului. Tot, fără să lase deoparte detalii sau să înfrumuseţeze amănuntele.

Adus pe lume de o drogată cu patru săptămâni mai devreme de termen. Abandonul. Cum nimeni nu voia să adopte un copil al unei drogate. Sistemul de adopţie temporară. Neglijarea uneori, bătăile obişnuite. Banda. Închisoarea pentru minori. Armata şi cum l-a cunoscut pe Justin. Şi... rolul lui Nate în moartea prietenului lui.

Pentru aproape o oră, au stat pe canapeaua urât mirositoare. Nakos a ascultat, fără a întrerupe vreodată. Pe Nate îl dureau gâtul şi pieptul, retrăind totul. Şi când termină, se prăbuşi pe pernă şi închise ochii.

Îl cuprinseră epuizarea şi confuzia, dar dintr-odată se simţi... mai uşor.

- Nu-i de mirare. Nakos, cu ochii trişti şi gura căzută într-o înţelegere compătimitoare, se uită la Nate. Nu-i de mirare că te-ai înconjurat de pereţi peste pereţi şi eşti reţinut în a accepta orice ar semăna cu bunătatea. Sincer, înainte să te cunosc mai bine, am crezut că e doar sindrom post traumatic sau că eşti un adevărat ticălos.

Se întoarse pe canapea să se uite la Nate.

- Nu pot pretinde că înţeleg prin ce ai trecut. Eu am doi părinţi iubitori şi pe Mae, ca să nu le mai pomenesc pe Olivia şi pe Amy. Niciodată n-a trebuit să pun la îndoială dacă le pasă sau nu.

- Nu vreau mila ta.

- Bine. N-o s-o primeşti. Mila e pentru acei care sunt prea proşti să-şi depăşească trecutul. Supraveghetorul îşi îngustă ochii. Ai însă înţelegerea mea. N-a fost în regulă cu ce a trebuit să te confrunţi. Absolut greşit. Dar, dacă ce ai spus despre Irak e adevărat, nu înţeleg cum de tu eşti de vină. Vrei

să dai vina pe cineva? Dă vina pe oamenii care au construit bomba de la bun început, chiar cei care au folosit un copil pentru a-şi demonstra fanatismul.

Nakos se frecă pe gât, pielea lui măslinie devenind cenuşie, părând scârbit de cele spuse.

- Acestea fiind zise, eu l-am cunoscut foarte bine pe Justin şi, dacă el ar fi fost aici să vadă cum te învinovăţeşti, asta l-ar fi omorât a doua oară.

Rahat. Închizându-şi ochii, Nate îşi trecu mâna pe stomacul încleştat.

- Şi o mai cunosc şi pe Olivia mai bine ca oricine. Privirea hotărâtă a lui Nakos îl ţintui pe Nate, când el se uită din nou spre supraveghetor. E o mare belea pe capul omului, încăpăţânată ca dracu' şi are o inimă mai mare decât o biserică plină de sfinţi, dar nu-i proastă. Dacă scopul tău e să n-o răneşti, abordezi problema pe de-a-ndoaselea. I-ai spus adevărul. Toate secretele tale sunt dezvăluite. Şi care a fost primul lucru pe care l-a făcut? Îndreptă sticla spre Nate. A plecat după tine.

Ei bine, Nate îşi dorise să afle părerea lui Nakos. O căpătase. La dracu', habar n-avea ce se aşteptase să audă, dar, cu toate astea, şocul îl doborî. Locul ăsta, oamenii ăştia erau parcă din altă dimensiune, fără busolă sau hartă. O altă lume, despre care nu-şi putuse imagina că există.

Nakos se ridică şi se uită prin jur.

- Dacă mă-ntrebi pe mine, într-un fel, ţi-ai redus viaţa. Mai şi miroase ca podul străbunicii.

În ciuda haosului din capul lui şi a tulburării din piept, Nate îşi înăbuşi un râset.

Cu un zâmbet pieziş, Nakos puse sticla goală pe cutia de carton de pe podea.

- Uite ce e. Dacă o iubeşti, să-i refuzi fericirea şi bărbatul pe care-l vrea nu-i un mod de a demonstra asta. Îşi încrucişă braţele. Şi dacă încă pui la îndoială valoarea acelui bărbat, gândeşte-te la motive. Nimic din ce ai făcut, ai spus sau ai gândit până acum n-a fost despre nevoile sau dorinţele tale. Cu toate astea, te simţi prost pentru circumstanţe peste puterea ta. Ceea ce înseamnă că ai o conştiinţă. Pare că nu eşti băiatul cel rău care credeai că eşti.

Ciudat de... mişcat, Nate se uită cum Nakos se duce spre uşă.

- Hei. Aşteptă ca Nakos să se întoarcă spre el. Ei i-ar fi fost mai bine cu tine.

Scuturând uşor din cap, Nakos afişă un zâmbet plin de regret.

- Am avut la dispoziţie toată viaţa să mergem pe drumul ăsta. Te aştepta pe tine. Se întoarse, se opri şi plesni tocul uşii cu mâna. Ah, şi vreau o poză cu tine în uniforma urâtă a poliţiei din Meadowlark. O s-o pun pe cărţile mele poştale din vacanţă, ca să am de ce râde.

Râzând, Nate se frecă cu mâna de faţă şi rămase în tăcere un timp.

Capul lui era prea plin cu tâmpenii ce se luptau să-i atragă atenţia, pentru a lua decizii în seara asta. Ultimul lucru de care avea nevoie era să acţioneze impulsiv. Mai bine să se gândească peste noapte. Mâine e o altă zi.

Dar, la dracu'. Olivia era supărată. Îl căuta. Îşi făcea griji.

Iisuse, ii era dor de ea. Nici nu trecuse o zi şi el trăia ceva asemănător cu abstinenţa. Unde căldura ei îl împlinea, acum era un întuneric rece. Îşi petrecuse întreaga viaţă dorind ce-i oferea ea şi acum că era chiar în faţa lui, părând prea

frumos să fie adevărat. O ironie a sorții. O glumă pe socoteala lui.

Asta era cauza ezitării lui. Da, vina trăia înlăuntrul lui. Da, probabil că va petrece o eternitate încercând să dovedească că era demn de ea. Da, făcuse greşeli îngrozitoare. Dar nu, nu era Dumnezeu. Ea avusese tot timpul dreptate. Micile ei experimente îi influențaseră mintea şi îl forțaseră să iasă din carapace, pentru a înțelege punctul ei de vedere.

Făcuse tot ce-i ceruse ea vreodată, în afară de un lucru. Să vorbească cu Justin. Nate bănuia că motivul refuzului lui de neînduplecat era deoarece, în adâncul sufletului, ştia că odată ce ar fi vorbit, asta însemna că renunța. Se lepăda de trecut. De durere. De imaginea distorsionată pe care o purta cu el.

Însemna să spună adio singurului prieten pe care şi-l făcuse vreodată.

La dracu'. Trebuind să facă ceva, se ridică şi scotoci în bagaj să găsească treningul. O alergare l-ar istovi destul, încât să se prăbuşească pe pat şi să adoarmă.

După ce se schimbă, coborî şi se prezentă celor trei polițişti din tura de noapte, apoi ieşi. În aerul rece se simțeau umiditatea şi amenințarea unei ploi, dar era perfect pentru o alergare. Fără a avea o țintă anume în minte, el o luă din loc sub razele lunii pline.

Şi ajunse în fața ranch-ului Cattenach.

Gâfâind, îşi puse mâinile în şolduri. Era clar. Toate drumurile duceau la ea, nu-i aşa? Chiar şi cel pe care-l croise Justin.

Ca să se liniştească, Nate merse pe alee şi se opri la verandă. Casa era întunecată, în vreme ce greierii țârâiau şi o bufniță huhuia. Era prea târziu să se afle aici şi habar n-avea ce să-i spună Oliviei chiar dacă era trează.

Se întoarse să plece, când văzu cu coada ochiului ceva ce licărea. Se apropie încet și văzu materialele lui de cioplit în găleata de metal pe trepte. În graba lui, uitase să le ia. Uitându-se în jur la umbrele sinistre ale copacilor și la liniștea totală, scutură din cap și scăpă o înjurătură.

Apucând găleata, ocoli casa și se îndreptă spre cimitir. Dacă avea de gând să facă asta, să-i spună adio lui Justin, era cel mai bine ca Nate să fie singur cu demonii lui. Și întunericul ca smoala îl ajuta.

Ghetele îi scârțâiau pe pietrișul presărat pe drum și alunecară pe petice de iarbă udă, pe când urca un deal, făcu o cotitură și se opri brusc în fața gardului. Locul era și mai înfricoșător și eteric pe timp de noapte. Nu se simțise niciodată în largul lui în cimitire, cu toate acestea, deschise poarta și se îndreptă spre mormântul lui Justin.

Fiu adorat. Frate mult iubit. Prieten credincios. Soldat devotat.

Căzut, dar niciodată uitat.

La naiba, dacă asta nu-l caracteriza pe băiat în atât de puține cuvinte.

Nate se uită la piatra de mormânt, frecându-se pe piept și încercând să-și dea seama ce trebuia să facă. În minte îi apăru o imagine a Oliviei prima dată când îl adusese aici. Ea se așezase pe jos și începuse să vorbească. El fusese prea șocat și îndrăgostit să dea atenție la ce spunea ea.

Nu conta, se așeză pe jos și puse găleata în fața lui. Scoase materialele și o bucată de lemn, lăsându-și mâinile să facă ce voiau, în vreme ce-și limpezea mintea lucrând.

- Sora ta a spus că ar trebui să vorbesc cu tine, pentru că asta ar face-o să se simtă mai bine. Se încruntă. Rămâne între noi, dar asta mă face să mă simt ca un idiot.

Mişcările cuţitului deveniră mai puternice, mai accentuate.

- De fapt, nu-i adevărat. Sunt supărat. Ţe-am respins cu toată energia pe care o aveam în efortul de a te alunga, te-am ignorat cât de tare am putut şi, totuşi, tu te-ai împrietenit cu mine. Rânjind cu toată gura şi făcându-mă să râd. Braţele îl dureau de la mişcările de cioplit. Violenţa cu care cioplea lemnul crescu. Dracul să te ia, ticălosule. M-ai făcut să ţin la tine. M-ai ascultat vreodată când conta? Nu. Ai făcu în aşa fel încât ai fost omorât.

Îngheţă, dându-şi seama ce spusese.

- Ai murit şi m-ai lăsat aici să suport consecinţele. Sora ta era distrusă. Încă plânge la cea mai mică amintire a ta. Oftă şi furia începu să se risipească. La dracu', şi mie mi-e dor de tine. Se concentră din nou asupra cioplitului. Dacă spui cuiva, nu recunosc nimic.

După câteva clipe de tăcere, se uită la ce făcuse - o figurină a soarelui cu raze triunghiulare şi o inimă în centru. Scutură din cap. Ăsta eşti tu, aşa-i? mormăi el. Strălucitor ca afurisitul ăsta de soare şi adorabil de nu se poate.

Mângâind faţa cu degetul mare, el puse figurina la baza mormântului şi îşi aşeză materialele din nou în găleată. Apoi, se întinse pe spate şi îşi odihni capul pe braţul îndoit.

Deasupra capului străluceau stelele pe cerul întunecat şi îi aminteau de câteva împrejurări, când el şi Justin stătuseră exact aşa, când erau staţionaţi peste ocean. Să se relaxeze, să-şi limpezească mintea sau să scape de mizeriile adunate. Nate nu mai făcuse vreodată aşa ceva, până când Justin nu-l convinsese şi nici după ce fusese lăsat la vatră. Uitase cât de relaxant putea să fie să stea întins şi să nu facă nimic. Doar... să existe.

- Sunt îndrăgostit de sora ta. Se apăsă cu degetele mari şi arătătoarele pe ochi. Aşa cum am făcut cu tine, am încercat să mă împotrivesc legăturii. Dar voi doi sunteţi ca o kriptonită pentru un ratat ca mine.

Lăsând adierea uşoară să plutească peste el, expiră eliberând toată tensiunea şi durerea şi încercările pe care le îndurase. Erau mult prea al naibii de grele pentru a le mai căra cu el.

- Poate că m-ai avertizat că ea e atât de frumoasă. Întoarse capul şi se uită la mormânt. Serios. Într-un minut e sexy ca dracu' şi în următorul e mult prea dulce ca s-o descriu. Şi, Iisuse, are mereu ceva de zis. Amuzant şi isteţ, ca tine.

Îşi luă privirea înceţoşată de acolo.

- Mă face mereu să-mi pierd răsuflarea şi, totuşi, se pare că nu pot respira fără ea. Încep să doresc lucruri, chestii pe care nu mă gândeam niciodată că le pot avea. De exemplu, fericirea. Închise ochii. Fericire, Justin. Imaginează-ţi.

Gemând, îşi puse mâinile pe faţă.

- Şi e enervant cum, nouăzeci şi nouă la sută din timp, are dreptate. E o chestie femeiască sau e specifică doar ei?

Pentru că ea avusese dreptate în legătură cu asta. În legătură cu tot până acum.

Să vorbească cu Justin îl ajutase.

Capitolul Douăzeci şi trei

Olivia parcă pe alee şi opri motorul, apoi izbi cu pumnul în volan cam de un milion de ori. Nu că i-ar ajuta cumva să-şi domolească frustrarea, dar era mult mai bine decât să ţipe prin tot oraşul ca o nebună.

Toată ziua de ieri întorsese oraşul pe dos încercând să-l găsească pe Nate. După ce dormise puţin, ieşise să facă acelaşi lucru şi azi dimineaţă. Nimic. Ioc. Tot ce-i spusese Rip era că Nate începuse să lucreze de luni şi că, după cum auzise, era bine. Clubul vechilor prieteni ce se protejau unii pe alţii. Probabil că Rip bănuise că Nate avea nevoie de timp.

Ea nu era bine. Şi nu credea nici măcar pentru o clipă că Nate era şi el bine.

Lacrimile de grijă şi neputinţă o ameninţau din nou, aşa că se dădu jos din maşină şi se duse spre şopron. Poate că Nakos auzise ceva de Nate.

Soarele strălucea şi iarba era înrourată. Primăvara se simţea în aerul călduţ iar păsările ciripeau. Un vânt uşor mişca frunzele, ce îşi făcuseră apariţia pe ramurile copacilor. Florile se iţeau prin pământul dezgheţat, gata să înflorească. Ea voia să le dea foc la toate, să distrugă tot ce era bucurie şi veselie, până când vedea cu ochii ei că Nate era bine.

Nakos stătea în faţa primului şopron, cu clipboardul în mână.

- *Hebe*, Olivia.

- L-ai văzut?

El se uită cam prea intens la clipboard, frunzărind hârtii.

- Despre cine vorbeşti?

- Ştii despre cine. Îşi încrucişă braţele. Nate. Unde e?

Renunţând să se prefacă, lăsă jos clipboardul şi se uită la ea cu o privire înţelegătoare.

- Poate că am stat ceva timp cu el aseară sau poate că nu.

- Unde?

- N-are importanţă şi nu-ţi spun. Ridică mâna când ea îşi dezveli dinţii. Încă vrea să înţeleagă nişte chestii, roşcăţel. Acordă-i timp. O să-şi revină.

Lăsându-şi umerii în jos, ea se dezumflă. Nakos n-avea de gând să cedeze.

- A... Rahat. Gâtul i se blocă de lacrimi. Chiar e bine? Suspină. Şi, dacă mă minţi, o să te dau afară.

Pe buzele lui apăru un zâmbet.

- N-o să mă dai afară şi nu te-am minţit niciodată. O să-şi revină. Pe cuvânt.

Ea se uită la el încă o clipă, apoi se întoarse pe călcâie.

- O să vă omor pe amândoi imediat ce o să-l găsesc.

Râsul lui Nakos se pierdu, pe când ea se grăbi spre casă.

Scoţându-şi încălţările în anexă, intră pe uşa bucătăriei. Mătuşa Mae era la masă cu hârtii împrăştiate peste tot, în versiunea ei de organizare. Cu ochelarii aşezaţi pe vârful nasului, se uita la pagina din mână, apoi la cea de lângă cot ca şi cum le compara.

Olivia avea mai multă minte decât s-o deranjeze pe mătuşa ei când aceasta îşi făcea bilanţul lunar, dar asta nu putea aştepta.

- A sunat? A venit înapoi?

- Nu, fetițo. Îmi pare rău. Mătușa Mae își luă ochelarii de la ochi și îi puse pe masă, apoi își netezi părul alb. Hai să-ți fac ceva de mâncare.

- Nu, mulțumesc. Nici măcar nu mă pot gândi la mâncare acum. Scoase un oftat din rărunchi și se uită în jur. Grămezi de clătite și cârnați pe bufet. O oală de supă fierbea pe aragaz. Normal, ca de obicei. Doar *că Nate nu era aici.* Își frecă fruntea ce o durea de la atâta plâns. La ce lucrezi? Parcă ai fi supărată.

- Mda. Poate că ar trebui să-ți arunci o privire. Mătușa Mae își puse ochelarii înapoi pe nas și îi dădu Oliviei o hârtie. Ăsta e extrasul de cont de la bancă pentru luna trecută. Cifrele sunt greșite. Sunt prea mulți bani.

- Bine, spuse ea încet. Poate că unul din furnizori nu și-a luat încă banii.

- Și eu am crezut la fel, dar am verificat deja asta. Mătușa Mae îi dădu încă o hârtie. Ăsta e statul de plată al angajaților. Am comparat cifrele de pe cecuri cu ceea ce e pe extrasul de cont. Își scoase din nou ochelarii și se uită la Olivia. Ale lui Nate sunt singurele care nu s-au încasat.

Olivia îngheță.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că nu și-a încasat sau depus niciun cec încă de când a venit.

- Ce? Se uită la pagină, apoi la mătușa ei. Muncitorii erau plătiți la fiecare două săptămâni. Cu aproximație, erau cinci sau șase cecuri pe care Nate nu le încasase. Și le dăduse personal lui Nate. De ce să...

Ah, nu. Ah, Doamne.

Refuzase să accepte salariul de la ea. Despre asta era

vorba. Nu accepta bani pentru ceea ce el în mod greşit credea că era penitenţa pentru păcatele lui. Pentru că el nu era la ranch-ul Cattenach să muncească. Era aici să-şi ducă la îndeplinire o promisiune. În mintea lui, oricum.

Cu mâinile tremurânde, lăsă jos hârtiile. Camera nu se mai vedea de la perdeaua de lacrimi fierbinţi. Simţi un mare gol în stomac.

- Trebuie să-l găsesc, şopti ea.

Nimeni nu-i arătase vreodată că ţine la el. În afară de fratele ei, nimeni nu se obosise vreodată să încerce. Nate se poticnise prin viaţă fără prea mari speranţe. Era şocant că ajunsese să fie atât de atragător aşa cum era, având în vedere prin ce trecuse.

Şi, după felul în care plecase ieri, lucrurile pe care le spusese, îşi putea doar închipui starea lui de spirit actuală. Deşi ezitând, începuse să dorească fericirea, să creadă în lucrurile pe care ea i le spusese.

Dar să îi fie răpite, aşa cum Justin îi fusese luat de lângă el, chiar de către propria mână, probabil că-l dezechilibrase. În mintea lui Nate, el nu era demn de ea sau de viaţa pe care i-o oferise şi pedeapsa era o viaţă de singurătate şi durere.

Doamne, trebuia să-l găsească înainte ca tot progresul făcut să fie distrus.

- Mă întorc peste scurt timp.

Ameţită, urcă scările, căuta în cutia pe care Nate i-o făcuse şi scoase scrisoarea lui Justin. O puse în buzunarul de la spate şi coborî înapoi în bucătărie.

- Dacă sună sau trece pe aici, dă-mi imediat un mesaj.

Mătuşa Mae dădu din cap cu un zâmbet trist.

- Sigur, fetiţo.

Olivia ieşi şi se opri lângă gradina de zarzavat, încercând să gândească.

Motocicleta lui Nate fusese la secția de poliție când ea se oprise acolo, dar parcată în spate, ferită de priviri. Dăduse din întâmplare peste ea, când încercase să întoarcă mașina în mica parcare. Nu putea fi departe, dacă era pe jos. Deja verificase cafeneaua și magazinele apropiate. Muncitorii căutaseră prin ranch ieri, dar fără succes.

Deci, unde naiba era?

Două lătraturi ascuțite sparseră liniștea și ea se întoarse. Bones alerga în josul dealului de cealaltă parte a zonei cu flori sălbatice, blana albă și neagră fluturând din cauza vitezei. Mai lătră de două ori.

Sărmanul câine își petrecuse noaptea scâncind și patrulând între apartamentul ei de la etajul trei și dormitorul lui Nate și înapoi. În dimineața asta, plecase spre șopron, când Olivia urcase în mașină.

Bones se opri la câțiva pași de ea, lătră de două ori și se întoarse, ca și cum voia ca ea să-l urmeze.

- L-ai găsit, băiete? Doamne, fie-ți milă, te rog. Unde-i Nate?

Câinele o luă din loc în direcția din care venise și Olivia alergă să-l ajungă din urmă. Merse după el în susul dealului și după curbă, iar Bones se oprea regulat s-o aștepte. Odată ce coti brusc spre un plop, ea își dădu seama unde o conduce și se grăbi mai tare.

Gâfâind, se opri la poarta cimitirului și aproape se prăbuși în genunchi.

Nate, cu spatele la ea și cu fața spre mormântul lui Justin, stătea cu mâinile în șolduri și capul chel plecat. Avea un tricou negru și pantaloni de trening murdari de pete de iarbă. Judecând după asta ca și după petele ude ce-i murdăreau pantalonii, stătuse jos la un moment dat. Stătuse aici toată noaptea?

Uşurarea îi amorţi tot restul şi ea îşi duse o mână la gură, ca să-şi reţină un suspin. Respiră încercând să se liniştească şi amintindu-şi căutarea disperată şi grijă permanentă şi închise ochii.

Când îi deschise şi el se dădu înapoi ca şi cum voia să se întoarcă în loc, ea fu cuprinsă de furie şi nu mai ţinu cont de nimic, nici măcar de recunoştinţă.

* * *

- Tu! Poarta cimitirului scârţâi deschizându-se şi se trânti la loc.

Nate se întoarse la ţipătul de femeie şi văzu o Olivia Cattenach total ieşită din pepeni îndreptându-se spre el.

Cu ochi roşii ucigaşi, buze strânse, părul roşcat fluturând în jurul capului şi între sprâncene cu un rid adânc, se aruncă spre el. De-abia avu timp să se sprijine pe picioare, când pumnii ei se abătură asupra pieptului său.

- Tu... ticălos ce eşti! Îi trase una. Cum ai putut să pleci aşa? Îi mai trase una. Te-am căutat peste tot. Continuă să-l lovească. Toată ziua, jumătate de noapte şi în dimineaţa asta.

Iisuse. El ridică mâinile, nu ca să se apere pentru că, mă rog, de fapt nu îl durea deloc, dar îşi făcea griji că s-ar putea să se rănească ea.

- Olivia...

- Nu. N-ai dreptul să vorbeşti. Ai spus destule ieri. E rândul meu. Şi... din nou începu să urle la el. Am fost îngrijorată de moarte. Îi trase una. Am crezut că zaci mort într-un şanţ... Inspirând brusc, se îndreptă de spate, ochii ei frumoşi devenind de-a dreptul înspăimântători. Râzi de mine?

El îşi trecu buzele peste dinţi, dar degeaba. Scoase un hohot de râs.

- De fapt, n-am mai auzit până acum pe nimeni să spună asta. Mortul în şanţ. Credeam că e un clişeu inventat de părinţi, să-şi sperie copii ca să-i asculte.

- Ei bine, nu e. Efectiv te-am căutat în şanţurile de la marginea drumului. Vocea îi depăşi cu două octave pe cea a unei urlătoare de profesie. Şanţuri, Nathan! Şi nu ţi-ai încasat cecurile de salariu. După cele ce ai spus, cum ai fi dorit să fi fost tu... Îl lovi, iar şi iar. Apoi se înecă într-un suspin şi mâinile îi căzură moi pe lângă ea. Rata de sinucideri e mare printre veteranii lăsaţi la vatră şi arătai deprimat când ai plecat şi nu te puteam găsi nicăieri şi...

Faţa i se strâmbă de teamă amestecată cu o durere copleşitoare.

Ah, la dracu'.

- Vino aici, iubito.

O trase spre el, dar ea i se căţără în braţe şi se agăţă de el. Cu braţele după ceafă, picioarele în jurul mijlocului şi faţa îngropată în gâtul lui, ea tremură, pe când lacrimi fierbinţi îi udau pielea.

- Îmi pare rău. Închizând ochii, el o ridică mai sus şi îşi băgă degetele în părul ei. Iisuse, nu-i trecuse prin cap că ea ar ajunge la concluzia asta. Îmi pare aşa de rău, iubito. Îi sărută părul, cu pleoapele strânse cu putere şi complet întors pe dos. N-aş face niciodată asta. Jur. Indiferent ce-ar fi, n-o să fac niciodată asta.

Gâfâind, ea părea că se potoleşte încet.

- Pentru Justin, promisiunea?

Da. Da. Îl datora fratelui ei să trăiască viaţa din plin. Viaţa lui Justin fusese curmată brusc. Nu avusese niciodată ocazia să se îndrăgostească, să-şi ţină copilul în braţe sau să mai spună o glumă ridicolă. Dar, datorită lui, Nate *va avea*

şansa asta. Era aici, cu fericirea la picioare pentru că un puşti roşcat din Wyoming sfărâmase încontinuu hotărârea lui Nate în mijlocul unui deşert uitat de lume.

- Şi pentru tine. Nate o mângâie pe păr, recunoscător pe veci pentru că o ţinea în braţe. Ea îi insufla calm, relaxând încordarea şi îmblânzind bestia. Îi inspiră mirosul de ploaie, îi absorbi căldura şi se cutremură recunoscător. Ştii că mă ţin de cuvânt. Jur pe inima mea jalnică şi pustie că n-o să te mai părăsesc niciodată.

În sfârşit, ea îşi înălţă capul, uitându-se la el cu acei ochi albaştri înnebunitori, mărginiţi de gene ude. Îl luă de faţă, barba zgâriindu-i palma. Îmi place să cred că inima ta e un teritoriul necercetat. Îi dărui un zâmbet slab.

La naiba, aproape că îl doborî. Îşi atinse nasul de al ei, derutat.

- Caută în buzunarul de la spate. Îşi trase nasul. Te rog.

Ţinând-o mai bine, el întinse mâna la jeanşii ei şi scoase... scrisoarea lui Justin. Nate o purtase cu el peste tot. Recunoscuse plicul ăla îngălbenit şi numele Oliviei mâzgălit peste tot. Se uită la ea, întrebător.

- Citeşte. Când el începu să obiecteze, ea îşi trecu mâna pe capul lui, privirea urmând mişcarea. Vreau să citeşti.

Pentru că părea a fi important pentru ea, el nu dădu atenţie senzaţiei de gheaţă a groazei şi inimii care bubuia. Stând cu ea în poală, el scose hârtia împăturită şi o deschise în spatele ei. Pe când îşi încleştă fălcile să citească, ea îşi odihni capul pe umărul lui.

Olivia,

Dacă citești asta, eu sunt cu mama și tata. Nu mă prea pricep la scris, dar pentru că asta e ultima dată când o să auzi de mine pentru o vreme, o să încerc să scriu mult. N-am niciun stres.

Asta înseamnă că Nathan Roldan e probabil cu tine, dându-ți scrisoarea. Știu că-i un giganteus (Afirm aici că ăsta e un cuvânt. Trimite imediat o notă la Webster), dar e inofensiv. E un uriaș blând, pe cuvânt. Fără el, poate că n-aș fi trecut prin aventura asta. Cu el ești în siguranță. Habar n-am cum de am murit, dar nu cerceta și spune-i lui Nate să facă la fel. Nu contează.

Aș putea umple un jurnal cu amintiri despre noi, în schimb o să aleg una. Înseamnă foarte mult pentru mine și e ceva ce o să duc cu mine pe celălalt tărâm. Noi, stând lângă mormânt, pe când părinții noștri erau coborâți în pământ. Pentru majoritatea, ar fi o zi groaznică. Era rece și umed, toți erau îmbrăcați în negru și lumea plângea. Eram prea mic să înțeleg semnificația la vremea aceea, știu doar că eram speriat și tulburat. Dar tu m-ai luat de mână, mi-ai strâns-o și mi-ai spus că totul o să fie bine.

Și ai făcut în așa fel încât să fie bine. Ai fost cea mai bună soră mare pe care un băiat și-ar dori-o. Nu mi-a lipsit niciodată nimic. M-ai pus pe primul loc și ai avut grijă de mine, așa că e timpul să fac și eu la fel.

Ceea ce mă aduce din nou la Nate. Bănuiesc că n-are pe nimeni în viața lui și n-are casă. L-am ales pentru tine. Dacă e un prieten drag sau un suflet pereche ce ajunge să fie iubit, să nu-l lași să plece după ce citești asta. Nu-l lăsa să fie un străin trecător ce ți-a adus o scrisoare sau o cunoștință pe

care o vezi din an în paşte. Ai grijă de el şi lasă-l să aibă şi el grijă de tine. Îndeplineşte-mi această singură dorinţă.

Spune-i mătuşii Mae ca o iubesc foarte mult. Mulţumeşte-i că ne-a salvat şi pentru că a renunţat la viaţa ei să revină la ranch. S-a purtat cu noi ca şi cum am fi fost ai ei şi vreau să ştie că n-a trecut neobservat. Spune-i lui Nakos să înceteze să se holbeze la tine şi să-şi găsească adevărata dragoste. Mai spune-i că la şaua numărul opt catarama e slăbită. Nu-i, de fapt, dar fă mişto de el ultima dată pentru mine. O să-mi fie dor de el. Şi spune-i lui Amy să zâmbească mai mult, aşa cum obişnuia odată. Îi dau voie să-ţi spună Liv de câte ori vrea, pentru că urăşti asta şi îi face plăcere să te necăjească. Şi de ea o să-mi fie tare dor.

Acum, scrisoarea asta se va autodistruge în zece secunde, aşa că o să fiu scurt în ultima mea instrucţiune. Să nu te gândeşti la mine şi să plângi. Te ştiu eu şi asta faci. De fapt, să te gândeşti la mine doar de două ori pe an - la recoltatul de primăvară şi de iarnă. Astea au fost preferatele mele şi o să mă uit de sus cum plantaţi.

De tine o să-mi fie cel mai dor, Sperietoareo. Te iubesc. Să fii fericită.

Justin

Prin perdeaua de lacrimi pe care încerca să le înlăture, Nate împături la loc scrisoarea şi o puse înapoi în buzunarul Oliviei. Apoi îşi rezemă bărbia pe umărul ei şi o ţinu în tăcere, până când senzaţia de sfâşiere dispăru. Era ca şi cum i se despicase pieptul.

Iisuse, ce dor îi mai era de ticălosul ăla mic. Avusese o părere aşa de bună despre Nate, încât manipulase soarta pen-

tru a-i lega viața de a Oliviei. Să se asigure că o să ajungă în același loc. Și lasă-l pe Justin s-o facă pe sora lui să râdă, în vreme ce-și lua rămas bun. La fel ca el - nostimă, dulce. Într-adevăr, și o tot spusese, Nate era cel norocos să-l fi cunoscut pe Justin și nu invers.

Se uită la mormântul lui Justin, la pietrele de mormânt ale părinților Oliviei și oftă, cuprins de melancolie.

După un timp, când socoti că poate vorbi, se dădu înapoi și îi înlătură părul de pe față, ținându-i capul în mâini. Și din nou, fu ca și lovit de trăsnet de frumusețea ei. Da, avea o față drăguță și păr superb și pistrui adorabili și ochi uriași și o gură bosumflată. Dar ea ca întreg era frumoasă - părțile ce-i alcătuiau personalitatea, făcând-o să fie unică. Era spirituală și isteață și muncitoare și altruistă și extrem de încăpățânată.

Și, Doamne, cât o mai iubea.

- Probabil că o să stric și asta, dar ascultă-mă. Își rezemă fruntea de a ei. Îmi știi trecutul, dar nu cred că înțelegi pe deplin... singurătatea ce-o implică. Sau cum m-a dat peste cap. A început cu Justin și a continuat cu tine, dar cumva tu ai pătruns prin ani întregi de minciuni înrădăcinate să-mi arăți adevărul. De vină n-o să scap niciodată. Nu cred că o să dispară vreodată. Au fost făcute greșeli prostești, dar acum știu că nu totul a fost din vina mea. Tu mi-ai arăta asta, iubito.

Îi sărută ochii umezi, îi șterse obrajii uzi cu degetele mari.

- Mi-am mai dat seama de ceva, ce mi-a luat mult timp să înțeleg, și anume că viața mea n-a început în spitalul ăla din Chicago. A început în deșert cu fratele tău. Și dacă o să mă lași, aș vrea să-mi petrec restul vieții mele cu tine.

Ei i se strânse pieptul și mai vărsă niște lacrimi.

- Nate...

- Lasă-mă să termin. Nu-i uşor pentru mine şi... Scutură din cap. De fapt, este. Să fiu cu tine e uşor. Asta încerc să-ţi spun. Nimic din viaţa mea n-a fost simplu. Dragostea nu ar fi trebuit să facă parte din planul meu. Habar n-am ce fac. N-am nimic să-ţi ofer în schimb, dar ştiu cum să iubesc. Pentru că tu mi-ai arătat. Şi te iubesc, mai mult decât credeam că e posibil. Iartă-mă şi lasă-mă să te iubesc. Te rog, iubito.

Ea se uită la el, cu privirea tandră şi inspiră încet.

- Nu-i nimic de iertat. Asta tot am încercat să-ţi spun încă de la început. Respiră sacadat. Iartă-te pe tine însuţi pentru că ai crezut că ai fost vreodată mai puţin decât eşti - un om bun.

Cu o privire hotărâtă, ea îi puse mâna pe faţă.

- Te iubesc.

Un sunet înăbuşit i se auzi din gât şi el se uită spre cer. Cu respiraţii sacadate, încercă să nu se dezintegreze, particulă cu particulă. Pieptul îi fiu invadat de o căldură inimaginabilă, care umplu fisurile întunericului şi tot ce putu face ca să rămână întreg fu să închidă ochii.

Ea îl mângâie pe cap cu o blândeţe tandră şi îşi împleti degetele pe ceafa lui.

- Obişnuieşte-te cu asta, pentru că o s-o tot repet.

- Niciodată, şopti el şi se uită la ea. N-o să mă obişnuiesc niciodată s-o aud. Era una să simtă sentimentul la alţii, să-l afle în ochii ei când se uită la el, dar era cu totul altceva s-o audă cum rosteşte cu glas tare acele cuvinte. Nimeni niciodată n-a... Trase aer în piept. Îşi drese glasul. Mai spune o dată, te rog.

Ea rânji şi ultimele rămăşiţe ale vechii lui vieţi se transformară în cenuşă.

- Eu. Te. Iubesc.

Nu. N-o să se obișnuiască niciodată cu asta. Strângându-i părul în pumn, o trase lângă el.

Când se adânci în sărutul ei, în sanctuarul și adăpostul pe care i-l oferise pentru totdeauna, fu șocat și de libertate. Să renunțe și doar să... fie cu ea era esența însăși a eliberării. Fără secrete sau minciuni sau umbre ce amenință să mistuie. Nimic nu le stătea în cale și nimeni nu putea să-i ia șansa la fericire. Nici măcar el.

Bones lătră și atinse cu laba pantalonul lui Nate.

El chicoti.

- Și eu te iubesc, băiete.

Cu un murmur mulțumit, ea îi zâmbi pe buze.

- Sper să îți dai seama că plecarea ta și sperietura asta face să fim chit pentru incidentul de la pârâu.

El se dădu în spate și se uită la cicatricea subțire și roșie de la rădăcina părului ei, o urmări cu degetul.

- Nici pe departe, iubito.

Ea râse.

- E o provocare?

- Nu mă face să-l asmut pe Nakos pe tine. O s-o fac.

Încă un râset și ea își dădu ochii peste cap. Adorabil.

- Mă descurc cu el.

- Da, dar cu mine te descurci? Îi dădu o sărutare rapidă și apăsată pe buze și se ridică. Chiar dacă o băga în comă, nu-i păsa. O să facă dragoste cu ea toată ziua și toată noaptea. Aplecându-se, o luă de mijloc și o aruncă pe umăr.

- Cred că nu.

Ea chicoti pe când el ieși pe poartă, cu Bones pe urmele lui.

- Unde mă duci?

- Acasă, iubito. Mergem acasă.

CUPRINS